

НОРА РОБЪРТС ИЗБРА ЗА ВАС:

ЛИНДА БАРЛОУ

НЕЖНА РАЗПЛАТА

ЛИНДА БАРЛОУ
НЕЖНА РАЗПЛАТА

Превод: Красимира Матева

chitanka.info

ПРОЛОГ

Кейп Код, 1963 година

О, по дяволите, не отново! — помисли си Ейприл.

Закова колелото си непосредствено пред облака прах, който излизаше от задната врата на къщурката. Прахолякът танцуваше и проблясваше на светлината на залязващото слънце, докато Рина размахваше метла с огромни размери. Един поглед към пълните кофи за боклук и полюляващото се на въжето пране потвърди онова, което Ейприл бе вече предположила: майка ѝ си имаше нов любовник.

Други жени отбелязваха подобно събитие с грижи за ноктите, косите и грима, но Рина зарязваше външността си — която впрочем почти не се нуждаеше от грижи — за да се отдаде напълно на освежаване на жилището. Измиваше мръсните прозорци и изчистваше с прахосмукачка жалкото подобие на килим, залепнало за пода. Старите и избелели завески неизменно биваха заместени с нови и задължително ярки, които Рина измайсторяваше на шевната си машина.

Според Ейприл тази смяна ставаше средно по три пъти годишно. Прозорците, за които бяха предназначени, се сменяха почти толкова често, колкото и самите перденца. Те просто не се застояваха повече от няколко месеца на едно място.

Живееха едва от месец в жилищния район, определен за работещите в сферата на обслужването във вилната зона в Брустър, Масачузетс, а това вече беше вторият комплект завески. Тази година майка ѝ очевидно се готвеше да постави своеобразен рекорд.

Момичето грабна бейзболните си ръкавици от кошницата на колелото, изкачи стъпалата и влезе, закрила с една ръка носа и устата си.

— Имахме състезание — заяви тя, избрала възможно най-директния и войнствен подход. — Каза, че ще дойдеш.

Рина Флеърти, само по мъжка риза със завързани около тънкия ѝ кръст краища, бикини, ластичен колан и найлонови чорапи, замахна за

последен път с метлата. Ейприл отскочи от пътя ѝ. Рина напъха зад ухото си изплъзналия се от опашката ѝ дълъг кичур от чисто злато. Това бе естественият цвят на косите ѝ, които, разпуснати, стигаха до края на гръбнака ѝ. Те, заедно със сините ѝ като забравка очи, деликатния нос, розовите устни и невероятно грациозното ѝ дребно тяло, ѝ придаваха вид на ангел.

Само дето дъщеря ѝ беше убедена, че тя щеше да отиде право в ада.

— Казах, че ще опитам да дойда — отвърна Рина. Гласът ѝ, за разлика от външността, не можеше да се нарече деликатен. Беше нисък, почти мъжки, лишен от всякаква интонация. Глас, на който заповедите прилягаха повече отколкото смирението. — Стана така, че не можах. Съжалявам, че съм те разочаровала.

— Ти винаги ме разочароваш.

Съзнаваше, че гласът ѝ звучеше слабо и меко, но не можеше да го промени.

— Онзи, който очаква прекалено много, често остава разочарован — заяви майка ѝ. — Трябва да се научиш да разчиташ повече на себе си.

— Получи се хубава игра. Ние спечелихме. Бащата на Алис Сейнт Клеър беше там. Помниш ли го? Разведеният мъж, който ти напомняше на Джо Картрайт? Той пита за теб.

Ейприл чуваше умолителните нотки в гласа си и това я ядоса дори още повече.

Щом трябва непременно да бъдеш с някой мъж, не може ли поне да бъде някой свестен? Несемеен? — мислеше си тя. — Някой, който ще те обича, ще се ожени за теб и може би ще обикне мъничко дори и мен? Някой, който ще остане при нас и ще ни купи истинска къща и истински мебели и ще изкарва достатъчно пари, така че да не се налага да си събираме по тъмно багажите и да се омитаме, преди да са ни открили инкасаторите? Някой, който ще живее с нас и ще ни превърне в истинско семейство?

— Бащата на Алис Сейнт Клеър не ме интересува — рече Рина. — Нито пък ме интересуват опитите ти да ми търсиш партньор. Напълно съм способна да се справя с тази задача и сама.

Ейприл огледа излъсканата стая.

— Кой е този път? Местният шериф? Може би кметът?

Брустър имаше ли кмет? Майка ѝ си беше създала собствена поговорка: „Чифтосвай се само с водача на глутница.“ И се придържаше към нея с религиозно постоянство. Проблемът беше там, че водачът на глутница обикновено беше женен.

— Тази година се справяш наистина добре — добави тя. — Миналата година в Тексас най-доброто, до което успя да се добереш, беше опашката на глутницата.

Деликатната ръка на Рина политна към лицето на дъщеря ѝ, но спря само на сантиметри от него. Момичето трепна и се отдръпна, след което почервения като домати. Това бе сред новите трикове на майка ѝ — да се преструва, че ще я удари и в последния момент да си дръпне ръката. Внезапното движение неизменно караше Ейприл да се чувства като мекушава страхливка, задето бе трепнала, без всъщност да е била ударена.

Рина се усмихна.

— Колко пъти да ти повтарям, че можеш да говориш каквото си искаш на другите, но пред мен ще си държиш езика зад зъбките. Няма да търпя наглостта ти, по дяволите. А сега седни и си изяж вечерята.

Ейприл погледна към намазания с фъстъчено масло сандвич, кутията с пържени картопки и бутилката „Кола“, които майка ѝ бе поставила на масата в къта, който служеше за кухня. Рина чистеше и шиеше, но не готвеше.

— Надявам се, че няма да ме караш да спя в палатката тази нощ — рече дъщеря ѝ. — Мразя да спя там. Има буболечки.

— Ти ги привличаш.

— Веднъж видях как една змия опитваше да пропълзи в палатката. Не си падам особено по змиите, макар да си отглеждах една през онова лято, когато живеехме в Джорджия. Някоя може да се промъкне в спалния ми чувал, да се увие около крака ми и да ме ухапе, както е станало с Клеопатра. И тогава аз ще започна да крещя, да се потя, езикът ми ще излезе от устата, ще започна да се мятам, ще посинея и ще умра. Представи си само колко ще съжаляваш на сутринта, когато откриеш бедното ми мъртво тяло.

— В Масачузетс няма отровни змии — отвърна тя.

— Е, затова пък има диви животни.

— На Кейп Код? Единствените животни тук са котките и кучетата.

— Злобни котки. Не си ли им виждала ноктите и зъбите? А кучетата, които обикалят наоколо са мършави, зли и... кръвожадни. Бас държа, че някои от тях са даже болни от бяс. Представи си само, че докато лежа там галя някое от тях и то изведнъж се нахвърля отгоре ми, побесняло и с пяна на устата като Оулд Йелър, след като го ухапа бесният вълк?

Рина въздъхна.

— Откъде ми се падна толкова мелодраматично дете? — бутна настрана своя сандвич и запали цигара. Ейприл забеляза, че бе сменила яркочервения лак на ноктите си с по-деликатен розов нюанс. — Прекалено много четеш. Книгите ще унищожат здравия ти разум.

Момичето прехапа устна. Тя се гордееше, че бе изчела толкова много книги. Учителите ѝ твърдяха, че в това отношение отдавна е надминала съучениците си от пети клас. Книгите я отнасяха в един подобър свят. Обичаше ги много.

— Колко пъти съм ти казвала, че една жена трябва да контролира въображението си? — продължи да нарежда майка ѝ. — Особено когато фантазиите ѝ я плашат. Не можеш да си позволяваш да се страхуваш, Ейприл. В мига, в който покажеш страх, падаш в ръчичките им.

Ейприл знаеше, че няма смисъл да пита кои бяха тези „им“. Никога не бе получавала ясен отговор. Рина ѝ го набиваше в главата откакто се помнеше.

— Между другото, не е нужно да спиш в палатката. Въпреки твоите умозаклучения, аз нямам нов приятел, затова престани с фарисейските си цупения, в които си ненадмината. Един Господ знае защо точно на мен трябваше да се падне такова праволинейно в морално отношение дете. Почакай да ти пораснат циците, тогава ще запееш друга песен.

Момичето ритна крака на масата. Майка ѝ беше неморална, но дори не ѝ пукаше. Това я отвращаваше.

Така или иначе, Рина лъжеше. Имаше нов приятел. Завеските и чистенето никога досега не я бяха лъгали.

Имаше нов любовник, но не желаше да признае.

Сигурно беше женен. Или важна клечка. Или и двете.

През следващите няколко дни Ейприл наблюдаваше всяко движение на майка си, дори я проследи до ресторанта, в който тя работеше като сервитьорка. Криеше се в храстите, за да провери дали не се среща с някой леговик, но така и не откри нищо. И точно започваше да мисли, че този път наистина се бе излъгала, когато рано една сутрин на покритата с чакъл алея във вилната зона спря лимузина.

Беше черна и лъскава, а през стъклата ѝ не можеше да се види нищо. Двама мъже с костюми и шапки — единият висок и широкоплещест, другият — по-нисък и слаб — излязоха от нея и заизкачваха разнебитените стъпала, които водеха към главния вход на къщичката. Ейприл помпаше под навеса гумата на велосипеда си. Дори да я бяха видели, непознатите не ѝ обърнаха внимание.

По-едрият почука на вратата и при това движение сакото се опъна на гърба му и момичето забеляза очертанията на револвер. Боже милостиви! Гангстери.

— Не! — изпищя тя и хукна, като преобърна колелото. Втурна се право към мъжете, като викаше на майка си да не им отваря. — Той има оръжие, Рина! Дошъл е да те убие!

По-слабият от двамата я хвана. И извърна лице, за да се спаси от ноктите ѝ.

— Успокой се, синко — рече той.

Тя заби зъби в китката му. Той изохка и я пусна.

— Аз съм момиче, гад такава! — викаше тя. — Рина!

Майка ѝ отвори вратата. Беше облечена консервативно като никога — лек сив костюм с дълга до коленете пола и светлосиня блуза. Косата ѝ бе хваната на френска плитка, а гримът беше почти незабележим.

— Престани с тези крясъци — нареди на дъщеря си тя. — Да не би да ухапа човека? Наистина, Ейприл, поведението ти не подлежи на коментар.

— Мамо! Това са гангстери! Високият има пистолет.

— Ние работим за правителството на Съединените щати, мис — заяви учтиво по-едрият, като пооправи сакото си. — Няма от какво да се страхувате. Тук сме, за да ви защитим.

О, как не — помисли си момичето. — Държавните агенти не се разкарват с лъскави лимузини. Всички знаят, че те използват

шевролети или фордове без регистрация.

Мъжът с оръжието се обърна към майка й.

— Готова ли сте, мисис Флеърти?

— След малко, господа. — Гласът й беше спокоен, но очите й блестяха. — По-добре беше да ме предупредите предварително.

— Не го очаквахме.

— Не и според предвидената програма — додаде слабият.

Той търкаше китката си и гледаше към Ейприл.

— Е, не може да се очаква аз да фигурирам в официалния му график — изсмя се Рина.

— Не, мадам. Извинете, мадам. Искрах само да кажа...

— На нас това също не ни харесва, мисис Флеърти. Голям проблем е да се осигури безопасността за толкова кратко време.

— Рина — прекъсна го Ейприл. — Кой са тези хора?

— Влез вътре, Ейприл.

Момичето мина покрай непознатите и влезе в къщата.

— Изглеждаш странно в този костюм — рече то. — Все едно че ще ходиш на литургия.

Майка й се изсмя. Затвори вратата и поведе дъщеря си към кухненския кът.

— Излизам за няколко часа. Стой тук и се занимавай с домашните си.

— Сега е лято. Нямам домашни.

— Тогава почисти къщата. Истинска кочина е.

— Та ти търкаш и лъскаш вече цяла седмица!

— Ейприл...

— Знам, че отиваш на среща с любовника си. Той трябва да е богат и важна клечка. Но пак ти казвам, че тези хора са гангстери. И лимузината... истинска отврат. Какъв е той? Някой мафиотски главатар?

— Да, може да се каже и така — отвърна Рина. — Той е местният шеф и разполага с голяма власт. Мрази невъзпитаните деца и за подобряване на дисциплината им използва методи, които смразяват кръвта, така че по-добре да не чува лоши неща за теб от хората си. Разбрано? — хвърли поглед към огледалото, закрепено на вратата на хладилника, намести един златен кичур и изду устни, за да провери за

последен път червилото си. А след това кимна. — Е, аз тръгвам. Дръж се прилично.

Ейприл я проследи иззад новите перденца как се отдалечава спокойно, заобиколена от непознатите, и влиза в черната лимузина. Божке! Този път майка ѝ наистина бе ударила къоравото.

Изскочи през задната врата и се спусна към велосипеда си. Знаеше как най-бързо да стигне до главния път. Нямаше надежда да успее да се движи редом с тях, но поне щеше да види накъде се насочват.

Лимузината обаче така и не се появи на главния път. Момичето се върна и откри следите от гумите му по песъчливата земя, водеща към частната алея, която се виеше край океана. Не беше трудно да следва прясно оставените следи. След малко повече от миля достигна до някаква изолирана къща, кацнала на невисоко възвишение с изглед към залива на Кейп Код.

Ейприл слезе от колелото и започна да се приближава крадешком. Не беше повярвала на онова, което спомена майка ѝ за методите на тези гангстери, но все пак не искаше да рискува.

Пред къщата бяха паркирани не една, а цели три черни лимузини. А наоколо обикаляха неколцина пазачи, облечени с костюми и с пушки в ръка.

— Света Дево — прошепна тя. — Това е цял военен лагер.

Имаше и една патрулна кола с Хаяниска регистрация. Клекнала във високата трева, растяща сред пясъчните дюни, тя видя ясно едрия мъж, дошъл да вземе майка ѝ — сега с радиостанция в ръка — да се ръкува с един от местните полицаи, широко усмихнат.

Боже! Това трябва да беше някой суперсилен престъпник. Беше купил дори полицията в Хаянис.

— Мамо, те ще те убият — прошепна тя. — Трябва да го направят. Знаеш прекалено много.

Вратата на къщата се отвори и от нея се появи майка ѝ, носеща поднос с чаши и кана с лимонада. От нейния престъпен любовник нямаше и следа. Рина беше все още облечена по същия начин, по който бе излязла.

Какво правеше тук? Сервираше ли?

Мъжете я наобиколиха, като отпиваха от лимонадата и поглеждаха часовниците си. След това всички вдигнаха поглед към

небето, откъдето се чу характерното бръмчене на хеликоптер. Ейприл изви шия. На хоризонта се появи малък военен хеликоптер. Военен?

Той се приземи на сухия бряг вдясно от къщата. От него слязоха първо трима мъже с костюми и сурово стиснати челюсти и започнаха да вършат работата си с пъргави, професионални движения.

Сърцето на Ейприл се блъскаше в гърдите ѝ. Сега вече започваше да разбира. И преди беше виждала такива хора. Те не бяха гангстери. Бяха ги давали по телевизията. Те всички си приличаха — бяха яки, с професионален, но във всяко друго отношение неподлежащ на описание вид. Беше виждала дори същия хеликоптер или някой, който приличаше много на него един късен петъчен следобед от другата страна на Кейп, в летището на Хаянис.

— Боже милостиви — прошепна тя. — Не мога да повярвам.

Придружена от двама от охраната, Рина се запъти към хеликоптера. Изглеждаше невероятно. Бе свалила сакото на костюма и сега, на ярката слънчева светлина, дъщеря ѝ видя, че светлосинята блуза беше почти прозрачна. Полата ѝ беше скромна, но прилепваше плътно по тънката ѝ талия и закръглените бедра. Стройните ѝ крака блестяха в копринените чорапи, а вятърът бе разхлабил леко плитката ѝ и развяваше изплъзналите се руси кичури.

Висок мъж с гъсти коси и до болка познато лице слезе от хеликоптера. Когато видя Рина, целият се озари от прочутата си усмивка. Разтвори ръце и тя се хвърли в обятията му, като повдигна лице за целувка.

Ейприл се отпусна на колене върху земята. „Чифтосвай се само с водача на глутницата.“ Любовникът на майка ѝ беше президентът на Съединените щати.

ЧАСТ ПЪРВА

ПЪРВА ГЛАВА

Анахайм, Калифорния

— Шегуваш се — възкликна Маги. — Майка ти е имала връзка с Джон Кенеди?

— Точно така — отвърна Ейприл.

Изправи се поруменяла и отключи вратата на едно от отделенията в дамската тоалетна в Анхаймския конгресен център. Взе чантата си, пълна с рекламни листовки и брошури и се приближи до огледалото, за да срещне дългите си до раменете кестеняви коси. Все още бяха гъсти и, слава Богу, сред тях не се виждаха бели нишки, но трябваше да отиде да ѝ подрежат неравните връхчета, преди да тръгне за Калифорния. Опъна я силно и я задържа на темето си.

Русите коси на Рина изглеждаха винаги безупречно.

— Оу! — обади се Маги от една от другите тоалетни. Бяха заети поне още две, а една жена с напрегнато изражение и строг кок се миеше на една от мивките, но Маги не направи опит да понижи глас. — И как се е запознала с него? Когато е бил президент ли? Ти запознала ли се също с него?

— Запознах се, разбира се. — Ейприл оправи полата си, опъна блузата и намести етикета с името си, закачено на ревера на сакото ѝ. На него пишеше: „Ейприл Харингтън, продавач на книги, книжарница «Поизън Пен», Бостън, Масачузетс“.

Аз обаче не бях особено мила с него. Един ден дори му казах, че и двамата с майка ми ще отидат в ада. — Усмихна се. — Като дете често съдех другите.

Маги излезе от тоалетната и приглади червената рокля по пищните си бедра.

— Как изглеждаше той? — попита тя, като се присъедини към приятелката си пред огледалото. Етикетът върху гърдите на Маги Маккей я идентифицираше като продавачка от Съмървил, Масачузетс, в книжарница, специализирана за любовни романи. С Ейприл се бяха запознали преди четири години на конференция на Асоциацията на

книгоразпространителите в Ню Ингленд и бяха станали близки приятелки. — Той беше ли така секси, както разправят всички?

— Боже, Маги, аз бях само на девет години. Освен това му бях страшно ядосана. Той беше моят герой, както впрочем на още много хора по това време. Изпитвах възхищение към него, уважавах го, обожавах го. Гледах семейство Кенеди по телевизията и мечтаех за подобно семейство. А после открих, че той спи с майка ми и го намразих. По това време все още малцина знаеха, че той всъщност е един Донжуан. Вярвах, както всички останали, в мита за безупречния му брак с Джаки, за скъпите му деца, за американската мечта. Когато всичко това беше разбито... Е, аз просто не можах да разбера.

— Значи са имали връзка. Майка ти не се е виждала с него само един-два пъти?

— О, разбира се. Майка ми разбираше от тези работи и това бе наистина голям удар за нея. Не беше от тези, които биха изпуснали подобна златна възможност.

— Това е невероятна история, Ейприл! — възкликна Маги. — Не мога да повярвам, че не си ми я разказала досега.

Ейприл нанесе червилото с едно движение на китката си, а след това притисна устни една в друга, за да го размаже равномерно, като опитваше да се съсредоточи върху тази дейност. Стомахът ѝ обаче се бе свил, а дланите ѝ бяха потни. Още много неща не беше разказала на своята приятелка, не само за майка си, а и за самата себе си.

— Преселихме се във Вашингтон. — Извади от чантата спирала, отвори я, но в последния момент размисли и реши да не я използва. Винаги зацапваше туша по миглите си. — Двамата се виждаха през следващите няколко месеца. Тя беше добра. „Чифтосвай се само с водача на глутницата“, това беше мотото на майка ми. Хванеше ли се с някой мъж, тя му влизаше под кожата, така че той не желаше да се раздели с нея, та дори да беше президент на Съединените щати.

— Оу! — провикна се отново Маги. — Откакто те познавам, дори не си споменавала за майка си.

Ейприл срещна погледа ѝ в огледалото.

— Не съм споменавала, защото тя ме изостави, когато бях на дванайсет години, за да последва в Париж новия си любовник — някакъв французин, с когото се бе запознала покрай връзката си с

Кенеди. Обеща да изпрати да ме заведат при нея. Но така и не го направи.

Маги кимна; тъмните ѝ очи бяха пълни със симпатия. Жената със строгия кок също кимна. Тя бе отделила необичайно много време за измиване и изсушаване на ръцете си с безупречен маникюр. Най-сетне вдигна своята купчина материали от конгреса, на върха, на която лежеше биографията на последното величие, обърна се към Ейприл и рече:

— Извинете, но нямаше как да не чуя разговора ви. — Погледна към етикета на ревера ѝ и продължи: — Вие ли сте специалистката по криминалетата? Ейприл Харингтън? Видях статията, посветена на вас в „Пъблишърс Уикли“ преди два месеца.

— Е, истинските специалисти са нашите читатели — отвърна Ейприл. — Ние само се опитваме да задоволим техните вкусове с богат избор от нови и класически криминални романи.

— Майка ви жива ли е още? — попита жената. Очевидно не се интересуваше от продажбата на криминалетата. — Ако е жива, трябва да напише книга.

Бръкна в чантата си и извади визитна картичка, която подаде на Ейприл. На нея пишеше: „Сандра Лестринг, литературен агент“. След това следваха адрес и телефонен номер в Ню Йорк.

Ейприл кимна, когато разпозна името. Сандра Лестринг представляваше неколцина прочути клиенти, в това число две филмови звезди, политици и дори един-двама романисти.

— Мнозина все още се интересуват живо от всичко, свързано с Джон Кенеди — додаде тя.

Ейприл се усмихна.

— Благодаря, но сте закъснели. Тя си има вече агент.

Сандра Лестринг сви рамене.

— Въпреки това бих ви била благодарна, ако ме имате предвид. Човек никога не знае. Понякога тези неща се развиват от само себе си.

— Ще ви имам предвид — отвърна учтиво Ейприл, когато жената се обърна да излиза от дамската тоалетна.

Маги наблюдаваше приятелката си в огледалото. Огромните ѝ кафяви очи я гледаха замислено.

— Ейприл? Какво искаш да кажеш с това, че майка ти си имала агент? Коя точно е майка ти? Тя с книгоиздаване ли се занимава?

Божичко, Ейприл, да не би да е тук на конгреса?

Ейприл срещна погледа ѝ и кимна. Това, в крайна сметка, бе причината да измине целия път до Калифорния, за да дойде на тазгодишния конгрес на Асоциацията на американските книгоразпространители и бе оставила Брайън, своя съдружник, да се оправя с книжарницата и с клиентите, в което впрочем бе талантът му. Той можеше да обсъжда в продължение на часове фабулата и героите на някое криминале с група очаровани жени на средна възраст, които се събираха край него, за да слушат лекцията му. Той помнеше всичко до най-малките подробности от романите на Агата Кристи. Можеше да речитира стиховете на Адам Далглийш. Очевидно знаеше интимни подробности за живота на Джеймс Лий Бърк и обичаше да разказва на клиентите как веднъж се возил в такси, карано от Карлота Карлайл.

Брайън познаваше отлично криминалния жанр и клиентите го обожаваха. Беше ѝ много приятно да знае, че може да остави книжарницата в способните ръце на човек, на когото има доверие.

Погледна часовника си. След петнайсет минути Рина, майката, която Ейприл не беше виждала от почти трийсет години, щеше да се появи пред публика, нещо, което правеше много рядко.

Възнамеряваше да се изправи очи в очи срещу нея.

Роб Блакторн се взря отново в снимката на Джеси.

Не трябваше да прави това.

Беше безсмислено.

Нездраво.

Чиста загуба на време.

Трябваше вече да бъде над това. Всички го казваха. Бяха минали почти две години.

Погледна към барчето, безвкусно дегизирано като скрин, който се намирал в стаята му в луксозния хотел „Четири сезона“ в Нюпорт Бийч. Изкушаваше го откакто бе прегледал съдържанието му предишната вечер. Ключът за барчето се намирал върху най-горното чекмедже на скрина, до купата за лед и винените чаши.

Блакторн погледна часовника си; показваше 12:39 по обяд. Всъщност не беше 12:39, а десет без двамайсет. Когато пристигна снощи, забрави да го настрои по калифорнийско време.

Беше едва девет и половина сутринта, а той вече имаше нужда от алкохол.

Не, че имаше проблем с пиенето, т.е. вече нямаше.

Не, човече, този път се пристрасти към нещо друго. Към някой друг. Този път твоят наркотик е Джеси. Вкопчил си се в една жена, която вече я няма. И никакъв „Бети Форд Сентър“ няма да ти помогне.

Погледът на Роб се насочи отново към барчето. В него не можеше да няма шише „Чивас“. Точно това щеше да му помогне да позабрави факта, че се бе върнал в Калифорния, където бе умряла Джеси.

Джеси. О, Боже, Джеси, Джес, Джес.

По дяволите. Взе ключа, пхна го в ключалката, отвори малкия хладилник и извади малка бутилка уиски. Постави я върху телевизора, откъдето можеше да се наслаждава на чувствения, тъмнозлатист цвят на питието, когато слънчевите лъчи преминаваха през него.

— Можеш да гледаш, но по-добре не се докосвай до това, скъпи. Започнеш ли да пиеш пак като останалите идиоти от твоето семейство, кълна се, ще се върна и няма да ти дам мира.

— Това обещание ли е?

— Няма да ти хареса, помни ми думата. Аз няма да бъда някой от онези тъжни, слабовати призраци. Ще бъда демон, ще впия ноктите си в теб, ще разруша съня ти. Така че никакво пиене. Никакво бягство в прословутата бездна на Блакторнови. Обещай ми.

Обеща, разбира се. И удържа обещанието си. Засега. През всичките месеци след смъртта на Джеси бе съумял да удържи на изкушението. Днес обаче...

Името „Рина дьо Севини“ не му даваше мира. Върху това трябваше да се съсредоточи. Да се концентрира върху Рина. „Това трябва да те излекува, нещастник такъв“ — помисли си той.

Ела, Джеси, преследвай ме. Така или иначе го правиш непрестанно. Без теб не струвам нищо, независимо дали съм трезвен или пиян.

Посегна към уискито. Телефонът край огромното легло го прекъсна, преди да успее да отвори шишето. Блакторн се усмихна и поклати глава. Същото се бе случвало веднъж-дваж пъти и преди.

Може би тя беше все още някъде край него. Не демон, а негов ангел хранител.

Приблужи се до телефона и вдигна слушалката:

— Да?

— Блаторн — чу той остър женски глас, който позна веднага; беше Карла Мърфи от „Уърлд Систъмс Сикюърити“. — Обаждам се от конгресния център в Анахайм.

— Здравей, Карла. Какво става?

— Мисля, че е по-добре да дойдеш.

— Защо? Появата ми на сцената бе предвидена едва за лъскавото парти довечера.

— Е, оказва се, че клиентът не е доволен от този вариант — отвърна Карла. — Всъщност онзи, който настоява да дойдеш, е съпругът ѝ. Казва, че така щял да се чувства по-спокоен.

— Добре — рече Роб.

Арман дьо Севини не му допаднаше особено.

— Слушай, съчувствам ти — продължи Карла. — Целият този случай е чиста загуба на време, ако питаш мен. Тя дори не е особено популярен автор, доколкото знам.

— В действителност е порядъчно популярна — отговори Блаторн. — Може би в Европа малко повече, отколкото тук, но последователите ѝ и в Америка не са никак малко, откакто по кабелната започнаха да въртят видеозаписа с всичките му там сенатори, астронавти и филмови звезди, възхваляващи „Перспективите на силата“ и нейната програма за преобразяване на личността.

— Е, кой тогава ще иска да я убива? Някой, неуспял да трансформира личността си ли? Боже мили. Като си помисля само, че можех да бъда включена в наблюдението на мафията, а не да гния на скапания конгрес на книгоразпространителите.

Роб се усмихна. После въздъхна и погледна отново към уискито. Карла бе извършила под негово ръководство повечето работа по случая. Именно тя бе анализирала нуждите на Рина и бе съставила план как да я пазят. Това устройваше Блаторн. Прекрасно го устройваше.

— А защо според вас някой би искал да ви убие? — бе попитал Рина, когато тя бе настояла, с типичния си величествен вид, именно той лично да се заеме със случая.

— Може би защото знам прекалено много тайни за прекалено много хора — бе отвърнала тя и това напомни на Блакторн, че тя знаеше доста и от неговите собствени тайни.

— Блакторн? — обади се Карла. — Чуваш ли ме?

— Да, чувам те. Какъв точно е проблемът тази сутрин?

— Не само съпругът се оплаква. Приятелката на Рина, Дейзи Тюлейн също е загрижена.

— Феминистката, която се готви за сенатор.

— Точно така. Очевидно преди няколко години Рина ѝ е помогнала да се съвземе, а сега пък Дейзи е настроена покровителствено. Недоволна е, защото се договорили с нас за четирима бодигардове, а ние сме били осигурили само трима.

— В Договора се казва: „... неколцина бодигардове и достатъчно защита“, за Бога. Даже двама са предостатъчно.

— Е, не е съвсем така. Ситуацията е доста сложна, Блакторн. Рина настоява да се срещне със своите „приятели“, както ги нарича — непознатите хора, купили нейните книги и записи и опитали програмата ѝ за придобиване на личностна сила. Сега, докато разговарям с теб, тя раздава автографи в онази сводеста зала, заобиколена от няколкостотин човека.

— А тя как очаква да я защитим, ако не следва нашите указания?

— Откъде да знам? Мога само да ти кажа, че много неща в цялата тази работа ме подлудяват. Това място не може да бъде осигурено. Първо на първо е огромно и из него във всички посоки се щурат хора, помъкнали книги и рекламни материали. Какво по-лесно от това да бъде пхнат пистолет в някоя от купчините? Може да се скрие цял „Узи“. Не можем да осигурим безопасността ѝ само с трима човека. По дяволите, и десетина няма да стигнат.

Страхотно, помисли си Роб. Очевидно нямаше да мине без неговата поява.

— Блакторн? — Карла замълча, след което додаде бавно: — Да не би да прекъснах нещо? Да нямаш среща? Бих могла да се, въъ... обадя отново след малко.

Той направи гримаса, щом долови надеждата в гласа ѝ. Както всичките му приятели, тя също очакваше знак, че е заживял отново като нормален, самотен мъж с гореща кръв. Всички мислеха, че нещо с него не е наред, след като не бе успял да забрави мъртвата си съпруга.

Е, може би нещо наистина не беше наред. Може би нещо бе страшно объркано.

— Слушай — рече той. — Прекъсни незабавно раздаването на автографи. А след това затвори Рина в хотелската ѝ стая, докато дойда. Аз ще поговоря с нейно височество за това какво може и какво не може да прави.

— Не мога да я затворя никъде, преди да мине лекцията ѝ, която започва в десет и половина. Залата за провеждане на семинари е сигурна, но не можем да пресеем цялата тълпа, която е дошла да я чуе.

— В такъв случай направете каквото можете. Аз тръгвам.

— Благодаря, Блакторн.

Затвори телефона и върна бутилката уиски на мястото ѝ в барчето.

— Един на нула за теб, Джеси — промълви той.

Господи, колко му липсваше само! Тук, в реалния свят, знаеше чудесно кои са враговете му — онези с оръжието. С тях човек можеше да се справи. Срещу убиеца на клетъчно ниво, който му бе отнел Джеси, обаче бе напълно безпомощен. И най-добрият бодигард на света не можеше да ни предпази от рака.

Но тя не трябваше да умира, дявол да го вземе. Можеше да живее, ако се бе съгласила да се подложи на подходящото медицинско лечение.

Престани, заповяда си той. Фокусирай вниманието си върху Рина дьо Севини, чийто живот си нает да пазиш.

— По-добре да тръгваме, ако искаме да успеем за семинара — заяви Ейприл.

Погледна за последен път към плана за разположението на залите и се запъти през тълпящите се хора към едно от най-оживените крила на конгресния център.

Издателите, и малки, и големи, бяха разположили сергиите в дълги линии, успоредни една на друга; те бяха отрупани с най-новите издания. Най-известните американски и международни издатели разполагаха с по-голяма площ; някои от изложените от тях издания бяха необичайни и екстравагантни. Имаше също така огромни афиши с корици от книги и увеличени снимки на прочути автори.

Много от споменатите знаменитости — в това число писатели-романисти, спортни величия, политици, филмови звезди — присъстваха във фойето за промоцията на последната си творба. На един от щандовете се бяха появили първите екземпляри от новата книга на известна черна писателка. Набързо се пусна слухът, че тя самата ще се появи след малко. Всичките ѝ романи бяха бестселъри и присъстващите искаха да се запознаят с нея.

Ейприл не обръщаше никакво внимание на присъстващите известни личности. Вместо това пробиваше път за двете с Маги към залата, запазена от издателска къща „Клестууд Лок Марс“, известна повече като „КЛИМ“. Помещението беше запълнено с редици сгъваеми столове, наредени срещу подиум, окичен с плакати в човешки размери и широк видеоекран. Звучеше енергизираща музика, а нетърпеливите последователи заемаха местата си.

Маги се опъваше.

— Боже мили, Ейприл, няма ще ме накараш да присъствам на някоя от тези побъркани сбирки, посветени на увеличаване на човешкия потенциал и придобиване на сила? Чувала съм, че под тази джазова музика са записани действащи на подсъзнателно ниво послания като например: „платете нужната сума, присъединете се към нашия отбор“, за да ни накарат да се записваме на техните семинари я в Хаваите, я на Каймановите острови.

Ейприл се усмихна.

— Не се притеснявай, ще те удържа, ако изгубиш разсъдъка си и започнеш да се присламчваш към подиума.

Намериха две съседни свободни места на един от задните редове. Ейприл седна от края, в случай, че се наложи да излиза спешно.

Над подиума се вееше яркочервено знаме с надпис: „Перспективите на силата — ключ към вътрешната сила и външния успех“.

На стената зад подиума бе окачен яркожълт афиш с увеличено копие от корица на книга, върху който се виждаше развълнуваното лице на авторката и няколко цитата, изписани с яркосини букви, възхваляващи „невероятното, преобразуващо живота вдъхновение“ на творбата.

— Знам, че бизнесът ни не върви особено тази година, но това, което правим, е смешно.

Ейприл почти не я чу. Погледът ѝ беше вперен в снимката на авторката. Майка ѝ все още беше красива, дори след трийсет години. Чертите ѝ изглеждаха някак си по-меки. Но, разбира се, това бе художествена фотография. В Рина нямаше нищо нежно. Абсолютно нищо.

Престана да чува шума наоколо. Отново се пренесе мислено в началото на 1965 година, на един от параходните докове на Нюйоркското пристанище. Беше се вкопчила в ръката на майка си. Помнеше всевъзможни дреболии — сиво-черния цвят на морето, оглушителната свирка на парахода, парата, която излизаше от устата ѝ, когато дишаше. Но най-вече си спомняше Рина, стройна и стилна в червеното кожено палто, с прикрепена към яката лисича глава и опашка. Тя носеше кафяви ръкавици и шапка, кацнала върху блестящите ѝ златисти коси.

До нея стоеше стройният, любезен французин, който я отвеждаше със себе си. Арман. Той беше вдовец с две малки деца. Имаше нужда от нова съпруга и майка за тях.

Ейприл го мразеше. Мразеше и двете му останали без майка деца. Но най-вече мразеше Рина, задето си отиваше от нея.

Корабът беше огромен. Черното му туловище се извисяваше като планина. Стълбичката вече бе спусната и по нея се качваха пътниците, като махаха за довиждане на своите близки, които оставаха на брега.

— Това ще бъде само за малко — казваше майка ѝ. — Ще изпратя да те доведат веднага, след като се оженим и уредим всички документи. Ще трябва да ти извадим виза, нали разбираш. Тези условия не зависят от нас.

Ейприл разбираше, че майка ѝ я лъже. Знаеше, че никога повече няма да я види.

Полагаше геройски усилия да не издаде какво означаваше за нея това.

— Хайде, шери, привършвай със сбогуването — нареди с привидно любезен тон Арман. — Трябва да се качваме, иначе ще ни оставят.

— Сестрата ще се грижи за теб, докато успея да изпратя да те доведат — рече Рина и кимна към суровата, едра монахиня от манастира, към който бе създадено училище с пансион за млади девизи, където бе записана Ейприл.

Тя обаче нямаше да остане във вонящия манастир. Щеше да избяга. Щеше да се качи на друг параход и да отиде самичка в Париж. Но нямаше дори да навести майка си, щом стигнеше там, о, не, в никакъв случай. Щеше да си намери по-добра майка, с която да живее. Щеше да намери някой, който да я обича истински. Щеше да има семейство, истинско семейство.

— Ела да ме целунеш — каза Рина и се наведе. Острата муцунка на мъртвата лисица убоде момичето по бузата и то я блъсна грубо. — Бъди послушна — прошепна Рина. — Обичам те. Ще се видим скоро.

Лъжкия, лъжкия, лъжкия — крещеше цялото същество на Ейприл. — *Не ме оставяй, мамо. О, мамо, моля те, не заминавай!*

Сестрата хвана апатично отпуснатата ѝ ръка, докато Рина и Арман заизкачваха заедно мостика. Майка ѝ се обърна в последния момент и ѝ помахна весело. Вятърът размаха опашката на червената лисица.

Тогава огромният кораб я погълна.

Никой така и не дойде да я потърси, дори когато Рина и новото ѝ семейство се върнаха в Ню Йорк.

Не беше виждала майка си от 1965 година. Беше изоставена и бе преживяла ужасни неща — неща, за които не искаше да си спомня. Тайни, изпълнени с насилие събития, станали все по вина на майка ѝ...

— Добре ли си? — попита Маги и я докосна леко по ръката.

Ейприл кимна. Стомахът ѝ се бе свил на топка, а дланите ѝ лепнеха от пот. *Съзвези се, смърти се тя.*

На входа настана оживление. Заедно с всички други, Ейприл изви шия към влизащата група хора. Щом тръгнаха към подиума, музиката зазвуча по-гръмко.

Първо видя другите. Арман, който бе доста остарял: впечатляваща, стегната фигура, среден ръст, с по-млад вид, отколкото можеше да се очаква от един седемдесетгодишен мъж. Косата му беше сребриста, кожата — загоряла от слънцето и гладка, с изключение на леките бръчици около очите, а килограмите, които му бяха малко в повечко, бяха изкусно скрити от хилядадоларовия му костюм.

През годините, откакто Рина я бе изоставила, Ейприл бе разучила всичко за него. Френски индустриалец от изтънчено семейство, което живееше в богатите си жилища ту в Париж, ту в Манхатън, той бе флиртувал с политици и дипломати по времето,

когато се бе запознал с майка ѝ, за да получи назначение като консул във френското посолство във Вашингтон. След сключването на втория си брак и завръщането в Париж, Арман се бе посветил на огромния семеен бизнес, най-внушителният, от които бе международна корабоплавателна компания, със седалище в Ню Йорк.

Ейприл разпозна и другите двама от обкръжението на Рина — един мъж и една жена. Беше изучавала достатъчно грижливо обемните брошури, издадени от фондацията, за да знае кои са те. Слабата чернокоса жена бе Изобел дьо Севини, едно от двете деца от първия брак, които Арман бе поверил на грижите на Рина. До нея беше Чарлс Рипли, личен помощник на Рина, млад мъж с червеникаворуси коси, румено лице и широка, приветлива усмивка, която можеше да съперничи на усмивката на Маджик Джонсън по искреност и очарование. Когато заизкачваха стълбите, той докосна за миг ръката на Изобел. Дали не бяха любовници, запита се Ейприл.

Кристиан, братът на Изобел, не се виждаше. Той беше наследник на баща си, макар, ако се вярва на слуховете, отношенията им да не протичаха особено гладко.

Все така под силните звуци на музиката, Арман, Изобел и Чарлс се хванаха за ръце и се поклониха на публиката. Бяха наистина много привлекателна група. И тримата бяха стройни и стегнати, с красиви дрехи и грижливо направени прически. Очевидно и тримата бяха успели да намерят вътрешната си сила.

Музиката отново се засили. Звездата на шоуто влезе през някаква незабележима врата вляво от сцената. Висока, масивна млада жена, която Ейприл не познаваше, следваше по петите елегантната блондинка.

— Ето я — обърна се Ейприл към Маги. Сухотата на собствения ѝ глас я изненада. — Доста добре се е справила, а?

— Тъ, кой?

— Сабрина дьо Савини, специалистката по придобиването на силата, вдъхновяващата говорителка, три пъти избрана за автор на бестселъри от „Ню Йорк Таймс“ — заяви Ейприл, като четеше изреченията върху лъскавата брошура, която ѝ бяха подали на влизане. — Изглежда добре запазена, нали? Дори след трийсет години не е трудно да се види красотата, привлякла някога Джон Кенеди.

— Божичко, Ейприл! Сабрина дьо Савини ли е майка ти?

— Да. И аз съм ѝ подготвила изненада.

Той се движеше с лекота из тълпата. Намери място отзад, без да привлече особено внимание. Не беше трудно да се промъкне в конгресния център. Според уговорката беше записан под името Джералд Мороу, дребен независим книгоразпространител от Индианаполис. Всички такси бяха платени; оставаше само да се подпише. Охраната си вършеше небрежно работата. Никой не го претърси и не откриха пистолета му.

Това беше „Колт Удсман“ калибър 22. Полуавтоматичен. Пълнителят събираше осем патрона, а в джоба си имаше още един пълнител. Но не очакваше да се наложи да стреля повече от един-два пъти. Това бе сравнително безшумен, ефикасен пистолет — точен, лесен за употреба. Когато дойдеше моментът да стреля, можеше да го скрие под един сгънат вестник. Охраната нямаше дори да забележи.

Банда аматьори. Тази работа бе доста лесна, даже прекалено лесна. Нямаше никакво предизвикателство. А той обичаше предизвикателствата. Обичаше да използва всичките си способности — умствените, както и физическите — докато изпълнява задачите, характерни за избраната от него професия.

Пресече фойето, като вземаше брошури, кимаше, усмихваше се. На убийството още не му беше дошло времето.

Откри жертвата си без проблеми, след като прегледа дневния ред и се насочи към семинарната зала. Тя, също като него, държеше много да се придържа строго към своето разписание, да прави всичко точно по план. Това го възхищаваше.

Клиентите му я бяха описали чудесно. Руса. Елегантна. Очевидно богата. Остаряваща, но добре запазена.

Можеше да се справи с нея и по-рано — след като взе автограф — но реши да ѝ даде възможност първо да привърши семинара. Кой знае, може би щеше да научи нещо от нея. Обичаше да чете, да учи. Вярваше, че трябва непрекъснато да подобрява ума си. Вероятно го чакаше дълъг живот. За разлика от тази жена. Неговата мишена.

На нея ѝ оставаше да живее по-малко от час.

Реши да я застреля, когато тръгне да излиза от залата. Моментът беше чудесно избран. Хората щяха да започнат да се тълпят край

изхода. Щеше да се слее с наблъсканите едно до друго тела. Беше се усъвършенствал в създаването на неподлежаща на описание външност, която не се отличава по нищо от масата — среден ръст, средно слаб, средно дълги кестеняви коси. Никакви отличителни черти или белези. Приятно лице, така поне твърдяха жените. От лицата, които вдъхват доверие.

Протегна се, за да се намести по-удобно върху евтиния стол с подвижна седалка. Приготви се да слуша и да научава.

А убийството — когато му дойдеше времето.

ВТОРА ГЛАВА

Натовареното движение попречи на Блаторн да стигне в конгресния център тогава, когато бе предполагал. Макар да беше късно сутринта, движението бе както в пиковите часове в Ню Йорк. Мразеше Южна Калифорния — според него тя беше суха, изкуствена и лишена от всякакви културни богатства. И беше истински ад да се движиш с кола из нея.

Веднага щом пристигна обаче, разбра какъв бе проблемът на Карла. Конгресният център беше истински кошмар. Прекалено много хора, натъпкани в прекалено малко пространство. Прекалено различни социални групи.

Всеки имаше нужда от значка на участник, за да влезе, но те можеха да бъдат лесно имитирани. Хората влизаха и излизаха покрай отегчената, невнимателна охрана, която трябваше да проверява документите им. Блаторн не си направи труда да покаже своите документи, а и никой не му ги поиска. Показа само прес картата си и те му магнаха да минава.

Страхотно. Можеше да влезе всеки, който пожелае. Един професионалист щеше да умре от скука, поради липсата на каквото и да било предизвикателство.

Роб погледна програмата, а след това — часовника си. Рина вече бе започнала семинара. „Ако аз бях убиецът щях да я изчакам да свърши помисли си той, — после да се приближа до нея сред тълпата, докато тя опитва да излезе от залата, да я прострелям отблизо с пистолет със заглушител, да го изпусна на пода и да се смеся с останалите.“

Блаторн направи справка с картата, за да разбере как да достигне до семинарната зала. Всичките му инстинкти го караха да бърза.

Когато най-после музиката и аплодисментите утигнаха, Рина взе един микрофон и тръгна към края на подиума. Разтвори за момент

ръце встрани, сякаш искаше да прегърне всички присъстващи. След това вдигна микрофона до устата си и заговори:

— Добре дошли, приятели, и благодаря — заслепи ги с прочутата си усмивка. — Много съм щастлива днес да видя толкова много от вас тук. Може би това е началото на промяната на вашия живот.

Ейприл седеше на ръба на стола си. Майка ѝ беше почти толкова красива, колкото си я спомняше. Беше запазила стройната си фигура — несъмнено с помощта на личен треньор и изкусен пластичен хирург. Бръчките по лицето ѝ бяха съвсем малко. Брадичката бе твърда, шията — все така елегантна и грациозна, косата — майсторски подрязана и боядисана. И все още бе изпълнена с енергията, която я бе карала да чисти и лъска усърдно бедната им къщичка.

— Малцина от нас не са пострадали от глобалната рецесия — продължи тя. — Знам, че мнозина от вас я изпитаха осезателно по спада на търговията с книги; тя се отрази също така и върху онези, които купуват от вашите книжарници. Аз съм тук, за да ви кажа, че дори сега, по време на икономическите катаклизми, пак можете да се радвате на изобилие. Всичко, приятели, може да стане ваше, ако имате волята и смелостта не само да желаете и да мечтаете, а и да се посветите на активното преследване на вашите цели.

Всичко ли? — запита се Ейприл. Всичко, което бе желала тя самата, беше да има семейство. Майка ѝ обаче никога не ѝ го бе дала.

За момент се сети за Джонатан Харингтън. Двамата бяха женени в продължение на три години. В крайна сметка, подобно и на другите ѝ връзки, не бе излязло нищо.

Кое то всъщност беше и една от причините за присъствието ѝ тук. Животът ѝ беше успешен в професионално отношение. В личен план обаче не бе получила удовлетворение. Имаше приятели, даже много. Но се бе посветила на работата — и на любимите си книги — и очевидно не можеше да повярва достатъчно на мъжете, за да се обвърже трайно с някого.

Времето минаваше. Тя приближаваше средната възраст и ако искаше изобщо някога да има семейство, трябваше да побърза.

— Във всеки от нас е заложен безкраен източник на сила — продължаваше Рина. — Дълбоко в себе си всеки от нас е съзидателен, динамичен, зареден. Трябва само да се научим как да черпим от този

източник на сила. Да го канализираме навън, така че да заблестим с неустойма вътрешна светлина!

Говореше въодушевено. Бързо, енергично, с леко възходяща интонация в края на изреченията. И непрекъснато се усмихваше топло и чаровно.

Ейприл обаче подозираше, че всичко бе програмирано грижливо. Спомняше си как майка ѝ заставаше пред огледалото в къщичката им и се упражняваше в изпълнението на различни мимики, жестове, интонации. Понякога питаше дори дъщеря си какво мисли за една или друга поза.

— Изглеждам ли искрена? — питаше тя. — Имам ли вид на начетена личност? Мислиш ли, че съм хубава?

Сега вече със сигурност не прибъгваше до помощта на огледала в мрачни, стари къщурки. Днес можеше да използва видеоленти, учители, създавани от компютър реакции на публиката. Обучаваше се в актьорско майсторство повече от трийсет години и нищо чудно, че се бе усъвършенствала толкова много в изпълнението си. От начина, по който съпругът и помощниците ѝ попиваха всяка нейна дума, Ейприл реши, че тя бе успяла да заблуди дори тях.

Това ѝ действаше изнервящо. Започваше да се чувства отново десетгодишна. Единствено тя познаваше истинското лице на майка си и само тя знаеше, че всичко бе умела игра.

Изпита тъга. Беше слушала записите на Рина посветени на това как да си помогнем сами и те наистина ѝ се бяха сторили вълнуващи. Искаше ѝ се да повярва, че майка ѝ се бе променила и вече не беше онази егоистка, която я бе изоставила преди толкова много години. Копнееше да открие, че действително се бе преобразила из основи.

Избухнаха аплодисменти, на които Рина благодари с още по-широка усмивка.

— Кой са най-належащите проблеми? — попита тя. — Нека да поговорим за тях. Искам да чуя мнението ви... да, на всички вас. Кой са областите, където животът ви е блокиран?

— Доверие — обади се от третата редица някаква жена на средна възраст. В скута си държеше две от книгите на фондацията плюс купчина касети. — Бях малтретирана от втория си баща и сега не мога да се доверя на никого. Всичките ми връзки като че ли са обречени на неуспех.

Ейприл потрепери. Доверието бе винаги голям проблем и за нея самата.

— Връзките ни са обречени, ако вярваме искрено в това — отвърна Рина. Погледна непознатата право в очите и додаде: — Знам точно как се чувствате.

О, как не — помисли си Ейприл.

— Взаимоотношенията ми с хората също не бяха каквито трябва в продължение на години, но сега вече се освободих от това. Не мога да повярвам дори за миг, че вие — или което и да е друго човешко същество — е неспособно да вярва на другите. Всъщност всички ние се доверяваме непрестанно, всеки ден. Това е неделима част от живота в едно съвременно, цивилизовано общество.

— Не виждам как...

Рина я възпря с нетърпелив жест. Но гласът ѝ беше силен и искрен.

— Бихте ли поверили например живота си на някой непознат?

— Не, разбира се, че не — отвърна жената.

— Или да влезете в чужда кола с непознат човек?

— Никога.

— Кажете, от другаде ли пристигнахте за този конгрес?

Жената кимна.

— Как се придвижихте от летището дотук?

Мълчание. После отговор:

— Взех такси.

— Срецали ли сте се някога с шофьора на таксито? Или беше напълно непознат?

— Е, не мисля, че това...

— Имате ли представа от колко време кара таксито си? Дали някога е катастрофирал? Дали има навика да изпие една бира, преди да тръгне на работа? Или може би да смръкне кокаин? Имате ли представа кога за последен път колата му е минала технически преглед?

— Не — отговори жената. — Не знам нито едно от тези неща.

— И въпреки това се доверихте на шофьора да ви докара от летището до конгресния център.

Жената мълчеше.

— Вие му се доверихте, също както се доверихте на правилната преценка на хората, които са го наели и на механиците, прегледали колата. Както и на способността на всички останали шофьори, пътували по същото време като вас. Да не говорим за пилота на самолета, с който сте дошли. И за авиодиспечерите. И инженерите, създали самолета. Доверили сте се на всички тях.

Хората в залата кимаха; очевидно свързваха примера със собствения си живот.

— Истината е — продължаваше Рина, като се приведе напред, — че всеки от нас ежедневно поверява дори живота си в ръцете на други хора. Каквото и да се е случило с вас като дете, никога не правете грешката да мислите, че не можете да се доверите на другите. Защото повярвате ли го, то ще се превърне в истина. Всички ние сме зависими от вярата си.

— Никога не съм мислила за това по този начин — призна жената.

— Убедили сте сама себе си, че ви липсва едно важно човешко качество. Аз твърдя точно обратното. То не липсва на никого. Трябва да поемете в свои ръце контрола над вашата сила и тогава ще се радвате на щастливи взаимоотношения с другите. Трябва да признаете съществуването на уникалната си сила. И най-вече, трябва да се отървете от отрицателното мнение, което имате за себе си. То няма да доведе до друг резултат, освен да ви дърпа назад. Разбирате ли?

Жената сияеше.

— Да, да, разбирам. Благодаря ви.

Рина протегна ръце към нея, сякаш за да я прегърне.

— Бъди благословена — рече тя. Направи драматична пауза и огледа залата, като осъществяваше зрителен контакт ту с един, ту с друг от присъстващите. — Повярвайте ми — додаде тя. — Знам какво значи да не можеш да вярваш — гласът ѝ беше нисък, но енергичен. — Да се чувстваш безполезен. Да изгубиш желание за всичко. Да знаеш, че колкото и да се стараеш, никога в нищо няма да успееш. О, да, скъпи приятели. Знам какво значи да бъдеш напълно лишен от сила или самоуважение. Когато ме погледнете сега, вие виждате една енергична, преуспяла жена, която обича живота и се събужда всяка сутрин, изпълнена с вълнение и радост. Ще повярвате ли, че преди десет години бях с дващест и пет килограма по-пълна? Че бях

прахосала всичките си финансови резерви и бях потънала в дългове? Това е съвсем вярно, приятели. Бях изпаднала в дълбоко отчаяние. По цял ден опитвах да открия кой е най-бързият и безболезнен начин да сложа край на окаения си живот.

Присъстващите попиваха всяка дума; на Ейприл ѝ се искаше да стане и да им се изсмее на всичките. Как можеха да вярват на тези глупави измислици?

— Но аз избрах да не умирам — обясняваше Рина. — Реших да почерпя от динамичния потенциал на вътрешната си сила и да потърся промяна. Промяна, приятели. Мнозина от нас се страхуват от тази дума. Хората обаче са оцелели единствено благодарение на способността си да се променят, да се адаптират към променящите се условия на света около нас. Аз оцелях. Вие също можете да го направите — замълча за миг. — Но, за разлика от мен, не е нужно да го правите сами. Не е нужно да се лутате самотни из дивата необятна пустош. Трябва само да протегнете ръка... — тя изпъна дясната си ръка към публиката, — ... и да поемете дланта ми.

Ейприл се изправи. Стана ненадейно. Не това бе възнамерявала да прави.

Все едно че внезапно я бе обладала някаква външна сила, която диктуваше действията ѝ.

— Ти си измамница и лъжкиня, Рина Флеърти — прокълтя гласът ѝ. — Ти си погълнато единствено от себе си, обсебена от себе си, възхитено от себе си чудовище, което така и не си направи труда да протегне ръка дори към собственото си дете.

Всички глави се обърнаха към нея. Маги хлъцна от изумление. Рина замълча. Дори от това разстояние Ейприл видя как пребледнява.

— Сети ли се поне веднъж, че имаш дъщеря? Лесно е да се забрави след почти трийсет години, нали? Но аз помня всичко много добре, майко. Помня много добре, че когато протегнах ръката си към теб, ти ми обърна гръб.

— Ейприл?

Всичкият динамизъм бе изчезнал от гласа на Рина. Той прозвуча тънко и слабо, а тя изведнъж заприлича точно на възрастта си.

— Учудвам се, че помниш името ми. Ти ме предаде. Ти съсипа живота ми.

Ейприл излезе от редицата и тръгна по тесния коридор между седалките — това бе единственото свободно място в залата. Трепереше. Усещаше, че всеки момент може да избухне в плач. Трябваше да се махне оттук.

— Ейприл, почакай! — извика Рина и тръгна напред.

Движението ѝ разруши магията, приковала тълпата. Изведнъж всички започнаха да се движат. Хората възклицаваха, задаваха въпроси.

Настана хаос. Присъстващите наобиколиха Ейприл, заразпитваха я коя е, повлякоха я към сцената, макар желанието ѝ да бе да излезе оттук.

Още повече хора наобиколиха Рина, която се мъчеше да си пробие път сред тях. Като през мъгла Ейприл дочу някакъв нервен женски глас:

— Махнете я оттук, за Бога, не можем да позволим това.

Докато опитваше да се промъкне сред тълпата, Ейприл изпита срам, защото почувства, че по бузите ѝ рукохна сълзи. Отчаяно бръкна в чантичката си за носна кърпа. Заедно с нея извади и червило и го стисна силно, сякаш за успокоение.

Чу се звук като от отваряне на шампанско.

Някой изпищя.

— По дяволите — изръмжа Блакторн.

Хвърли се към стройната жена. Беше изумителна — червеникавокестеняви коси, огромни очи и фантастични крака — и беше смъртоносна.

— Застреляха я. Божичко, някой я простреля! — викаше невярващо някакъв глас. — Помогнете ѝ! Простреляха я!

— Дяволска работа — възкликна под носа си Роб.

Огромният ръст му помагаше да си пробие път сред тълпата. Настана паника. Това не бе особено приятна гледка.

Не можеше да види Рина. Сигурно бе паднала.

Затова пък виждаше така наречената изоставена дъщеря. Много по-вероятно бе да е пациентка на някоя психиатрична клиника. За първи път чуваше за някаква отдавна изгубена дъщеря.

Тя се стремеше към вратата. *Не се и надявай, госпожичке.* Хвърли се диво, обви ръка около врата ѝ и я накара да изгуби равновесие. Тя падна заднишком върху него. Усети финия ѝ парфюм, когато я притисна с всички сила към тялото си и изви ръцете ѝ отзад, така че накрая тя извика.

— Пусни го — прошепна в ухото ѝ той.

Със свободната си ръка опипом намери и извъртя дясната ѝ китка.

За момент тя се отпусна безсилно, след което цялото ѝ тяло настръхна в отговор на атаката. Брюнетката заохка тихо. Звукът му се стори чувствен. Тя се извиваше, но той я държеше здраво. Беше мека и в същото време — гъвкава и силна.

— Блакторн! — извика някой. Заприлича му на Карла. — Блакторн, по дяволите, тя си отива. Не напипваме пулса ѝ...

Наоколо се носеха възбудени гласове:

— Някой да извика „Бърза помощ“! Повикайте линейка! Имаме нужда от линейка, побързайте!

— Мили Боже, застреляха я!

— Залегнете всички, залегнете! В залата има убиец!

— Пуснете ме, умолявам ви. Mon Dieu, моля ви, тя ми е съпруга.

Адреналинът пееше в ушите на Роб. Изви отново ръката на своята пленница и я усети как трепва.

— Знаеш ли къде свършват убийците в Калифорния? — прошепна той в ухото на непознатата, която бе притиснал до тялото си. — В малка стаичка, наречена газова камера. Пусни го, казах.

Ръката, която бе извил се разтвори и пусна оръжието. То се плъзна от пръстите ѝ и тупна в краката им с метален звук.

И Блакторн, и жената се втренчиха в сребрилата гилза от червилото.

Роб разтвори пръстите на другата ѝ ръка; беше празна.

Тя потрепери. Гласът ѝ прозвуча приглушено, но ясно.

— Махни си ръцете от мен.

Той отпусна донякъде хватката си, но продължаваше да я държи здраво. Хората започваха да ги гледат.

— Къде е пистолетът? — попита Блакторн.

Тя дишаше тежко. Усещаше вибрациите на тялото ѝ.

— Какъв пистолет? — прошепна жената.

— Изстрелът дойде отсам, дявол да го вземе. Видях как бръкна в чантата си и извади оттам нещо метално. Само секунда след това се чу изстрел и тя падна.

Жената се съпротивляваше или по-скоро — опитваше се да го направи. Роб я притискаше толкова силно, че чувстваше топлината на гърдите ѝ, на бедрата.

— Рина ли е? — попита тя. — Не разбирам. Бръкнах в чантата си за носна кърпичка. Какво... какво стана? Кой сте вие? Рина мъртва ли е?

Инстинктите на Блаторн крещяха, че е направил грешка. Тя не приличаше на хладнокръвен убиец, а хората мърмореха и оглеждаха нервно помещението за други подозрителни субекти.

Всичко бе станало толкова бързо. Акустиката на залата бе разпръснала във всички посоки звука от изстрела и никой не бе разбрал откъде бе прозвучал.

Въпреки това не му се искаше да я пуска. Завъртя я с лице към себе си. Хвана я за косите и издърпа назад главата ѝ. Господи, колко красива беше. Големи сини очи, разширени от смайване, от страх и... хмм, да, това определено беше гняв.

— Каква е връзката ви със Сабрина дьо Севини? — попита той.

— Аз съм ѝ дъщеря — вирна брадичка. — Не съм я застреляла аз. Тя ми е майка.

— Вие сте лъжкиня — заяви Блаторн. — Познавам семейството и вие не сте от тях.

Тя като че ли се отдръпна. Лицето ѝ поруменя и тя извърна поглед.

Роб я пусна и отстъпи крачка назад. Жената поклати глава и от кока ѝ се отделиха кичури червеникави коси. Разтърси конвулсивно рамене и се огледа диво.

— Къде е тя? Трябва да я видя. Заведете ме при нея, моля ви.

Той се поколеба само за момент. Това можеше да разкрие много неща в зависимост от реакцията ѝ.

— Окей. Да вървим.

Хвана я здраво за ръката, готов да я дръпне. За негова изненада, тя не направи опит да се съпротивлява. Пръстите ѝ го стиснаха на свой ред и той осъзна, че тя се страхуваше... и най-вероятно бе в състояние на шок.

— Охрана — заяви той, като си пробиваше път през тълпата. — Дръпнете се. Охрана. Пуснете ни да минем.

Около тялото, отпуснато върху пода, се бе струпала смълчана групичка хора. Блакторн видя Арман, който жестикулираше по типично галски обичай, а по бузите му се стичаха сълзи. А Изобел, прекрасната Изобел, с побеляло като платно лице, бе коленичила и държеше в скута си главата на втората си майка. В това време Карла, възседнала своята клиентка, полагаше трескави усилия да я върне към живота.

Изстрелът я бе улучил в главата. Трябва да беше или двайсет и пет или двайсет и две калибров куршум, реши Роб, като видя малката синкавочерна дупка. Бе влязъл точно в средата на челото, над носа. Съмняваше се, че ще намерят изходен отвор. Куршум с такива размери би изгубил мощта си, веднъж попаднал в черепа, като причини смъртоносни поражения в меките тъкани на мозъка.

Отпуснатата уста и разширените зеници потвърдиха онова, което и без това бе очевидно — Рина дьо Севини беше мъртва.

Мнимата дъщеря охкаше и се олюляваше край него. Блакторн я обхвана през кръста, преди да е паднала. Тя се вкопчи в него, очевидно забравила бруталното му държание само преди минути. Завря лице в шията му и се притисна в него, като потръпваше и мърмореше нещо.

То звучеше като:

— Не ме оставяй, мамо. О, мамо, моля те, не си отивай.

ТРЕТА ГЛАВА

Ейприл се облегна върху платения телефон в ъгъла на фоайето в полицейския участък, като говореше тихо и се питаше дали не подслушваха линията. Помнеше много добре какво значи да се страхуваш от властта, която би трябвало да те защитава...

— Не се бави с никоя от новопристигналите пратки — обясняваше точно тя на Брайън, своя Бостънски съдружник. — Очаквам да получа от три от най-големите издателства няколко кашона с новите им романи. Редовните ни клиенти все питат за новия Кинси Милоун.

— Почакай минутка — отвърна Брайън. — Ти си арестувана, а се притесняваш за новите книги, очаквани от нашите клиенти? Знам, че си от книгоразпространителите, които милеят много за професията си, но...

— Не съм арестувана — рече Ейприл. *Трябва да запазя разума си* — помисли си тя. Хвърли поглед към непрекъснатото влизащите и излизащи хора. — Разпитвах ме, но най-сетне привършиха и казаха, че мога да си вървя. Ние обаче сме три часа назад оттук и исках да те хвана, преди да си затворил книжарницата.

— Ейприл, добре ли си? Гласът ти звучи ужасно. Колко близо до изстрела беше? Искаш да кажеш, че е станало в самата зала?

— Сега наистина не мога да говоря.

Нави телефонния кабел около ръката си. Трябваше да му каже повече подробности, но точно в момента това не бе по силите ѝ. Беше уморена, беше ѝ горещо. И се чувстваше вцепенена.

Това не ѝ беше помогнало с полицията, така подозираше. Макар никой да не ѝ го бе казал открито, въпросът сякаш висеше във въздуха: „Щом ви е майка, защото тогава не плачете, млада госпожице?“

Но не я бяха арестували. Бяха я разпитвали в продължение на часове, но в крайна сметка я бяха пуснали. Слава Богу не я бяха арестували! Нямахше да може да го понесе... не отново.

Дали бяха научили нещо за миналото ѝ? Дали през 1969 година полицията е разполагала с компютри? Вероятно имаше начин да се

провери. Какво щеше да стане, когато откриеха?

— Единственото ми желание е да отпътувам за вкъщи колкото се може по-скоро — рече тя. — И ще го направя веднага, след като полицията ми позволи да напусна Калифорния.

Притисна длан към туптящото си чело.

— Да не искаш да кажеш, че те подозират?

— Господи, това е истинска ирония на съдбата. — Представи си Брайън, седнал на бюрото ѝ в „Поизън Пен“, заобиколен от купища криминални романи. — Продавам измислени убийства и ето, че сама се озовах насред едно истинско.

— Но, шефе, нищо не разбирам. Коя е тя? Някоя конкурентка?

Изсмя се нерадостно.

— Майка ми.

От другата страна настъпи мълчание.

С крайчето на окото си младата жена забеляза, че към нея приближават няколко човека, някои — с камери в ръце.

— Брайън, трябва да вървя. Ще ти се обадя отново утре.

— Чакай малко...

— Довиждане — рече тя и затвори телефона.

Пресата, разбира се, бе научила за убийството. Рина дьо Севини беше известна. А отдавна изгубената ѝ дъщеря бе разпитвана във връзка с убийството. Каква история само. Някои от репортерите несъмнено щяха да започнат да се ровят в миналото ѝ. Ако полицията не се добереше до него, пресата щеше да го направи.

Събра с несигурни движения вещите си — дамската чанта, пакета книги и брошури от конгреса, които бе разнасяла цял ден със себе си — и забърза в обратна на репортерите посока. Откри вход встрани на сградата и заслиза по някаква бетонна стълба, която я отведе сред горещината навън.

Чувстваше се като пребита и леко замаяна. Маги бе останала през по-голямата част от следобеда с нея, но трябваше да бърза за специалния коктейл, който тя организираше заедно с няколко други книгоразпространители на любовни романи в чест на Сандра Браун и Джейн Ан Кренц — и двете избрани за най-добри авторки на бестселъри от „Ню Йорк Таймс“. Извини ѝ се трескаво и обеща да се върне веднага след приключването на официалните ѝ задължения.

Репортерите я следваха. Ейприл забърза по тротоара и се огледа за такси. Но това не беше Ню Йорк или дори Бостън. Всички в Калифорния имаха коли. Не се виждаха никакви таксита.

По дяволите. Трябваше да се върне и да се обади.

Ейприл потръпна, въпреки жегата. Рина беше мъртва. Наистина беше мъртва.

— Мис, тъ... Харингтън? — обади се зад нея човек с камера на рамо. — Това сте вие, нали?

— Ще направите ли коментар по повод убийството на Сабрина дьо Севини?

— Хей, Ейприл, вярно ли е, че си познавала мъртвата?

— Наистина ли сте дъщеря на Рина дьо Севини?

— Нямам никакъв коментар — прошепна тя и извърна лице от фотоапаратите и видеокамерите.

— Видяхте ли кой я застреля?

— Какво мислите за начина, по който полицията се захвана със случая?

— Ти ли я уби, Ейприл?

Ейприл. Те вече знаеха дори името ѝ и се чувстваха свободни да го използват. Представи си заглавието във вестниците: „ЕЙПРИЛ ОБСИПВА С КУРШУМИ ОТДАВНА ИЗГУБЕНАТА СИ МАЙКА“.

Трепна, когато усети докосване по рамото.

— Нека ви отведа от това — рече някой.

Обърна се и се озова пред някакъв висок, тъмнокос мъж. Полицаят... или не, охраната. Същият, който я бе нападнал в конгресния център. Първият от неколцината, повярвали, че тя бе убила майка си.

Беше красив по особен, грубоват начин — със сурови черти, мощен торс и дълги крайници. Очите му бяха кафяви, с гъсти тъмни мигли. Трябва да беше на нейната възраст — около четирийсетте.

— Имам кола — рече той. — В хотела си ли се връщате? Ще ви закарам.

— Не, благодаря.

— Колата е паркирана отсреща на улицата. Тук никога няма да можете да хванете такси. Калифорния не е като Ню Йорк или Бостън. Отседнали сте в един от хотелите към конгресния център, нали?

— Да, но аз наистина не желая...

— Настоявам.

И той я хвана здраво за ръката.

— Хей, приятел, кой си ти? Съпруг ли си й, или какво? — попита един от репортерите.

— Без коментар — отвърна той. И прошепна на Ейприл: — Хайде.

Волята й като че ли се стопи от силата на неговата. Това бе необичайно, не бе изобщо в неин стил. Но мисълта, че ще може да се отърве от досадните репортери, че ще може да се отпусне на седалката в колата и да бъде закарана до хотела, бе неустоима.

Какво, по дяволите, помисли си тя, докато го оставяше да я мъкне към автомобила си. Той беше силен и тя се чувстваше защитена. Дори този човек бе за предпочитане пред полицията. Всеки бе за предпочитане пред полицията.

— Дори не знам името ви — рече тя.

— Блаторн. Роб Блаторн.

Блаторн^[1]. *Зловещо име*, помисли си тя.

— Защо ме нападнахте? Нима помислихте, че имам оръжие? Аз не съм я застреляла, мистър Блаторн.

— Знам.

Изпита абсурдна благодарност, когато го чу да казва това.

Той отключи вратата откъм страната на пасажера и тя се качи в колата. Репортерите ги последваха дотук, но той не им обърна никакво внимание и тя направи същото. Когато Блаторн заобиколи автомобила и се настани на мястото на шофьора, тя вече бе отпуснала глава назад върху облегалката.

— Полицията май ви поизмъчи, а? — попита той и запали мотора.

— Доста — отвърна тя.

Знаеше, че можеше да бъде и по-зле. Ченгетата не се държаха особено приятелски, когато подозираха някого в убийство.

Споменът я прободеше като с нож в слабините. Колко ли време щеше да им бъде нужно, докато открият какво бе сторила преди толкова много години във Вашингтон? А като разберяха... как ли щеше да се отрази това върху настоящото разследване?

— Когато бъде убита известна личност като Рина дьо Севини, полицията гледа на работата си някак по-сериозно, отколкото ако

жертвата е някой бедняк — рече Блакторн.

Ейприл не отвърна. Наблюдаваше през полупритворените си клепачи палмите, които преминаваха покрай прозореца ѝ.

— Аз гледам на работата си дори още по-сериозно, когато изгубя някой клиент.

— Много жалко, че не погледнахте на нея малко по-сериозно предварително.

Той не отговори и тя съжали за думите си. Погледна го крадешком изпод полуспуснатите си ресници. Профилът му беше суров, но почти незабележимото потрепване на едно мускулче около челюстта издаваше емоциите му. Сведе очи към ръцете му — едната беше на кормилото, другата — на скоростния лост. Бяха големи и силни. Движеха се властно, докато той караше из натовареното движение.

— Направих грешка — призна най-сетне той. — Възнамерявам да се реванширам по възможно най-добрия начин. Ще намеря убиеца на Рина и ще го... — хвърли поглед към своята спътница, — или я изправа пред съда. — Направи пауза, след което додаде: — Вие не сте я застреляла, но може да сте наела някой друг.

Очите ѝ се отвориха широко.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че убийството бе извършено професионално. Рина е убита от наемен убиец, който е избрал чудесно най-подходящия момент, а след това е изчезнал, слял се е с тълпата. Справил се е майсторски.

— Е, полицията не спомена за подобна теория пред мен.

— Сцената беше объркваща през първите няколко секунди. — Стори ѝ се, че видя лека руменина по бузите му. — Предполагам, че вече всички в анахаймската полиция са разбрали какво всъщност е станало. Оттук нататък целта им ще бъде да открият евентуалния мотив. Ако разберат причината, тя ще ги отведе към извършителя.

— Не задължително — отвърна Ейприл. — Възможно е няколко човека да желаят смъртта ѝ.

— В романите може би — отговори с лека усмивка Роб. — В реалния живот става дума за един.

— Разбирам. Искате да кажете, че между изкуството и живота съществува огромна разлика.

— Изкуството и смъртта — поправи я тихо той.

— Вижте, мистър Блакторн...

— Значи наистина сте дъщеря на Рина?

— Спрете колата, ако обичате, и ме пуснете да си вървя. Сама ще намеря пътя към конгресния център.

— Успокойте се. Почти пристигнахме — гумите на взетата под наем кола изскърцаха, когато бодигардът направи рязък завой.

Сигурно е трениран да извършва всякакви маневри, за да избягва терористичните атаки — помисли си младата жена.

— Познавам лично семейството — продължи той. — Но никога досега не съм чувал за вас.

— Майка ми ме изостави, когато бях на дванайсет години. Днес за първи път от двайсет и осем години се озовах в една и съща стая с нея.

— Изоставила ви е? Защо?

— Защо ли? — Ейприл се изсмя горчиво. — Обичайната причина, заради която жените не се грижат добре за децата си или напълно ги изоставят. Появи се един мъж. Тя го пожела — той щеше да промени живота ѝ. А аз стоях на пътя ѝ.

— Звучите ожесточено. Двайсет и осем години са дълъг период. Сега вече сте зряла, преуспяваща жена.

— Времето невинаги лекува раните.

Нещо на лицето му се промени, сякаш над челото му премина облак. Той отмести поглед от очите ѝ. А след това се изкашля.

— Ще направят проучване за вас, нали знаете. И местните власти, и ФБР.

— ФБР ли?

— Когато някой наема убиец в един щат, за да убие човек в друг, това възбужда интереса на федералното бюро. Семейство Севини живее в Ню Йорк и очевидно точно така е и станало. ФБР ще се заеме с разследването. — Очите му блуждаеха някъде в далечината. — Ще видим дали историята ви отговаря на истината.

Ейприл стисна юмруци.

— Няма какво да крия.

Лъжкия, лъжкия — изкрещя съвестта ѝ.

Той спря рязко пред хотела.

— В бизнеса си съм разбрал една основна истина и тя е, че всеки има нещо за криене — наведе се към нея и отвори вратата, преди облеченият в ливрея портиер да успее да го направи. Топлата му, силна ръка се допря за миг в кръста ѝ. — Каквито и да са вашите тайни, аз ще ги извадя наяве — произнесе тихо той. — Заинтересуван съм както професионално, така и лично, да открия всичко за мис Ейприл Харингтън.

И тя му вярваше. Той щеше да започне да рови в миналото ѝ и един Господ знаеше какво щеше да направи, когато разбере.

Трепереше, когато излезе от колата му.

Той я проследи с поглед как се отдалечава към входа на хотела. Беше красива — самотна фигура, спокойна, бледа. Дългите червеникави коси бяха опънати безмилостно назад и събрани в кок, който можеше да изглежда изтънчен, ако няколко кичурчета не се измъкнаха упорито, за да увиснат край бузите и шията ѝ. От време на време, докато я возеше, тя прибираше някое непослушно кичурче зад ухото си, но само след минути то отново беше на свобода.

Беше ли способна на ярост, на омраза, на отмъстителност? Струваше му се трудно за вярване. Но годините, прекарани в тази работа, го бяха направили циничен. Красотата не правеше една жена по-малко опасна.

През няколкото часа след убийството бе подложил на подробен анализ всяко свое движение в Анахайм — препълнената заседателна зала, гневното спречкване между Рина и непознатата, объркването, надигането на тълпата, блясъка на метала, изстрела, виковете.

Превърташе го през съзнанието си като кинолента, спираше кадъра, застояваше се върху един или друг детайл. Умът му обаче се задържа много повече върху онова, което се бе случило след изстрела, отколкото — преди него. Как се бе втурнал към червенокосата. Как я бе хванал. Как я бе притиснал силно към тялото си. И бе вдъхнал аромата на парфюма ѝ.

По дяволите, не трябваше да става така. Той контролираше положението. Трябваше да го контролира.

Невероятно, нямаше желание за алкохол. Но искаше нещо. Продължаваше да гледа Ейприл Харингтън. Тя беше ключът, сигурен

беше в това. Която и да бе.

— Не вярвам на онова, което твърди — бе казал Кристиан дьо Севини, когато бяха говорили по телефона. — Очевидно е някаква мошеничка. След като си бил в разузнаването и в други части за намиране на информация, все ще можеш да направиш нещо по въпроса, Блаторн. — Говореше с обичайното си презрение. — Разучи всичко за нея. Изопачи лъжите ѝ.

— Но коя е тя? — бе попитала Изобел на път към полицията. — Не искам да я виждам. Ако не беше предизвикала тази суматоха в залата, убиецът никога нямаше да се осмели... и Рина щеше да бъде все още жива.

— Страхувам се, че може да е казала истината — бе отвърнал Арман. — Сабрина наистина имаше незаконно дете. Всъщност дори срещнах това момиче, преди много години. Споменът ми за нея не е особено ясен, но не е изключено това да бе същата жена. На нас ни казаха, че е умряла. Може би аз повярвах прекалено бързо на това.

Разбира се, всеки един от тях можеше да бъде убиецът зад кадър. Скоро щяха да разберат кой щеше да има полза от смъртта на Рина.

Не и аз, това е сигурно.

По дяволите, трябваше да пийне нещо.

Помогни ми, Джеси, помисли си Роб.

[1] Черен трън (англ.) — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ейприл седеше на стола с висока облегалка, вперила поглед в лицето на манхатънския адвокат, който се готвеше да прочете завещанието на Рина дьо Севини. Опитваше се да се пребори с изкушението да огледа лицата и на останалите присъстващи. Преди няколко години наистина щеше да го направи, щеше да се взре нахално във всеки един подред, като се преструва на имунизирана срещу омразата и неудоволствието им от нейното присъствие тук. Като дете притежаваше неизчерпаеми запаси от дързост и смелост.

Беше „буйна“, както я бе охарактеризирал един от най-толерантните ѝ учители. Искаше ѝ се малко от някогашната ѝ самоувереност и дързост да се върнат при нея и сега.

Но полицията и една фанатична група от вестникари и телевизионни журналисти бяха отнели покоя ѝ. Вече цяла седмица я преследваха, интервюираха, не ѝ даваха мира. Добре поне, че не я бяха арестували и не ѝ бяха задавали въпроси за онези ужасни дни, когато бе трябвало да бяга от закона...

На връщане от Калифорния се отби в Ню Йорк, тъй като бе почувствала необходимост да присъства на погребението на майка си. Повтаряше си, че това желание бе абсолютно нерационално, но очевидно не можеше да се откаже от този последен шанс да разреши проблема с чувствата си към Рина и да ѝ каже „Сбогом“.

На всичкото отгоре не можеше да се пребори с любопитството си, причинено от убийството. Това, в крайна сметка, бе нейният бизнес. Убийствата в книгите може да бяха по-чистички от действителните, но желанието ѝ да намери отговорите и да разреши загадката беше много силно.

Вчера един от съдружниците в адвокатската фирма „Стенли, Роршах и Макгрегър“ я бе известил, че е необходимо да присъства при четенето на завещанието. Колкото и да не бе за вярване, тя бе една от онези, за които покойната се бе сетила. Засега нямаше представа за какво точно ставаше дума. По начина, по който я гледаха останалите,

бе достигнала до заключението, че това бе предмет на бурни обсъждания сред останалите членове на семейството.

Очевидно присъствието ѝ тук не бе желано от тях. Арман дьо Севини бе единственият, който я поздрави. Смъртта на съпругата му, която очевидно го бе разстроила много, все пак не се бе отразила върху безупречните му маниери. Нито върху неоспоримия му чар.

— Съжалявам, че трябваше да се срещнем при такива нещастни обстоятелства — бе ѝ казал той на погребението. — Съпругата ми говореше често за вас.

— Така ли?

Младата жена не успя да скрие изненадата си.

Арман я бе прегърнал топло.

— Беше започнала да съжалява, че се е отнесла така към вас. Както и аз. Ако мога да компенсирам това по някакъв начин, ще направя всичко възможно.

Възхитителни чувства, бе помислила Ейприл. *Но малко закъснели.*

Доведените деца на Рина, Кристиан и Изобел, я избягваха и се държаха дистанцирано, потънали в мълчание. Чарлс Рипли, красивият асистент на Рина в „Перспективите на силата“, се бе приближил и се бе ръкувал с нея.

— Благодаря ви, че дойдохте — бе рекъл той и младата жена бе забелязала сълзи в очите му.

Интересно какво си помислиха тази сутрин, когато я видяха сред тях. Хвърли поглед към Изобел; тя изглеждаше далечна и враждебно настроена. Беше поруменяла и хапеше агресивно долната си устна, докато чакаше. Почукваше нервно по пода с високия ток на едната си обувка, като се въртеше непрекъснато, стиснала в юмрук пръстите си с алени нокти.

Премести поглед към Кристиан, брата на Изобел, подпрян неподвижно на срещуположната стена, отпуснал апатично елегантното си тяло, затворил очи от очевидно отегчение.

Беше привлекателен мъж с класически черти, който вероятно е бил прекалено красив в детството и най-младите си години. Зрелостта бе издялкала няколко бръчици, които му придаваха особена изтънченост; Ейприл не се съмняваше, че това бе отражение на действителното състояние на нещата.

Беше направила достатъчно проучвания за семейството, преди да отиде на конгреса в Анахайм, за да разбере нещо повече за брата и сестрата, които ѝ се падаха донякъде роднини. Говореше се, че Кристиан цени хубавите неща в живота, като се започне от най-хубавите вина и се стигне до най-скъпите жени. Работеше за баща си, чиито многобройни търговски интереси се простираха и в корабостроенето. Международната компания „Дьо Севини лимитид“ строеше както петролни танкери, така и огромни пътнически кораби. Главното ѝ седалище се намираше в Ню Йорк — едно от най-големите пристанища в света.

Изобел не работеше пряко за баща си, а според слуховете помежду им имаше някакво напрежение. Тя работеше с втората си майка в „Перспективите на силата“ и ѝ бе помагала да управлява това начинание, разраснало се по-бързо от всякакви очаквания.

Никога не се бе омъжвала. Ейприл не знаеше нищо друго.

Присъстваха също така Чарлс и още неколцина, които Ейприл не можеше да идентифицира, но помнеше, че ги беше видяла на погребението. Затова пък познаваше Роб Блаторн, който стоеше в един ъгъл на стаята, подпрял мощните си рамене върху богатата дървена ламперия на стената, кръстосал ръце пред гърдите.

Беше дяволски настойчив за бодигард, поне това бе мнението на Ейприл. Кого пазеше пък сега?

Погледите им се срещнаха и той ѝ се усмихна. Не изглеждаше настъпателно недружелюбен. Безпогрешен — да. Неспкоен — несъмнено. Помнеше много добре обещанието му да научи всичко за нея. Вече сигурно се бе убедил, че е наистина дъщеря на Рина.

Какво още бе открил?

Артър Стенли се изкашля шумно.

— Надявам се да свършим с това колкото се може по-бързо, но ме помолиха да изчакам пристигането на съответните представители на властта.

— Какви представители? — попита Изобел.

— Ами, представител на местното управление на ФБР, доколкото разбрах.

В стаята настъпи раздвижване. Изобел се разсмя, Кристиан се намръщи, а Арман сви по класически галски маниер рамене. Ейприл забеляза, че единствено Блаторн не изглеждаше изненадан.

— Наистина ли е необходимо това? — попита Арман. — Не биха отказали да ни оставят за малко насаме след всичко, което преживяхме през последните дни.

— Знам колко мъчителен е този повод за всички вас — рече адвокатът. — Повярвайте, на нас също не ни е лесно. Мадам дьо Севини беше не само наш скъп клиент, а и личен приятел.

Имала е наистина много приятели, помисли си Ейприл, ако за това може да се съди по забележителния брой хора, дошли на погребението. Засега обаче все още никой не е дошъл да заяви, че ѝ е бил смъртен враг.

— Но обстоятелствата около нейната смърт са работа на полицията — продължи адвокатът, — и се страхувам, че тя действително има право да чуе информацията, която се съдържа в завещанието ѝ...

Думите му бяха прекъснати от рязко почукване на вратата. Влезе висок и слаб мъж на средна възраст. Държеше портфейл и полицейска значка.

— Агент Мартин Клементе, ФБР. Надявам се да ме извините за натрапничеството, но нашето подразделение в Манхатън се зае с разследването на случая.

— Позволете да кажа, че това е доста необичайно — рече Стенли, — при четенето на завещанието на един покойник, но аз разбирам, че когато смъртта се превърне в проблем на полицията...

— Точно така — отвърна агент Клементе.

— Сигурен съм, че ФБР е тук не без основание — обади се Кристиан дьо Севини. — Защо да не започнем с четенето?

Стенли кимна и се захвана на работа.

Както винаги, началото на завещанието беше изпълнено с правна фразеология и дълги пасажии без особен интерес. Най-сетне стигна до същината. В началото бяха упоменати дребните суми, оставени на приятели и далечни роднини, което според Ейприл бе неоправдан метод за засилване на напрежението. Чарлс Рипли получаваше 20 000 долара, за да „се върне в колежа, ако пожелае“. Блакторн получи (което обясняваше и присъствието му тук) картина с пейзаж, „в памет на неговата съпруга и партньорка в живота Джесика“.

Имал е съпруга, която е починала? Ейприл се взря в лицето му и то ѝ се стори изпито и уморено. Усети прилив на симпатия.

— Както знаете — заяви Стенли, като вдигна поглед от документа, — много от финансовите интереси на мадам дьо Севини и нейния съпруг бяха свързани. Това включва недвижимите имуществата и застраховките. Тя обаче притежаваше отделно своя бизнес „Перспективите на силата“, и като единствен неин собственик имаше право да реши на кого да го повери.

Тук той направи пауза. Всички присъстващи се размърдаха като един. Ейприл погледна отново към Изобел, която се бе привела трескаво напред. Беше чула, че през последните две години Изобел бе взела активно и съзидателно участие в успешното изграждане на „Перспективите на силата“. Дали като негова ръководителка тя също щеше да бъде така магнетична, както бе и Рина?

— Мадам дьо Севини направи промени в завещанието си само преди няколко седмици — обяви Стенли. — Нямахме доказателства, че го е направила в резултат на стрес или принуда. Аз лично присъствах.

Звучи донякъде така, сякаш се оправдава — помисли си Ейприл.

— Ще ви прочета частта от завещанието, според която мадам дьо Севини оставя „Перспективите на силата“ — както управлението, така и авоарите, които са значителни — на своята дъщеря, Ейприл Харингтън.

Какво?

Ейприл чу някакво изхълцване откъм страната на семейството. Опита да контролира собствената си реакция, но бе сигурна, че всички присъстващи чуха конвулсивното ѝ преглъщане.

— По-нататък завещанието постановява, че ако гореспоменатата Ейприл Харингтън не може да бъде открита, ако откаже наследството или умре, без да остави потомство, то ще остане за Изобел дьо Севини.

Изобел се изправи; тъмните ѝ очи мятаха искри.

— Значи аз изведнъж минах на второ място, когато стана дума за наследяването на трона? — изсъска тя. — Това е невъзможно. Коя е тази жена? Появява се от никъде и претендира за собствеността на втората ми майка. Това е невероятно. Протестирам. Тук става нещо извънредно подозрително.

Арман докосна дъщеря си по ръката.

— Изобел. Моля ти се. Това не е място за подобни избухвания. Седни.

— Не, татко, няма да седна. Убиха Рина пред очите ни, а сега тази жена... тази жена, която може би е нейният убиец... тя ще наследи „Перспективите на силата“? Аз работех съвместно с Рина. Бях разбрала, че аз съм нейната наследница. Какви са тези глупости за промяна в завещанието ѝ?

— Изобел. — Гласът на баща ѝ беше тих, но изключително авторитетен. Той хвърли поглед към агент Клементе, който наблюдаваше безучастно сцената. — Всичко ще се изясни.

Ейприл стоеше неподвижно, стиснала ръце в скута си. *Това е истинска лудост. Няма никакъв смисъл в онова, което става.* Не можеше да вини Изобел за протестите ѝ. Ако беше на нейно място, тя също щеше да реагира по подобен начин.

Изправи се неуверено. *Трябва да изляза оттук.* И промълви към групата като цяло:

— Извинете ме за няколко минути, ако обичате.

Откри най-близката дамска тоалетна и се заключи в една от кабинките. Едновременно ѝ се гадеше, беше изплашена и развълнувана. Виждаше единствено изражението на майка си в последните мигове от живота ѝ, когато тя внезапно бе осъзнала, че пред нея се намира отново единственото ѝ дете. „Ти съсипа живота ми!“ — беше изкрепяла на майка си, а Рина бе протегнала ръце към нея. „Ейприл, почакай“ — бяха последните ѝ думи. Каквото и да бе възнамерявала да каже, каквото и обяснение да бе имала предвид, то беше прекъснато от куршума на убиеца и щеше завинаги да остане тайна.

И ето, че сега майка ѝ, която я бе изоставила на пристанището през една студена утрин и бе заминала с голям презокеански кораб, най-сетне се бе сетила за нея.

В съзнанието си видя отново студения, враждебен поглед на Блаторн. *Страхотно* — помисли си тя. — *Сега вече той несъмнено е убеден във вината ми.*

ПЕТА ГЛАВА

— Ще оспорвам завещанието.

— Няма да правиш нищо такова — заяви Арман дьо Севини.

— Не се меси, татко — възкликна дъщеря му.

Сцената след прочитането на завещанието се бе превърнала точно в онзи хаос, който особено обичат хората, разследващи убийства, това поне бе мнението на Роб Блакторн. Семейството беше разстроено, а завещанието бе истинска изненада. Не би могъл и да мечтае за по-добра възможност да ги наблюдава.

Спогледа се с Марти Клементе, с когото се познаваше от времето, когато бе работил във ФБР. Марти леко повдигна вежди в отговор. Роб се радваше, че със случая се бе заел Марти, а не някой все още идеалистично настроен младок с жълто около устата. Можеше дори да размени информация с него.

— Изобел, горещо ти препоръчвам да поставиш под контрол емоциите си, преди да си изрекла нещо, за което после ще съжаляваш — заяви Арман.

Тонът му беше нападателен, на Блакторн му направи впечатление, че бе изгубил обичайната си сърдечност. Бе остарял за няколкото дни след смъртта на съпругата си. Погледът му бе притъпен, походката — натежала. Не знаеше дали бракът им е бил щастлив, но нямаше съмнение, че дьо Севини скърбеше.

Дали новото завещание бе изненада за него или вече знаеше за желанието на своята съпруга?

За Изобел определено бе истински шок. Лицето ѝ бе почервеняло, очите ѝ искряха. Това бе напълно в нейния характер, тъй като тя никога не изпускаше и най-малката възможност да направи театър. И без тази мярка тя привличаше неизменно всеобщото внимание с гарвановочерните си коси и изумителната си фигура, но това не ѝ беше достатъчно. Блакторн знаеше, че единственият човек, за чиято любов и уважение бе копняла винаги, беше баща ѝ, и тях, поради една или друга причина, никога не бе успяла да заслужи.

Кристиан, както обикновено, бе непроницаем.

Колко различни бяха братът и сестрата, това винаги бе учудвало Роб. И по външност, и като темперамент. Изобел бе странна натура, а Кристиан, от своя страна, бе студен човек.

И той не му се нравеше особено. Не му харесваше начинът, по който маскираше чувствата си с това студено, изсечено като от гранит изражение. Не му допадаше онова, което, както предполагаше, ставаше зад тези студени сини очи.

Изобел обаче... Тя беше интересна жена. Изпълнена с енергия, нетърпелива. Знаеше за ненаситния ѝ глад за живот и за всевъзможните ѝ приключения. Но тя имаше нужда най-вече да докаже на баща си и брат си, че бяха подценили безкрайно възможностите ѝ.

А с придобиването на контрол върху „Перспективите на силата“ щеше да има възможност да го направи. Нищо чудно, че беше толкова разстроена.

Малко по малко присъстващите се разотидоха и в стаята останаха само семейството, Рипли, Клементе и Блакторн. Сега, след като първоначалното изумление бе попреминало, почти никой не говореше. Роб знаеше, че това се дължеше единственото на присъствието на двама им с Марти; в противен случай роднините нямаше да имат задръжки в излиянията си.

Е, по дяволите техните задръжки.

— И така, какво ще правите с нея?

Погледнаха го няколко чифта очи.

— Ейприл Харингтън. По реакцията ѝ останах с впечатление, че завещанието на Рина изненада и нея самата — направи пауза. — Или може би тя е споделила намеренията си с някого от вас?

Погледна към Арман.

— Това да не е официален разпит? — раздвижи се Кристиан. — Нали някога бяхте свързан с ФБР?

— Мистър Блакторн не е свързан вече с ФБР — отвърна Марти. — Аз съм натоварен с това разследване. — Извади миниатюрен касетофон от джоба на сакото си и го постави върху дългата маса. — Ще говоря с всеки един от вас поотделно и да, това е официален разпит, който започва от този момент.

Включи касетофона, представи себе си и останалите в стаята.

— Не трябва ли да прочетете правата ни или нещо подобно? — осведоми се саркастично Кристиан.

— Не, в този случай не. Никой от вас не е обвинен в извършване на престъпление.

— Е, аз не се страхувам да говоря, когато ме записват — обади се Изобел. — Няма какво да крия. И съм убедена, че току-що прочетеното завещание е фалшифицирано. Тази Харингтън се е добрала по един или друг начин до Рина, оказала ѝ е натиск, може би я е шантажирала. Убедила я е да промени завещанието и след това е наела човек, който да я убие. Тя би трябвало да отиде в затвора, а не да наследява „Перспективите на силата“.

— Това ми се струват доста далечни предположения — заяви Кристиан.

Сестра му не му обърна внимание.

— Веднага ще накарам нашите адвокати да се захванат на работа, за да докажат неистинността на завещанието.

— Не — отсече Арман. — Би било много неуместно.

— Татко, моля те...

— Повече от ясно е, че всички сме разочаровани от развитието на нещата тази сутрин — продължи той. — И подозирам, че колкото повече размишляваме върху това, толкова по-зле ще се чувстваме. Следователно още сега, без никакво отлагане заявявам, че съм взел решението си във връзка с това. — Направи пауза. — Трябва да оставим завещанието на втората ви майка такава, каквото е, без да оспорваме истинността му.

— Извинявай, татко, но няма начин аз да се съглася — отвърна Изобел.

— Не съм ти искал мнението — рече Арман.

— Не, ти никога не го искаш.

Блакторн долови обидата в гласа ѝ. Знаеше, че Изобел се бе надявала в продължение на години да наследи баща си. Но колкото и да беше приятен, дьо Севини беше старомоден сексист. Беше настоял да го наследи отпуснатият му син, въпреки че, това го знаеха всички, той не се интересуваше толкова от бизнеса на баща си.

— Ако обичаш, бъди така любезна да ме изслушаш — отговори Арман. Той или не обръщаше внимание на касетофона, или нарочно позираше. Роб не беше сигурен кое точно правеше. — Истината е, че бе извършена несправедливост. Знаех, че Рина има дъщеря. Дори се запознах с нея, преди много години. Доколкото си спомням, тя беше

трудно дете. Странно и необуздано — съвсем различно от жената, която видяхме днес. Не съм предполагал, че ще се превърне в такова достойно създание. Наистина не съм предполагал. Страхувам се, че окуражих Рина да изпрати детето в пансион в Щатите, вместо да го вземем с нас в Париж. Както знаете, по онова време моята съпруга принадлежеше към съвсем различна класа, с която не бях привикнал да общувам. И макар тя да не се срамуваше от своето минало, признавам, че аз се срамувах. — Арман поклати тъжно глава. — Не се гордея от признанието, че изпитвах нужда да я променя, да я преобразя според собствените си желания. Струваше ми се, че ще е невъзможно да успея да се справя и с нея, и с дъщеря ѝ. Рина не я бе възпитала изобщо. Тя беше неконтролируема. Аз се тревожех за вас. Страхувах се, че Ейприл може да ви повлияе зле...

Блакторн бе заинтригуван от описанието на Ейприл като странна и необуздана. Но как можеше да повлияе зле на Кристиан и Изобел, това не можеше да си представи.

— Сега мисля, че от снобизъм и страх взех неправилното решение — продължи дъо Севини. — Срамувам се от себе си заради това. Разделих една майка от детето ѝ. Това е непростимо.

Жалко, че Ейприл Харингтън бе излязла. Роб се питаше как щеше да приеме това признание.

— И естествено детето се е озлобило срещу нас. Колкото до майка ѝ... — Присви рамене. — От завещанието става ясно, че е искала да поправи сторената несправедливост към единственото дете, плод на тялото ѝ. „Перспективите на силата“ беше творение на Рина, нейното лично приключение. Тя, а не аз, го създаде и изгради до това, което е днес. Искам всички да знаят, че поддържам правото на моята съпруга да реши какво да прави с тази компания. И вярвам, че е направила справедлив избор. Следователно моето решение е завещанието да не се оспорва. Смятам, че се изразих ясно.

— Аз нямам изобщо никакъв интерес от оспорването на завещанието на Рина — обади се Кристиан. — Цялата тази работа ми е абсолютно безразлична.

Арман се обърна към дъщеря си. Тя бе кръстосала ръце пред гърди, а тъмните ѝ очи горяха.

— Справедлив избор, така ли? — повтори тя. — Дори да има нещо справедливо в това да компенсираш постфактум стореното

някога зло, тя можеше да го направи по друг начин. Изборът ѝ определен не е особено мъдър и благоразумен. Това е бизнес, татко. Как можеш да си седиш тук и да твърдиш, че някаква жена, която дори не познаваме — някаква си продавачка — е човекът, който ще може да управляваме една компания на стойност милиони долари? Та тя ще я съсипе! Или може би се надяваш тайничко да стане точно това?

— Достатъчно, Изобел — рече дъо Севини.

— Лъжеш се, ако мислиш, че няма да се боря за онова, което е мое по право.

— Защо просто не убиеш Ейприл Харингтън? — предложи Кристиан във внезапен изблик на емоции. — Тогава ще наследяш „Перспективите“ и всичко ще бъде наред.

Изобел изгледа брат си; студентите му очи отвърнаха на погледа ѝ. Арман поклати тъжно глава.

Блакторн и Клементе също се спогледаха.

Тук има нещо гнило — помисли си Блакторн. Изкашля се.

— Лично аз не давам и пет пари за това, кой ще ръководи „Перспективите на силата“. Онова, което искам да знам — и възнамерявам да науча — е кой уби Рина.

— Блестящият детектив в действие?

Тонът на Кристиан бе обиден, но никой не можеше да го обяви за такъв, защото в това той действително имаше ненадминат талант.

— Блясък е последното качество, което се изисква при разследването на убийство — отвърна Роб. — Просто нямаме чак толкова блестящи убийци — *и със сигурност няма да намерим такъв в това семейство* — бе посланието, което се надяваше да прозвучи в думите му. — Инатът и решимостта обикновено вършат по-добра работа от умните умозаклучения. Убийците оставят следи. Понякога те се откриват трудно. Понякога се въртим дълго в кръг, като опитваме да отличим фалшивите от истинските. Но в крайна сметка неизменно откриваме истинските следи и те ни отвеждат там, където трябва.

— Струва ми се, че бяхте нает да предотвратите онова, което стана, а не да почиствате кашата след свършен факт — отговори Кристиан.

— Да, и се провалих — отвърна с равен глас Блакторн. — А сега е въпрос на професионално достойнство да поправа погрешното впечатление.

Направи пауза, погледна всеки един от тях поотделно. Почти при всички подобни смъртни случаи, най-близките роднини възбуждаха най-силни подозрения. Мотивите, подтикващи хората към убийство, бяха често съвсем светски, дори тривиални. Действителни и въображаеми дреболии, съзнателно и несъзнателно извършени жестокости. За разлика от криминалните романи, продавани така успешно от Ейприл Харингтън, зад истинските убийства често не стояха големи, интелигентно съставени планове. На всеки съвършен план, при който убиецът получава застраховката на жертвата си, се падаха хиляди безсмислени убийства, от които никой нямаше полза — животът приключваше и хората отиваха в земята заради страсти, които щяха да изстинат до сутринта, ако не бяха действали прибързано.

Повечето хора с комплексни мотиви за убийство бяха в тази стая.

— Тук става въпрос за нещо повече от професионална гордост — заяви Блаторн. — Рина помогна на много болни хора, в това число и на моята съпруга. И когато аз самият имах нужда от някого, тя винаги беше насреща. — Наложих се да си поемам предпазливо глътка въздух, за да скрия емоциите си. — Дължа й го. И тъй като няма как да го направя директно за нея, ще го направя заради паметта й. Възнамерявам да се погрижа за справедливостта да възтържествува. Ще открия убиеца й и ще го — или я — поставя там, където му е мястото.

В продължение на няколко секунди никой не отвърна нищо. След това Арман се приведе напред и постави едната си длан върху ръката на Блаторн.

— Благодаря ви за предаността. Ако мога да ви бъда полезен с нещо, само кажете. Ще се моля и се надявам да успеете.

Кристиан и Изобел не се произнесоха, макар Изобел да изглеждаше развълнувана, сякаш желаше да каже нещо. Изражението на Кристиан беше студено и непроницаемо като дялан мрамор.

Роб се спогледа с Мартин Клементе. Лицето на бившия му колега беше мрачно. Той вероятно знаеше не по-зле от Блаторн, че засега следите не водеха наникъде.

Изобел дьо Севини затръшна вратата зад гърба си, след като влезе в апартамента си в Челси. Премина като ураган през огромната дневна в бившата фабрика, стигна до частта на помещението, която

служеше за спалня и седна пред старата тоалетка. Взря се в отражението си в огледалото. Не беше красива или поне никога не се бе смятала за красива. Чертите ѝ бяха прекалено остри, особено носът. Сега изглеждаха дори по-остри от всякога, тъй като от смъртта на Рина не се бе хранила както трябва.

Всъщност, припомни се тя, не се беше хранила както трябва от доста дълго време. Теглото ѝ бе намаляло. Чарли бе направил голям въпрос от това. Побърза да заяви, че все пак би искал да вижда малко месце по кокалите ѝ.

Изобел обаче предпочиташе да бъде дори още по-слаба. Не искаше никой да забележи дори и грам излишна тлъстинка по нея и да се усмихне пренебрежително, когато се появеше някъде гола.

Усети напрежение в слабините, като се сети, че тази вечер можеше да се появи гола пред много хора.

Погледна към диамантения часовник на китката си. Малко след единайсет. Страстите в „Шато“ сигурно вече се нажежаваха. Беше петък вечер и нормалните бяха добре дошли. През седмицата стаите и съоръженията в „Шато“ бяха на разположение на хомосексуалистите — за лесбийки във вторник и четвъртък и педерастите в понеделник, сряда и петък. През уикендите обаче мястото принадлежеше на хетеросексуалните играчи.

Изобел нямаше намерение да ходи там този уикенд, но Ейприл Харингтън също не бе влизала в плановете ѝ. Гневът и безсилието ѝ бяха неочаквани; трябваше да се справи с тях.

Взе телефона и набра номера на Чарли.

— Сам ли си? — попита тя.

— Разбира се, че съм сам — отвърна той, изненадан от подозренията ѝ.

— Отивам в „Шато“. Искаш ли да дойдеш?

— Добре ли си? — попита той.

— Чудесно.

— Мисля непрестанно за това, което стана днес, Изобел. Толкова съжалявам. Не мога да повярвам. Надявам се, че ще оспориш новото завещание.

— Слушай, мъча се да си избия цялата тази неприятна история от главата. Искаш ли да се срещнем тази нощ или не искаш?

— Окей. Разбира се. Притеснявам се за теб, това е всичко.

— Благодаря — отвърна Изобел, — но няма как да оправиш тази ситуация.

— Мога да опитам. Знаеш, че желая най-доброто за теб, винаги.

Гласът ѝ стана дрезгав.

— Да, защото си мой роб, сладурче.

Мълчание. След което Чарли каза:

— Там ли ще се срещнем?

— Ммм. Ще се появя около полунощ.

— Ще бъда там — промърмори той и затвори.

Тя се взира още известно време в телефона. Чарли бе верен и любящ и тя успяваше да се отпусне в неговата компания. Но никога не беше особено разумно да имаш връзка с човек, с когото работиш. Може би бе дошло време да започне да му търси заместник.

Съблече дрехите си и започна да тършува в дъното на дрешника, докато откри някои от нещата, които ѝ трябваха. Сред тях беше черен корсет, ушит от мека кожа. Отпред беше с дантела и едвам покриваше гърдите ѝ. Обу чифт кожени бикини, в комплект с корсета, които покриваха горе-долу чатала ѝ отпред, но бяха дълбоко изрязани встрани и отзад. Добави към това къса кожена пола, черни мрежести чорапи с кожени жартieri и обувки с десетсантиметров ток. Никаква блуза. Така или иначе щеше да я свали... както и полата.

Чарли я чакаше вътре, когато тя пристигна в „Шато“ няколко минути след полунощ. Той носеше черно кожено сако върху тъмно поло. Дългите му крака бяха пристегнати в кожени панталони. Наистина изглеждаше добре с русите си коси и сиви очи. Изобел усети, как няколко жени го оглеждаха от различните тъмни ъгълчета на клуба. Ако тя скъсаше с него, той нямаше да има никакви проблеми да си хване нещо ново. Стига да иска. Напоследък той многократно бе засвидетелствал любовта си към нея.

Изобел се приближи до него и изви шия, за да приеме целувката му.

— Изглеждаш великолепно, господарке — каза Чарли.

— Благодаря ти, робе.

— Липсваше ми. Наистина бих искал да не те виждам само тук и в офиса.

— Това е всичко, което мога в момента.

Придвижиха се до обширната централна част в клуба, където се разхождаха други двойки, повечето с подобно на нейното облекло, в което се наблягаше най-вече на кожата и на бляскавия черен винил. Някои бяха почти напълно голи.

В единия край на помещението в полумрака се бе събрала групичка край някакъв недобре осветен уред. Чуваха се звуци от удари, придружени от викове, които говореха много повече за удоволствие, отколкото за болка. И действително случаят беше точно такъв. Камшиците бяха истински, но бяха направени от най-мека кожа и така обработени, че даже да не оставят следи дори по най-нежната кожа.

— Добре ли си? — сивите очи на Чарли я наблюдаваха изпитателно. — Да не се тревожиш за нещо?

— Добре съм. Хайде да играем.

Той сви рамене. *Не е много добър като роб* — помисли си тя. Не беше в природата му да се отказва от властта.

Може би беше прекалено снизходителна към него. Най-добрите доминиращи бяха особняци на тема контрол. Те искаха — в действителност имаха нужда — да контролират и най-малката подробност от сцената. Възбуждаше ги властта, която получаваха при всичко това.

Изобел наистина обичаше да контролира, но дребните детайли не я интересуваха, за разлика от някои от доминиращите партньори. Не, при нея ставаше по-скоро въпрос за усещането на власт. Харесваше ѝ да гледа как един мъж — или още по-добре, няколко мъже — са коленичили в краката ѝ.

Извади от чантичката си чифт кожени белезници с козина от вътрешната страна и даде знак на Чарли да протегне ръце напред. Усети познатата възбуда, докато ги закопчаваше около китките му.

Когато двамата се запътиха към задната стая — с позорния стълб и стълба за бичуването — младата жена затвори очи с надеждата да се избави от гледката, обсебила съзнанието ѝ — Рина, паднала безжизнена и безмълвна на пода на конгресната зала.

ШЕСТА ГЛАВА

— Окей, оплескахме я — каза Блаторн на Карла Мърфи.

Беше вдигнал крака върху бюрото си, което се намираще в един от модерно обзаведените офиси на Седмо авеню, само на две преки от Сентръл парк.

— Няма как да променим станалото, но ще направим всичко възможно да разберем кой е убиецът.

— Тази история те засяга лично, знам това — отвърна Карла.

— Точно така. Но в момента мисля повече за бизнеса ни, отколкото за личната си връзка със семейство дьо Севини. — Добре беше да е така, рече си той. Освен Карла, за него работеха още трима човека. Той беше отговорен да осигури вечеря на масите им всеки ден. Ако бизнесът му се провалеше, те също оставаха без работа. — Не е особено добра реклама, известна личност като Рина дьо Севини да бъде убита току под носовете ни, нали? Подобна история едва ли ще накара клиентите да заприиждат насам и да започнат да тропат на вратата ни.

— Да — отговори мрачно Карла.

— Вече изгубихме два договора, а двамата господата от Саудитска Арабия, които Джонас трябва да дундурка във Вашингтон идната седмица по време на преговорите за доставките на нефт, се обадиха, за да питат дали наистина можем да осигурим безопасността им.

— Успокоил си ги, надявам се.

— Да, кланях се и правех метани до земята. Пазили сме ги и преди и бяха доволни. Джонас говори арабски и знае къде да ги заведе да се позабавляват, затова не вярвам да се откажат от нашите услуги. — Джонас беше добър човек и Роб му имаше доверие. Беше млад и понякога прекалено въодушевен, но беше умен и го биваше с чуждите езици. Освен това беше и компютърния специалист на Блаторн. Можеше да се промъкне по електронен път във всяка система. — Дори и така малко реклама няма да ни навреди — продължи той. — И според мен най-добрият отговор е да изпреварим полицията и ФБР, като открием сами убиеца на Рина.

— Слушай — рече Карла. — Знам, че си работил във ФБР. И че „Уърлд Систъмс Сикюърити“ е започнал като детективска агенция. Но от доста време не сме били замесени дори отдалеч в разследване на убийство. Освен това то стана в Калифорния, а това тук е Ню Йорк.

— Имам приятели — заяви Роб. — От някои от тях вече съм получил информация. — Хвърли някаква папка върху бюрото помежду им. — Ето какво знаем засега. Убиецът е професионален стрелец. Не се е приближил до Рина дотолкова, че да остави някакви следи по тялото ѝ. Избягал с оръжието си, пистолет калибър 22. Анахаймската полиция е разпитала мнозина от свидетелите, които твърдят, че са го видели, но няма две описания, които да си приличат. Знаем, че е бил в залата с нея, но същото се отнася и за още хора, чийто брой надхвърля сто. Това беше истински кошмар за момчетата, изследващи мястото на убийството, тъй като там бе пълно с косми, отпечатъци и какви ли не още глупости, способни да запълнят цяла стая с бурканчета и хартиени пликчета с доказателствен материал, който обаче не може да ни помогне с нищо. И най-накрая — ние разполагаме с енергия. Този е от случаите, които не могат да бъдат разрешени с физически доказателства.

— А оръжието не се намери, така ли?

— Не се намери. Той вероятно го е използвал, след това го е разглобил, отнесъл е частите в Лос Анджелис и ги е изхвърлил в океана. В подобни случаи убийците или оставят оръжието си на местопрестъплението — без никакви улики по тях, естествено — или го скриват. Подозирам, че пистолетът е попаднал в същата черна дупка, в която изчезват чорапите в сушилната машина.

— Мислиш, че е отнесъл оръжието си в Калифорния?

— Не е могъл да пътува със самолет с него, това е сигурно.

— А може би извършителят е от Калифорния.

— Абсолютно си права. Може да е отвсякъде, там е проблемът.

— Може би този случай изобщо няма да бъде разрешен.

— Напротив, ще бъде. Някой е искал смъртта на Рина дьо Севини. И когато разбере причината, ще науча и кой е бил той. Отдавна изгубената дъщеря е най-вероятният заподозрян, разбира се. Особено сега, след като се оказа, че именно тя е наследница на Рина.

— Това ми напомни нещо. Вярно ли е, че ти също си получил нещо в завещанието?

— Да. Оставила ми е картина. Това бе наистина изненада.

— Нямах представа, че сте се познавали толкова добре.

— Дватамата с Джеси се запознахме с нея по време на боледуването на жена ми.

— Боже, шефе, скоро ченгетата ще започнат да разследват и теб самия.

— Да, така е — Блаторн се опита да не мисли за това. — Добре, искам да науча всичко, което може да се научи за тази Харингтън — за бизнеса ѝ, за сексуалния ѝ живот, за приятелите, за живота с майка ѝ, ако изобщо са живели заедно. Казах на Джонас да проведе едно от незаконните си компютърни издирвания във връзка с нея. Искам да знам на коя страна спи, зодията ѝ, кръвната ѝ група, оценките ѝ в гимназията, кой е бил първият ѝ приятел, последният ѝ приятел и какво е обядвала миналия вторник. Мислиш ли, че ще успееш да се справиш с това?

— Мисля, че си леко обсебен от този случай — отвърна сухо Карла. — Добре де, провалихме се. И такива неща се случват.

— Просто го направи, Мърфи — промълви провлечено Роб.

Наистина ли се беше вманиачил на тази тема, запита се той, когато остана сам. Може и да имаше нещо такова, но беше от голямо значение да научи подробностите.

За момент се върна назад в годините, прекарани във ФБР. Баща му беше ченге в Ню Йорк и той самият винаги бе искал да работи в правозащитните органи, още от ранните си детски години.

Виетнам едва не бе променил това му желание — там бе видял прекалено много насилие, прекалено много ужас и вече не правеше така ясно разлика между добрите и лошите. След Виетнам често му се бе случвало да мисли, че единственото, което можеше да върши добре, беше да убива...

Тогава именно бе започнал да пие. Изминаха само няколко месеца, преди да осъзнае, че или трябва да се откаже от алкохола, или да гледа как проваля живота си. Избра първото, дипломира се с почетна грамота и започна работа във ФБР.

Това бяха хубави години, а и той беше добър в работата си. Само че беше прекалено независим и това му бе донесло безкрайна поредица от мъмрения и не му бе позволило да се изкачи в йерархията.

Джеси го бе убедила да създаде охранителната си фирма „Уърлд Систъмс Сикюърти“.

Това бе добър ход. Загубата на Джеси обаче се бе отразила зле върху работата му. Той не можеше да се съсредоточи. Беше напрегнат и взе някои неудачни решения, извърши неуспешни действия...

Сега си даваше сметка, че щеше да има само един шанс да поправи стореното.

Рина дъо Севини беше мъртва.

И това можеше да е дело на всеки един. Роднина. Приятел. Съдружник. Религиозен фанатик. Някой, на когото бе помогнала с програмата си. Някой, на когото бе навредила с програмата си. Някой, който смяташе, че „Перспективите на силата“ бе изпълнена предимно с глупости.

Или отдавна изгубената дъщеря на Рина.

— Все още не проумявам — рече Ейприл. — Цели двацет и осем години не съм виждала майка си. Защо е оставила на мен своята компания?

Артър Стенли сви рамене.

— Това не ми е доверила — отвърна той.

Стенли бе настоял тя да дойде в кантората му в събота сутринта, за да може да ѝ обясни условията на завещанието на Рина. Току-що я бе запознал с размерите на онова, което бе наследила. Умът ѝ не можеше да го побере. „Перспективите на силата“ бе компания на стойност няколко милиона долара. През последните няколко години, когато Рина се бе превърнала в гуру на филмови звезди, политици и обикновени хора, копнеещи да намерят душевен покой, фондацията бе залята с пари. Стенли заяви с очевидна гордост, че това е една от най-бързо разрастващите се частни компании в страната.

— Намеренията ѝ са пределно ясни — заяви той. — Тя не само ви оставя компанията, ами очаква и да я ръководите. И действително най-лелеяната ѝ надежда бе, че ще решите да заемете мястото ѝ.

— За това не може да става и дума — отвърна Ейприл. — Аз си имам свой собствен бизнес.

— Мадам очевидно е знаела за това — рече Стенли. — Всъщност в инструкциите си тя постановява, че именно

компетентността, с която ръководите своя бизнес я е убедила в таланта ви. Промяната не е направена поради някаква сантиментална прищявка. Тя е убедена, че вие — и само вие — сте нейна достойна заместничка.

Ейприл поклати глава.

— Та тя дори не ме познаваше. Аз съм съвсем различна от детето, което остави на Нюйоркското пристанище.

— Изглежда е следяла отдалеч напредъка ви, особено през последните години. Разбира се, тя бе все още млада. Сигурен съм, че не е очаквала да умре толкова скоро. Почти съм убеден, че е възнамерявала да се свърже в близко бъдеще с вас и да започне да ви обучава за тази работа. За нещастие събитията се развиха по този трагичен начин. Семейството несъмнено ще ви създаде трудности. Може да решат да оспорят завещанието. То обаче беше грижливо изготвено и желанията на мадам дьо Севини са пределно ясни.

— Нейните желания може би. Но не и моите. Никога не съм я молила да ѝ ставам наследница.

— Разбирам. — Адвокатът ѝ подаде лъскава диплянка с великолепна снимка на усмихнатата Рина върху корицата. Съдържанието бе посветено на „Перспективите на силата“. — Но се надявам, след като прочетете този материал да промените мнението си.

Ейприл пое брошурата. Всъщност не беше сигурна доколко искрени бяха протестите ѝ. Колкото повече мислеше върху перспективата да наследи бизнеса на Рина, толкова по-примамлива и вълнуваща започваше да ѝ се струва тази мисъл.

— Всичко това е толкова безлично — каза тя на адвоката. — Оставила ли ми е нещо от личен характер?

— Има един апартамент, нейна собственост... или, по-скоро собственост на „Перспективите на силата“. Там може би има някои лични вещи. Както и това — рече той и ѝ подаде голям плик. — Инструкциите бяха да ви го предам лично, ако с мадам се случи нещо. От онова, което ми каза, останах с впечатление, че е нещо, което има единствено сантиментална стойност. „Нещо за спомен“, така каза тя.

Ейприл отвори плика и в него намери голяма снимка на двете с майка си, застанали пред малката къщурка в Кейп Код през същото онова лято. Рина беше с шорти и голяма мъжка риза, със завързани около кръста ѝ краища. Ейприл носеше парцаливи шорти и тениска на

„Бостън Селтикс“. И двете бяха босоноги, а Ейприл бе стиснала в ръка бейзболната си ръкавица.

Фотографията бе избеляла, поставена в тенекиена рамка. Това бе последното ѝ безгрижно лято. След това животът ѝ бе станал неспокоен и изпълнен с перипетии, но въпреки това се бе чувствала щастлива с майка си.

Стенли се изкашля.

— Това е скромнен спомен, но съм сигурен, че е бил оставен с обич.

Младата жена поклати глава.

— Нито думата, нито нейният смисъл бяха познати на майка ми.

Адвокатът сви рамене.

Ейприл се изправи и закрачи из офиса, като опитваше да се успокои, да събере мислите си. Спря пред прозореца и погледна към града, който се разстилаше в краката ѝ. Ню Йорк бе непознато място за нея. За майка ѝ това бе градът, в който бе постигнала най-големия си и драматичен успех. „Перспективите на силата“. Личната империя на Рина дьо Севини.

Оставена в наследство на единствената ѝ дъщеря. Която бе изоставила на дванайсетгодишна възраст.

Защо?

Обърна се.

— Мистър Стенли, очевидно познавате добре семейство дьо Севини. Сигурно можете да ми кажете — или поне да ми дадете някаква идея — защо Рина би оставила компанията на мен, а не на някой от тях?

— Вече ви казах всичко, което знам.

— Тя явно е мислела, че животът ѝ е в опасност, не съм ли права? Защо иначе щеше да наеме бодигард?

Адвокатът сви отново рамене.

— Възможно ли е да не е имала доверие в никого от семейството? И именно заради това да е оставила „Перспективите на силата“ на мен, на единствения човек в живота си, който не е свързан по никакъв начин със семейство дьо Севини?

— Всичко е възможно — отвърна бавно Стенли. — Но повтарям, че мисис дьо Севини не е споделяла с мен притесненията и основанията си.

— Има ли нещо, което можете да ми кажете и което би ми помогнало? Изобел бе видимо силно шокирана, когато чу завещанието. Доколкото разбирам, тя е очаквала да наследи компанията?

— Няма да крия, че в предишното завещание на мадам дьо Севини беше предвидено точно това. Поради една или друга причина обаче Рина замени Изобел с вас.

— И вие нямате представа коя е тя?

Адвокатът поклати глава.

— Съжалявам, мис Харингтън.

— По дяволите, мистър Стенли, майка ми беше убита. А сега ме канят аз да заема мястото ѝ. Преди даже да помисля да го направя, бих искала да знам как да се движа сред това, както изглежда, гнездо на пепелянки!

Събеседникът ѝ присви устни.

— Бихте могли да откажете наследството. В такъв случай ще го получи Изобел.

— Това със сигурност е най-лесният начин за всички участници — лесен, да, но нищо стойностно в живота на Ейприл не ѝ се бе удавало лесно. — Ако обичате да ме извините, тъй като трябва да взема някои решения.

— Разбира се.

Ейприл прибра снимката в прекалено големия плик, притисна го към гърдите си и побърза да излезе от кантората.

— Това струва шест хиляди лири стерлинги, но се съмнявам, че го съзнават — обясняваше по телефона на своя агент в Лондон Кристиан дьо Севини. — Мисля да предложим четири и ако се наложи, да стигнем до пет. Ако реакцията им покаже, че са направили по-вярна оценка, отколкото съм ги виждал да правят преди, ще им платим всичките шест, но не и повече. — Направи пауза. — Очаквам изгодна сделка, Джайлс. Затова съм те наел.

— Разбира се, сър, и аз съм ви много благодарен за протекцията — побърза да отговори Джайлс. — Бъдете сигурен, че ще останете доволен от сделката.

Раболепен подлизурко, помисли си Кристиан.

— Вярвам, че ще бъде така, Джайлс — отвърна той и прекъсна връзката.

Облегна се на тапицирания си с кожа стол. Седеше зад бюрото в кабинета в градската си къща на Пето авеню. Щракна позлатената си запалка и щом вдъхна ментоловия дим, почувства как по тялото му се разлива спокойствие. Искаше, страшно много искаше да се сдобие с този рядък екземпляр от един особен стил китайски порцелан, който щеше да допълни прекрасно колекцията му, но не си заслужаваше да хаби чак толкова енергия заради това. Трябваше да мисли за по-важни неща.

Като например за кашата, в която ги беше забъркал баща му за личния ѝ живот.

Издуха дима, завъртя стола си така, че да застане пред екрана на компютъра и повика нужната му информация. С помощта на мишката премина набързо през поредица от изображения. Поклати глава. Изгаси цигарата в пепелника. *Дявол да го вземе* — рече си той.

Цифрите от тази сутрин се бяха сменили.

Нещо, което не бе очаквал да стане.

През последните три месеца Кристиан работеше като касиер и главен финансист на онова, което някога бе мислил за „империята дьо Севини“. Преди десет години, когато неохотно, по настояване на баща си бе започнал да работи нещо съвсем тривиално за корпорацията, тя се радваше на учудващи успехи. Малката корабостроителница, която прадядо му бе създал в началото на века в Марсилия, с годините се бе разраснала до размерите на трансевропейска и международна компания.

Втората световна война бе парализирала бизнеса им, чието седалище бе преместено в Париж малко преди окупацията. Семейството, сред чиито предци имаше неколцина евреи, бе избягало в Съединените щати и бе започнало всичко в Ню Йорк. След това успя да възстанови връзката с Марсилия, където бяха разположени най-големите корабостроителници на компанията и скоро тя се превърна в многонационална и преуспяваща.

През петдесетте и шейсетте години корпорацията дьо Севини, устояла на изкушението да стане обществена и останала неизменно частна, в ръцете на семейството, бе започнала да строи товарни, военни товарни и луксозни пътнически кораби. Техните

петролоносачи бяха готови за пренасянето на нефт по време на енергийната криза през седемдесетте години, а през осемдесетте години пазарът на нови, луксозни презокеански лайнери се разрасна до такава степен, че се наложи да увеличат бизнеса в Ню Йорк и да преместят базата си от Париж — тук.

Сега обаче, след няколко години на намаляване на разходите за военни нужди и всеобща рецесия, корабостроителният им бизнес бе разбит.

Времената бяха тежки за всички, но за семейство дьо Севини се бяха оказали фатални, тъй като Арман, по мнението на сина си, бе влагал изключително глупаво някога впечатляващите печалби на компанията. Оцеляването по време на икономически застой бе нещо, което представителите на дьо Севини бяха правили неведнъж през двайсети век, а на всичкото отгоре те вече разполагаха с доста повече възможности от останалите. Арман обаче бе вливал ресурси на корпорацията в поредица от странни начинания и почти всичките те бяха донесли ужасяващи загуби.

Баща му не би могъл да нанесе по-съкрушителен удар на „Дьо Севини Ентърпрайзис“, дори да го бе планирал специално.

По дяволите, въпреки всичко Рина му липсваше. Тя бе единственият здравомислещ човек тук. Когато ставаше въпрос за бизнес, тя даваше винаги забележителни съвети.

Телефонът иззвъня отново.

— Здравей, сладурче — обади се познат женски глас, когато доближи слушалката до ухото си.

— Дейзи — промълви Кристиан.

— Още ли не си си наместил задника върху седлото, момче? Късно е и е събота вечерта. Би трябвало да излизаш повече, да се радваш на младостта си.

Той се усмихна. Дейзи Тюлейн, вдовица на тексаски милионер, имаше прекрасен носов акцент, характерен за южните щати — това бе едно от нещата, които го бяха привлекли към нея. Наскоро открила талантите си като политик, Дейзи бе близка приятелка на Рина. И сега, след като „хвана в ръце своята сила“, Дейзи кандидатстваше за място в Сената.

— Като стана дума за задници — рече младият мъж, — кога възнамеряваш да доведеш твоя насам? Почти не се видяхме по време

на погребението. Надявах се да останеш за уикенда.

— Графикът ми е натоварен, но не съм забравила, имай предвид. Надявам се да мога да се откъсна за следващия уикенд. Може би не по-рано от неделя сутринта. В събота вечерта ще бъда ангажирана от благотворителна дейност в Далас.

— Имаш ли нужда от придружители? — попита Кристиан, но съжали за въпроса си в мига, в който го зададе.

Нямаше време да лети за Далас идния уикенд.

— Ами, бих се радвала много, сладурче. Мислех да се движа под ръка с местния глава на полицията, но ще го разкарам само за секунда, заради шанса да се появя с теб.

Да, как не — помисли си цинично младият мъж. Тесните взаимоотношения с местната полиция щяха да ѝ спечелят още няколко гласа, което за Дейзи бе по-важно от всякаква любовна история.

— Няма значение, не мога да го направя — отвърна студено той. — Тук ме чака цяла камара задължения.

— Бедничкият — рече тя. — Липсваш ми, сладурче. От доста време не сме оставали насаме, нали?

Всъщност никога не сме оставали кой знае колко насаме.

Дейзи бе дошла за погребението на Рина, а двамата бяха започнали да се виждат само седмица преди смъртта ѝ. Връзката им беше все още в ранен стадий, а той желаше наистина да бъде по-често с нея. Дейзи беше смайваща жена — силна в много отношения и в същото време уязвима, почти срамежлива — в други. В сексуално отношение в частност. Съпругът ѝ очевидно не е бил особено добър любовник.

Толкова много неща искаше да ѝ покаже... ако само му отделеше малко повече време.

От друга страна онова, което всъщност трябваше да направи, бе да си намери жена в Ню Йорк. Може би дори на неговата възраст. Или по-млада.

На четирийсет и девет години, Дейзи бе значително по-възрастна от него. О, разбира се, годините не ѝ личаха. Грижеше се за тялото си и беше благословена с прекрасна, неостаряваща кожа. В действителност не можеше да няма по-млади и привлекателни жени, които би могъл да открие, ако само имаше време да ги потърси. А несъмнено те щяха да

бъдат и по-отстъпчиви, и не така независими, както една тексаска вдовица, устремена към кариера в политиката от национален мащаб.

— Как се оправяш, сладурче? — попита Дейзи.

— Не беше лесно — отговори Кристиан. Знаеше, че хората го мислеха за студен и с изключително чувство за самоконтрол, което го устройваше прекрасно. Беше посветил много години на това да се научи да сдържа емоциите си и бе доволен, че в крайна сметка беше успял. — Полицията и ФБР се навъртат постоянно наоколо, онзи бодигард само задава въпроси, а последната новина е, че отдавна изчезналата дъщеря наследява „Перспективите на силата“ — работа, за която изобщо не става, доколкото разбирам.

— Наследява ли? Какво искаш да кажеш?

— Както изглежда, Рина е променила завещанието си и Ейприл Харингтън е наследила бизнеса ѝ. Изобел не може да си намери място. Тази гледка не е за изтърване.

— Скъпи, бих искала да бъдеш малко по-милостив към собствената си сестра — смъмри го леко Дейзи.

— Двамата с Изобел от години не сме проявявали състрадание един към друг.

— Защо наследява именно дъщерята?

Кристиан се изсмя кратко.

— Кой знае. Рина си остана непредсказуема до последния момент.

— Полицията откри ли нещо във връзка с убиеца?

— Аз поне не знам.

— Е, силно се надявам да го хванат. Втората ти майка бе най-добрата приятелка, която съм имала. Всъщност тя... — Гласът ѝ секна. Младият мъж я чу как си поема въздух, за да се овладее. — Ако не беше тя, сега нямаше да кандидатствам за Сената. Тя промени живота ми, и мисълта, че нейният убиец си живее на свобода, ме вбесява.

— Е, добре де, може би даласката полиция ще успее да направи нещо по този въпрос. Те са известни с опитите си да разкриват тайнствени убийства.

Секунда мълчание. А след това:

— Нали не ревнуваш, сладурче? Човекът е щастливо женен. — Дрезгавият ѝ глас премина в смях. — Освен това е висок метър и

шейсет и пет и тежи към сто и двайсет кила. Не е мой тип, заявявам го отговорно.

— Не — отвърна нетърпеливо Кристиан, — не ревнувам. Но ако можеш, включи по-скоро Ню Йорк в претоварения си график. Искам да те видя. А сега трябва да затварям. Имам друго обаждане.

— Ще бъда при теб идната неделя сутрин, сладурче, обещавам ти го. Липсваш ми!

— Чао — рече младият мъж и остави телефона на мястото му.

Разбира се, нямаше никакво друго обаждане.

Запали нова цигара и се върна към компютъра.

Оказа се обаче, че е невъзможно да се съсредоточи.

Взира се немиждащо в пространството пред себе си в продължение на няколко минути, след което измъкна портфейла си и започна да търси визитната картичка, която бе получил заедно с всички останали от агент Мартин Клементе, ФБР. Набра номера.

Отговори му телефонният секретар. Изчака сигнала, представи се и заяви:

— Помолихте да се свържем с вас, дори за най-тривиална информация, така че ето нещо за вашия списък. Зле пазена тайна в нашето семейство бе кратката връзка на втората ми майка с президента Кенеди, непосредствено преди смъртта му. Аз лично никога не съм си падал по конспирациите, но все пак възможно ли е да е имало някакъв заговор? И Рина да е знаела нещо за него? Знаем, че отивам прекалено далеч в предположенията си. Но би било добре да проучите клиентите на Рина, да не говорим пък за странните и неприятни хора, с които се движи сестра ми. Но аз съм сигурен, че вие и без моите съвети не бихте оставили нито един камък, без да го обърнете.

Кристиан затвори телефона.

След това се облегна назад и се усмихна.

СЕДМА ГЛАВА

Когато влезе в сградата на Парк авеню, чийто адрес бе получила по телефона, Ейприл осъзна, че с това започваше приключението ѝ в един свят, който нямаше нищо общо с онова, което бе видяла засега в Ню Йорк.

Много сгради имаха портиери, но този тук беше спретнат и безупречен като английски иконом. Смяташе да се представи коя е, но той я позна.

— Асансьорът ще ви отведе право горе, мадам — обясни той и ѝ помогна да влезе в широка, облицована с тъмна дървена ламперия кабина с плюшен персийски килим на пода.

— Кой апартамент? — попита тя.

Той се усмихна величествено.

— Горният, с голямата тераса, мадам.

Не видя никакви бутони в асансьора; той очевидно се управляваше от портиера, тъй като я отведе директно на двайсет и втория етаж.

Щом излезе от него, се озова в малко помещение, облепено с тапети в китайски стил. До висока двойна врата на пиедестал стоеше голяма бяло-синя порцеланова ваза. До нея висеше меден чук с внушителни размери. Ейприл се готвеше да провери дали ще успее да го вдигне, когато вратата се отвори и я посрещна униформена камериерка на средна възраст.

— Мис Харингтън? Добре дошла. Влизайте.

Говореше с британски акцент и Ейприл не можеше да се отърве от мисълта, че приличаше много на Джийн Марш от „Горе-долу“.

Това наистина ли беше апартамент на двайсет и втория етаж? Та той приличаше по-скоро на партерен етаж на голяма къща в провинциално имение. От входната врата се влизаше в обширна галерия с колони в романски стил от двете страни, а няколко метра по-нататък широко стълбище водеше към друг етаж. Подът беше от черен мрамор, а по стените висяха избелели, но красиви гоблени. На единия

бе изобразена ловна сцена с девствени гори и много конници; на другата бе представен неповторимо Страшният съд над Париж.

Камериерката пое жилетката на младата жена и я окачи зад някаква масивна дъбова врата, където сигурно имаше скрит дрешник.

— Мосю ви очаква горе — обяви тя. — Моля ви, последвайте ме.

— Бихте ли ми оказали честта да вечеряте с мен довечера? — бе предложил по телефона Арман дьо Севини тази сутрин, след прочитането на завещанието на майка ѝ.

Той беше изключително учтив и просто нямаше как да му откаже.

Освен това, беше любопитна.

Бяха стигнали до средата на стълбището, когато Арман се появи на горната площадка и заслиза, за да я посрещне.

— Мис Харингтън, добре дошла! — кимна към камериерката и рече: — Благодаря ти, Ана. Тук няма да държим чак толкова на церемониите.

Ана мина покрай него и изкачи стълбите, докато Арман подаваше ръка на своята гостенка.

— Прислугата гледа прекалено сериозно на себе си — прошепна усмихнато той. — Те направо ме тероризират!

— Силно се съмнявам в това — отвърна, също с усмивка, Ейприл.

— Сабрина знаеше как да се оправя с тях, но аз не мога. — Изражението му помрачня. — Не мога да повярвам, че е няма.

Младата жена го стисна за ръката.

— Съжалявам.

— Това сигурно е изключително странна ситуация за вас, Ейприл. Може ли да ви наричам Ейприл, а не мис Харингтън?

— Разбира се.

— Надявам се случилото се вчера в кантората на адвоката да не ви е разстроило прекалено. Дъщеря ми се държа непростимо.

— Това бе шок за всички ни — отвърна Ейприл.

Коридорът в горния край на стълбите преминаваше в огромна дневна. Цветовете бяха пастелни, мебелировката — елегантна, а светлините — меки. Арман я покани да седне на дивана. Той я изчака да се настани удобно, преди да заеме фотьойла насреща ѝ.

— Благодаря, че дойдохте — рече той.

— Благодаря, че ме поканихте.

— Така или иначе, както вече казах, ситуацията е наистина странна за вас. Аз имам децата си, които могат да ми бъдат утеха. Докато вие сте сама в това изпитание.

Ако съдеше по онова, което бе видяла от децата му, младата жена не можеше да си представи, че той ще получи кой знае каква подкрепа, но запази тази мисъл за себе си.

— Свикнала съм — отвърна без злоба тя. — В продължение на много години се справям сама с всичко. — Сви рамене. — Това бе добра школа за мен.

— Да. Вие ми изглеждате силна, самоуверена и независима. Сигурен съм, че Сабрина щеше да остане възхитена от тези ви качества.

Ейприл си пое пресекливо въздух.

— Тя избра своя път.

Арман кимна.

— Но не напълно изчистен от съжаления. Иска ми се някой ден да можете да разберете това.

Младата жена не виждаше почти никаква надежда за подобно нещо. Събеседникът ѝ поведе разговора към други теми и след няколко минути тя откри, че се отпуска и се наслаждава на компанията му. Неподражаемият му чар ѝ напомни за филм на Морис Шевалие. Френският му акцент беше ясен, но не и силен; в много отношения той бе напълно американизиран.

Почти не приличаше на човека, когото си спомняше смътно като любезния, енергичен любовник, с когото майка ѝ бе потеглила от Нюйоркското пристанище, като я бе оставила съвсем сама. Той като че ли бе станал по-мек и благ с възрастта, а не бе загрубял както повечето хора.

— А сега, ако ми позволите... — Нейният домакин я поведе към трапезарията, която бе достатъчно голяма за даване на дипломатически банкет, — ... предлагам да седнем да вечеряме. Трудно ми е да се съсредоточавам по служебни въпроси, когато стомахът ми е празен. Освен това бих искал да ви опозная по-добре.

Чак когато се нахраниха и прислугата сервира кафето, Арман насочи разговора към онова, което според Ейприл бе главната причина за тази им среща.

— Мислихте ли вече по въпроса дали ще дойдете да работите за нас в „Перспективите на силата“? — попита той.

— Не съм имала кой знае каква възможност да мисля за това.

— Предполагам, че когато го направите, ще решите да откажете.
— Направи пауза. — Но, ако ми позволите, аз лично бих искал и бих настоявал да приемете.

Младата жена постави на масата чашката, която току-що бе поднесла към устните си.

— Простете изненадата ми, но аз бях готова да заложа едномесечния си доход, че сте ме поканил тук, за да ме уговорите да откажа.

Той наклони леко на една страна глава и се усмихна тържествено.

— Ако ми позволите, бих желал да опитам да обясня. Обичах много майка ви, нали разбирате. Бизнесът ѝ означаваше всичко за нея — всъщност той бе за нея много повече от работа. Това бе призвание. Помогнала е на толкова много хора — както индивидуално, така и групово. Нищо от това обаче нямаше да бъде осъществено без вдъхновеното ѝ ръководство. — Спря, отпи от кафето си, а след това продължи по-бавно, като че ли неохотно. — Както знаете, аз имам два деца, Кристиан и Изобел. И двамата са изключителни по свой собствен начин, но, страхувам се, нито единият, нито другият... — Сви рамене, а погледът му стана тъжен. — Искам да кажа, че нито синът ми, нито дъщеря ми ми се струват достойни заместници на вашата майка на кормилото на „Перспективите на силата“.

— И защо?

— Ще си позволя да бъда напълно откровен, тъй като така или иначе ще научите за това. Със сина ми неведнъж сме имали конфликти през годините. — Поклати тъжно глава. — Така и не успях да го разбера. Той контролира много здраво емоциите си, нали разбирате. Но напоследък се справя превъзходно със задълженията си около корабостроителната и корабоплавателната ни компания. Надявам се един ден той да ме наследи. Никога не се е интересувал от „Перспективите на силата“ и следователно нямаше смисъл Сабрина да оставя компанията на него.

— А дъщеря ви?

Арман поклати отново глава.

— Изобел има талант да прави бизнес. Но е недисциплинирана. Вечно се мъкне не с когото трябва, нали така казвахте. Изборът ѝ на приятели винаги е безкрайно неудачен. Всъщност — додаде с въздишка той, — тя ми е причинявала немалко тревоги и мъка през годините. Вие, разбира се, сте чели творбите на вашия велик английски драматург Шекспир, нали?

Младата жена кимна.

— Тъжно е, но напоследък изпитвам все по-голяма симпатия към крал Лир. „Дори ухапването от змия не боли толкова, колкото неблагодарността на детето!“

— Разбирам. — Очевидно Арман имаше артистични наклонности и не би се поколебал да въздейства на емоционално ниво, ако това щеше да му помогне да постигне желания резултат. И добави любезно: — Но какво общо има това с находчивостта в областта на бизнеса на вашата дъщеря? Тя, за разлика от сина ви, ми се стори много емоционална жена. Ако страстта е необходима при ръководенето на фондацията, то тогава Изобел е най-подходяща за тази работа.

— Страстите трябва винаги да се балансират. — Сега вече нейният домакин говореше с по-голяма увереност. — В сина ми и дъщеря ми са представени две противоположности. Единият е лед, другият — огън. Аз търся елемент между тях двете, който да смесва страстта със здравия разум. — Сгъна пръсти и подпря брадичка върху тях. — Затова съм толкова впечатлен от вас.

— Извинете за въпроса, но какво знаете за мен, мосю?

— Направих някои проучвания, скъпа. Разбрах, че успешно сте създали и управлявате свой собствен бизнес и че сте високо уважавана за онова, което правите. Вашите колеги гледат на вас като на специалист, вашите приятели и служители ви харесват.

Ейприл стисна чашката си върху масата. Очевидно всички се ровеха в нейното минало — полицията, ФБР, Блакторн, семейство дьо Севини. Докъде бяха стигнали в издирванията си? Какво още щяха да открият?

— Искане ми се и аз да знаех толкова много за вас, колкото очевидно вие знаете за мен — заяви почти раздражено тя.

— С удоволствие ще ви дам тази възможност. Това отчасти е и целта на нашата среща. — Разтвори подканящо ръце. — Моля.

Питайте всичко, което желаете.

— Добре. — Ейприл си пое дълбоко въздух и го погледна право в очите. — Може би ще започнем с това как бихте оправдали разделянето на една майка от единственото ѝ дете?

Арман издържа на погледа ѝ.

— За такова нещо няма оправдание — отвърна той. — Аз бях млад и егоистично настроен. Вероятно същото важеше и за Сабрина. От думите ѝ останах с впечатлението, че двете с нея не се... — Спря и сви рамене. — Е, нека да кажем, че тя просто се е възползвала от шанса да избяга от трудния си живот, живот, който не ѝ е бил особено по сърце. И двамата мислехме, че като ви изпращаме в първокласно училище с пансион, ви даваме шанс, който тя никога не е имала. — Направи пауза. — Но онова, което ви е било нужно всъщност, е била нашата любов, семейството, усещане, че не сте сама, че принадлежите към кръг близки хора. Сега, като се връщам назад, е много лесно да го видя. — Спря да говори, отново загледан в Ейприл, с изписана по аристократичните му черти симпатия. — Ако не е прекалено късно, бих желал сега да ви предложи онова, от което бяхте лишена като дете. Казвам го напълно искрено. Знам, че миналото не може да бъде заличено, но искам да компенсирам каквото мога. И знам, че точно това би искала да направя и Сабрина. — Протегна ръце над масата и взе студената ѝ длан в своята. — Елате да работите за нас, Ейприл. Моля ви. Животът ви предлага вълнуващо ново приключение. А аз ви моля за шанса да поправа по някакъв начин миналите си безразсъдни постъпки, преди на свой ред да потъна в безмълвния гроб.

Младата жена се почувства разколебана. Той като че ли съжаляваше искрено за миналото. Гледаше я право в очите и тя започваше да добива представа какво бе привлякло майка ѝ към него.

— Нужно ми е повече време за размисъл. Само до вчера дори не предполагах за подобна възможност. В Бостън имам свой бизнес. Какво ще стане с него?

— Нали имате съдружник? Той несъмнено ще може да се занимава с книжарницата в продължение на няколко месеца, докато вие решите как бихте искали да работите с нас.

— Това ми се струва несправедливо спрямо Изобел. Ако е очаквала...

— Изобел винаги е очаквала прекалено много.

Нямаше какво да отговори на това. Отношенията в семейството все още не й бяха много ясни.

— Помислете си няколко дена — рече той. — Сигурно трябва да си отговорите на много въпроси, както във връзка с майка си, така и с „Перспективите на силата“. Не познавахте добре майка си, нали? — додаде с неутрален тон дьо Севини.

— Очевидно.

— Тя беше сложна личност. Обичах я много, в това може да не се съмнявате. Но тя можеше да бъде... — Направи пауза, сякаш търсеше вярната дума. — ... трудна.

Ейприл чакаше. Надяваше се той да направи по-точен портрет и на Рина, както бе сторил с децата си. Но вместо да продължи, Арман само сви рамене.

— Може би най-добрият начин да я опознаете, е като огледате мястото, където живееше. Ще ви дам ключа за апартамента на Сабрина. Това бе нейното лично светилище. Оставил съм го непокътнато, така, както бе, когато го използваше тя.

Ейприл изви вежди.

— Мислех... искате да кажете, че не е живяла с вас?

Възрастният мъж се усмихна и поклати глава.

— Да, виждам, че не съм бил достатъчно ясен. Сабрина живееше с мен, разбира се, но освен това имаше и свое отделно местенце. Малък апартамент в горния край на Уест Сайд. В началото там бе седалището на „Перспективите на силата“, докато фондацията се разрасна дотолкова, че се наложи да обзаведе професионални офиси. Сабрина запази апартамента като свой офис, където можеше да остава насаме, за да размишлява, да планира, да медитира. — Арман разтвори ръце. — Описваше го като „своята отделна стая“.

— Нещо много важно за всяка жена — отвърна с усмивка Ейприл.

— Да, така ми казват всички жени. Бих могъл да ви го покажа, но може би по-добрата идея е да ви дам ключа. Нали разбирате, това бе нейното тайно местенце. В известен смисъл то ми е чуждо. Ходих там, разбира се, за да подредя вещите и книгата й, но всичко друго оставих така, както си беше.

Младата жена предположи, че ставаше дума за апартамента, притежаван от „Перспективите на силата“, който освен това бе част от

наследството, което ѝ бе оставила Рина. Беше ли етично от страна на Арман да преглежда книжата и другите лични вещи в апартамента? Като неин съпруг вероятно бе решил, че има право да постъпи така. А като се има предвид случилото се, полицията сигурно също го бе огледала подробно.

— Много бих искала да го видя — отвърна тя.

— Искате ли да отидете веднага? Тази нощ? Мислите ли, че това може да ви помогне да вземете решението си за „Перспективите на силата“?

— Да — отвърна тя.

Всичко, чрез което можеше да опознае майка си, щеше да ѝ помогне да вземе решение.

— Ще кажа на шофьора си да ви закара там веднага, след като привършим кафето си. — Арман бръкна в джоба си и извади от там връзка ключове. — С тях мисля, че ще си отворите и външната, и вътрешната врата. Има портиер. Ще му се обадя, така че той ще ви очаква.

— Благодаря — промълви младата жена, когато нейният събеседник пусна връзката ключове в дланта ѝ.

— Моля останете там толкова дълго, колкото желаете. В крайна сметка в техническо отношение апартаментът вече е ваш. И не забравяйте, ако дойдете да работите с нас, ще имате нужда от място, където да живеете.

Колко странно — помисли си Ейприл. Струваше ѝ се, че продължава живота на майка си — първо получи работата ѝ, а сега — и апартамента.

Стига да не умреш така, както умря тя.

ОСМА ГЛАВА

— Мразя баща си — мърмореше си Кейт дъо Севини, докато се изкачваше с асансьора към апартамента, в който бе живяла баба й.

Повтаряше тези думи като молитва, откакто бе напуснала дома, където живееше с баща си и бе хванала такси. Шофьорът я бе изгледал странно, но тя сложи край на това, като измъкна шепа пари от джоба на дънките си.

— Такъв е гадняр — додаде тя, когато излезе от асансьора на десетия етаж и забърза по коридора към входната врата на бабиния си апартамент.

Е, по-скоро към онова, което беше вратата и апартаментът на баба й.

Липсваш ми, бабо! — помисли си тя.

Беше почти десет вечерта и баща й щеше да побеснее, когато се прибереше и не я завареше вкъщи. Надяваше се, че ще звъни във всички болници и погребални къщи. Надяваше се всички ченгета в града да започнат да търсят едно слабо момиче от седми клас, с кестеняви коси, което мразеше баща си.

Но нямаше да я намерят.

Щом влезе в апартамента, Кейт се насочи към стаята за гости, в която баба й я бе настанявала всеки път, когато тя я посещаваше. Захвърли раничката си там, а след това се приближи до съседната врата и влезе в стаята на баба си, за да види какво бяха сторили с нея.

Бяха тършували и тук — разбра го веднага, щом се огледа. Баба й държеше винаги на едно и също място нещата си. А сега те всички като че ли бяха преместени.

Какви глупаци — помисли си тя. — *Не можеха ли просто да оставят нещата й?*

През последните две години, в които баба й прекарваше по много време в Ню Йорк, това място се бе превърнало в убежище за Кейт. От време на време тя даже бягаше от училище, за да я посети. И най-хубавото от всичко бе това, че никой не знаеше. Баща й не обичаше особено баба й. Все говореше гадости зад гърба й. Подозираше, че и

той не беше слабост на баба ѝ, въпреки, че тя не се произнасяше никога по този въпрос. Но изслушваше винаги със симпатия момичето, когато то изливаше неприязънта и недоволството си.

Баба ѝ беше великолепен слушател.

Не беше справедливо, че е мъртва!

Но животът никога не беше справедлив. Беше го научила преди две години, когато майка ѝ загина при автомобилна катастрофа. Преди това даже не беше подозирала, че хората, които познаваше и обичаше, може да умрат. А сега бе достатъчно да се огледа човек и да види всички мръсни неща, които ставаха, за да се убеди, че справедливостта не заемаше особено високо място в списъка на Господ от благодеяния за човешкия род. При положение, че той изобщо съществуваше, в което Кейт не бе особено сигурна.

Смъртта на баба ѝ обаче не беше случаен инцидент. Тя беше убита. Застреляна, също като във филма. Баща ѝ бе обяснил, че я бил застрелял някакъв професионален убиец, на когото вероятно бяха платили, за да го направи, макар засега никой да не знаеше кой и защо. Ченгетата не бяха свършили кой знае колко по този въпрос. И вероятно никога нямаше да го направят. Някой беше убил баба ѝ и, както изглеждаше, щеше да се отърве безнаказано.

Е, не и доколкото зависи от мен — помисли си Кейт.

Върна се в стаята за гости и се сви на леглото. Придърпа познатото юрганче върху себе си. Измъкна от раничката лаптопа на баба си и го включи. Може би ако попишеше малко, щеше да започне да вижда по-ясно нещата.

„Мистерията на убитата баба“ — написа тя в началото на един нов и празен файл. Погледна го, след това поклати глава. От това заглавие човек можеше да си помисли, че става дума за някоя белокоса дама, пребита от банда тийнейджъри, докато е плела спокойно във фотьойла си. Баба ѝ беше действително баба, но не приличаше на такава.

Момичето изтри заглавието. „Убийство на подиума“ — написа то. Това вече звучеше много по-добре. Беше научило подробностите около убийството от Делорес, секретарката на баба си; тя ги бе разказала през сълзи след много молби. Макар те очевидно да отвращаваха Делорес, Кейт бе настояла да научи неща като например вида на използваното оръжие (секретарката нямаше представа) и как е

изглеждаше раната в главата на баба й (Делорес я бе смъмрила, че задава подобни въпроси — очевидно дванайсетгодишните момичета не трябваше да питат такива неща).

Кейт искаше информация за всичко. Искаше целият свят да бъде отворен за нея. Повечето неща, които искаше да научи, бяха хубави, като например за всички прекрасни произведения на изкуството в музея на изкуствата „Метрополитън“ и цялата невероятна литература в градската обществена библиотека в Ню Йорк; естествено посещаваше най-редовно и двете. Тя обаче искаше да знае и за лошите неща. Искаше да разбере човешката природа. Никой не можеше да стане велик писател, ако не знаеше кое вдъхваше живот на героите му.

А повече от всичко друго, Кейт желаше да стане писателка. Нямахше представа дали може да стане велика писателка, но определено възнамеряваше да опита.

„Всички писатели трябва да си водят дневник“ — бе казала баба й. И няколко дена по-късно й бе подарила тържествено луксозна, подвързана с кожа тетрадка, върху чиято корица бе изписано цялото й име — Катрин Мари-Клодин дьо Севини. Тетрадката беше красива, но тя мразеше името си почти толкова, колкото и бащата, който й го бе натресъл. Другите деца й се подиграваха. „Трябва да си някаква сбъркана или лесбийка, след като имаш такова име“ — така я бе дразнил Барни Часън през цялата минала година.

Кейт се бе нахвърлила отгоре му и му бе дала да се разбере с юмруците си. Миналата година Кейт можеше да бие повечето момчета от шести клас. Само двама-трима от тях бяха високи колкото нея и никой не беше такъв кавгаджия. Тази година обаче средното училище бе много по-претенциозно. Вече не можеше да бие момчетата така, както го бе правила в началното, колкото и да й се искаше. Трябваше да се постарее да се държи по-зряло.

Тя обаче мразеше да се прави на зряла. Първата й менструация се бе появила преди около шест месеца и я бе накарала да се почувства ужасно. Толкова много кръв и на всичкото отгоре човек никога не знаеше в кой момент ще се стовари върху главата му. Беше наистина отвратително. Господ трябва да бе допуснал голяма грешка, когато бе създавал репродуктивната система на жените.

Което доказваше, че Господ — ако изобщо съществуваше — беше мъж. Ако беше жена, нямаше да се задоволи със система, която

те задължава да прекарваш всеки месец по цяла седмица с дамски превръзки между краката.

Кейт се прозя широко и съсредоточи отново вниманието си върху екрана на лаптопа. Тя действително опитваше да води дневник, но го правеше в портативния компютър, а не в луксозната тетрадка, която ѝ бе подарила баба ѝ. Беше много по-лесно да се пише в него. Баба ѝ нямаше да има нищо против, бе почти сигурна в това, че си бе присвоила личния ѝ лаптоп, а не използваше дневника.

Кейт щеше да стане писателка, когато порасне, но за тази цел сега трябваше да се упражнява много. Човек не можеше да стане писател, ако само сезира в празен лист хартия и си мечтае за други неща.

Възнамеряваше да напише роман за онова, което се бе случило с баба ѝ. Разбира се, щеше да смени имената. Голямата разлика обаче щеше да бъде в това, че проблемът щеше да бъде разрешен. Щеше да направи полицаите по-умни и всеотдайни, отколкото бяха в действителност. Главният следовател по случая щеше, разбира се, да бъде жена. Тя щеше да среща обичайните проблеми, като липса на уважение например от страна на консервативно настроените си колеги, но в крайна сметка нейните смелост, ум и решителност щяха да ги впечатлят и те щяха да ѝ засвидетелстват своето уважение и привързаност. Тя, заедно с мъжете, щеше да открие и да разобличи убиеца. Справедливостта щеше да възтържествува.

„Убийство на подиума“. Хубаво заглавие. Момичето остави компютъра и се сви на леглото, за да размисли върху действието в първа глава. Щеше да бъде сходно с онова, което бе станало в действителност.

Докато се унасяше, Кейт се изпълни с мечти за това, как щеше да открие и да хване убиеца, и то съвсем сама.

Тогава баща ѝ най-после щеше да бъде горд с нея.

Тъй като вече бе видяла жилището на семейство дьо Севини на „Парк авеню“, Ейприл остана леко изненадана, когато шофьорът на Арман я докара пред входа на многоетажна сграда на Шейсет и втора улица Запад срещу „Линкълн сентър“ малко преди единайсет. Във фойето на партера се бяха събрали неколцина човека с преуспяващ

вид, приблизително на нейната възраст и дори по-млади, и всичко в тях говореше не за богатството и маниерите на Стария свят, а за буйната енергия на един забързан съвременен начин на живот.

Тя се представи на портиера и той ѝ показа безцеремонно с махване къде са асансьорите. „Десети етаж“ — допълни той. Щом влезе, видя, че етажите бяха дващест и осем. Апартаментът на Рина очевидно не беше на най-горния етаж.

Намери дясната врата в края на коридора и използва ключа, който ѝ даде Арман, за да я отключи. Озова се в обширен, просторен и елегантен апартамент. Вляво имаше голяма дневна във формата на буквата „Г“ с два модерни, на вид много удобни дивана с нежнозелена тапицерия. Персийският килим имаше цвят на слонова кост, с лиани и филизи, които се виждаха и по тапетите. Няколкото големи растения придаваха изключително уютна и свежа атмосфера.

През големия панорамен прозорец се виждаха светлините на „Метрополитън Опера“, а малко по-надолу бреговете на Ню Джързи се отразяваха в черните води на река Хъдзън.

Ейприл погледна към пердетата, като се питаше колко често ги бе сменяла Рина. Помнеше много добре миниатюрните къщурки за „обслужващия персонал“ и двустайните апартаментчета, където бяха живели заедно, веселите нови перденца, издаващи всяка нова промяна в любовния живот на майка ѝ. Дали бе спряла да сменя любовниците си, след като се бе омъжила за Арман? Той беше очарователен, динамичен мъж. Преди трийсет години сигурно е бил изключително красив и секси. Дали ѝ бе достатъчен или тя така и не се бе отказала от свободните си нрави?

А ако не му е била вярна, възможно ли бе това да е бил мотив за нейното убийство? Имала си е отделен апартамент, отделна стая. Това значеше ли, че е имала нужда от място, където да се среща с любовника си?

Полицията имаше ли предвид тази възможност? По време на вечерята Арман бе споменал, че тази сутрин в продължение на часове бе отговарял на въпросите на натоварените с тази задача лица. Той беше ли заподозрян?

Всички те бяха заподозрени.

Особено в случай като този, когато ставаше дума за големи суми пари, всеки близък на покойника беше заподозрян.

Младата жена започна да оглежда апартамента.

Кейт се събуди внезапно. Стаята беше тъмна и за момент тя не осъзна къде се намира. Всичко ѝ се стори непознато и странно.

Посегна да вземе любимото си плюшено куче, но не го откри. Надигна се, напълно объркана. Виждаше, че беше в някаква спалня, а мебелите сякаш се надигаха като живи наоколо ѝ.

Тогава си спомни. Къщата на баба ѝ. Беше избягала... отново. Поредното спречкване с баща ѝ. Като че ли тези дни само това се случваше помежду им.

И ето, че сега беше у баба си, както безброй други пъти, само че сега баба ѝ беше мъртва и...

Щом е мъртва, какъв е този шум, който се чува от стаята ѝ?

Сърцето ѝ се разтупка лудо, щом си даде сметка, че вероятно именно този шум я беше събудил така внезапно. В апартамента имаше някой. И той (или те) го обхождаха.

Убиецът — реши тя. Беше дошъл да прерови нещата на баба ѝ. Може би не беше нает професионалист. Нищо чудно да бъде човек, когото познаваше. Може би търсеше някакви изключително важни доказателства, за да ги унищожи.

В такъв случай щеше да претърси и нейната стая.

И тогава тя нямаше да има къде да се скрие.

Кейт изпълзя от леглото, оправи колкото можа завивките в тъмното; не смееше да запали лампата.

Огледа се. Не и в дрешника — той щеше да погледне със сигурност там. Зад завесите? Не, бяха прекалено тънки и щеше да се вижда зад тях. Най-разумното ѝ се струваше да успее да се измъкне по някакъв начин от апартамента, но какво щеше да стане, ако той влезеше във вестибюла, докато и тя бе там?

Тръгна на пръсти към вратата, която бе оставила полуотворена и я докосна. Пръстите ѝ лепнеха от пот. Изненада се, когато видя, че дневната светеше. Който и да беше убиецът, определено не беше особено дискретен.

Ами ако беше някой от семейството? Нали точно това говореха винаги по телевизията и ченгетата — че повечето убийци познавали

жертвите си? Божичко, може би някой от собствените ѝ роднини беше безмилостен убиец. Може би това бе дело на баща ѝ.

Страхотно — помисли си момичето. Едно беше да мразиш баща си, защото си объркана и нещастна и натъпкана с онова, което възрастните надутно наричат хормони и съвсем друго беше да се съмняваш, че може да е убиец. Баща ѝ и баба ѝ вечно спореха за нещо. И както винаги, онова, което излизаше от устата на баща ѝ, бе студено и изпълнено със сарказъм. По-голямата част от спора лежеше върху раменете на баба ѝ. Това бе едно от нещата, които Кейт винаги бе харесвала у нея — тя наистина разговаряше. Не беше задължително човек да се съгласи с думите ѝ, но поне винаги разбираше чувствата ѝ във връзка с всичко. За баща ѝ обаче това трудно можеше да се каже.

Някаква врата се затвори и момичето чу приближаващи се стъпки. Беше прекалено късно за бягство! Не ѝ оставаше друго, освен да се скрие зад вратата и да се надява да ѝ се удаде да се измъкне, докато убиецът беше в стаята ѝ...

Притисна се към стената, опитвайки да се пребори с нерационалното си желание да пристъпи напред, право към онова, което я очакваше. Така нямаше да бъде толкова унижително, както да бъде открита трепереща от страх тук. *Ще ми се да бях по-смела* — помисли си тя. — *Ако бях героиня от роман, щях да направя нещо умно, вместо да се крия зад вратата!*

Вратата към стаята ѝ се отвори навътре и тя остана зад нея. Върху твърдия дървен под чаткаха токчета. Високи токчета, осъзна Кейт. Убиецът беше жена!

Трябва да бе натиснала ключа, тъй като стаята се озари от светлина. И тогава тя направи нещо, което никога не правеха по филмите — обърна се и затвори вратата.

Непознатата хлъцна от изненада, а момичето изпищя и отскочи от стената подобно на плувец, който се отблъсква с крака от края на басейна. Наведе глава, засили се и я уцели право в корема. Жената падна назад, Кейт се озова отгоре ѝ, изправи се бързо и хукна.

В този момент обаче непознатата я хвана.

— Пусни ме! — изпищя Кейт и се опита да забие нокти в китката ѝ.

Очевидно ги бе изгризала дълбоко, тъй като те не доведоха до желанието ефект. Дамата явно беше силна. Този факт изуми момичето,

защото непознатата я стисна здраво, събори я на земята и я прикова с коляното си към пода.

Кейт вдигна поглед към лицето ѝ и премигна невярващо. Похитителката ѝ беше красиво, нежно на вид създание. Имаше много гъсти червеникавокестеняви коси, нещо, за което тя самата винаги бе мечтала. Сини очи. Дебели устни като на моделите в гадните реклами за червила. Носеше ефирна дантелена блуза, къса пола, бижута и фини чорапи. Изобщо не приличаше на хладнокръвен убиец.

— Та ти си само едно дете — рече жената.

— Майната ти — отвърна „детето“.

— И с неприличен език — смъмри я непознатата. — Коя си ти?

— На мен мястото ми е тук — извика Кейт. — Ти коя си?

Непознатата се замисли. На момичето му се стори, че съзря любопитство в нежните ѝ сини очи.

— Да не би да си член на семейството?

— Това е домът на баба ми и смятам, че съм в правото си да бъда тук. А предполагам, че вие сте тук, за да опитате да я продадете или нещо подобно? Дори още преди да е изстинала в гроба си.

— Твоя баба ли?

Настана мълчание, през което жената започна да я оглежда. По лицето ѝ се изписа недоверие и Кейт се възползва от момента, за да направи нов опит да се изскубне. Но само колкото да предизвика засилване на натиска. *Значи действително не е агент за недвижими имоти* — реши тя. — *Истинските агенти за недвижими имоти не са такива.*

— Рина дьо Севини няма внуци — заяви студено жената.

— Ъъ, по-точно аз съм дъщеря на едно от заварените ѝ деца — поправи се Кейт. — Всъщност не бяхме кръвни роднини.

Погледът на сините очи омекна.

— В такъв случай трябва да си дъщерята на Кристиан дьо Севини? Чух, че имал дъщеря. Но... — Направи пауза. — ... ти не беше на погребението, нали?

Нещо дълбоко в нея се пречупи, когато насъбралото се в душата ѝ напряжение заплаши да се излее навън.

— Исках да отида — отвърна с треперещ глас тя. — Много исках. Но той не ме пусна. Рече: „По-добре да не ходиш.“ Аз настоявах, но на него не му пука; такъв си е и все говори едно и също:

„Ще трябва да ми повярваш, защото съм ти баща и знам повече от теб за тези неща.“ А това са пълни глупости. Той не знае нищо. Той не познава дори мен.

Кейт не можеше да повярва, че действително говори всички тези несвързани неща и то на една непозната, нещо повече, на непозната, която я бе затиснала върху пода, но не можеше да се сдържи.

— Каза, че когато бил малък, ходил на погребението на майка си. Било ужасно, а той се уплашил много, защото го накарали да целуне мъртвото ѝ тяло или нещо подобно и никога не могъл да се отърве от преживяното. Аз обаче не виждам какво общо има това. Аз не съм като него. Имам право да отида на погребението на собствената си баба! Той е гадняр. Мразя го.

По някое време на обясненията натискът на жената бе намалал значително. Кейт осъзна, че ако иска, може да се изправи. Но не беше сигурна, дали иска. Беше толкова уморена и на всичкото отгоре ѝ се струваше, че всеки момент ще се разреве. Щеше да бъде страшно унизително!

Очите на странната жена обаче вече я гледаха мило, а лицето ѝ бе изпълнено със симпатия; сега момичето наистина не можеше да контролира потока от думи, който бликаше някъде дълбоко от него.

— С него все се караме — обясни то. — Тази вечер пак се скарахме и аз избягах. Винаги идвах тук, когато положението станеше съвсем зле и баба винаги ме изслушваше. Беше добра в това. Не се отнасяше към мен като към някое глупаво дете. А той вечно се държи към мен като към бавноразвиваща се или нещо от сорта. „Не можеш да го направиш, защото си прекалено малка.“, ми казва той, а аз му отвърщам: „Престани да се отнасяш към мен като към дете“; той продължава: „Докато навършиш осемнайсет и си под моя покрив, ще правиш това, което ти кажа“. Тогава изругавам: „Майната ти, татко, мразя те“, само че това не го казвам на глас, защото той сигурно ще ме набие или нещо подобно и тогава ще побеснея, ще извикам ченгетата и ще кажа да го арестуват за малтретиране на дете.

— Оуу! — възкликна жената. Беше коленичила на пода до Кейт. Държеше и двете ѝ ръце в своите. — Може да звучи побъркано, но разбирам точно как се чувстваш.

— Даже не знам защо ви казвам всичко това — заяви с нещастен вид момичето. — Дори не знам коя сте и какво правите в апартамента

на баба ми посред нощ.

— Тук съм, защото днес вечерях с дядо ти и той ми даде ключа. Името ми е Ейприл Харингтън.

Това очевидно не помогна особено много.

— Никой ли не ти е говорил за мен? — попита Ейприл.

— На мен никой никога нищо не ми казва.

— И на мен — въздъхна жената. След това се изправи бавно. Грациозността ѝ беше точно от онзи тип, който Кейт мразеше. Отново се изкуши да хукне, но любопитството ѝ отново надделя. — Рина дьо Севини ми беше майка. Изпрати ме в пансион, когато бях горе-долу на твоята възраст, за да се омъжи за Арман. Те отидоха да живеят в Париж. Аз останах в тази страна, в Кънектикът, в училище, ръководено от монахини. Мразех го. И непрекъснато бягах от него. Щом ме откриеха, ме пребиваха от бой. Това случвало ли ти се е някога?

Кейт поклати глава, отвори широко очи.

— Мен все ме заплашват да ме пребият, но никой никога не го прави. Онова за татко не го казах сериозно. Той ми крещи, но никога не ме удря. Първо ми вика, а след това ме кара да ходя при психотерапевта.

— А той харесва ли ти?

— Пълен провал е.

Ейприл Харингтън кимна, сякаш беше нещо обичайно да чуеш, че някой психоаналитик е пълен провал. Кейт реши, че я харесва.

— Май съм чувала за теб — призна тя. — Ако ти си тази, която се представя за дъщерята на баба. Не ми казаха името ти. Но цялото семейство говори за теб, това е сигурно.

— Мога да си представя.

— Онова, което чух, е, че ти си убила баба — заяви момичето. — Не, че точно ти си я застреляла, а просто си наела някой друг, който да го направи.

— Да, и аз го чух. — Усмихна се и прибра дълъг кичур коса зад ухото си. — Имам книжарница за криминални романи и изглежда всички си мислят, че съм експерт по убийствата.

— Да не искаш да кажеш, че имаш книжарница, пълна с криминални романи?

Ейприл Харингтън кимна.

— Обичам криминалните романи — обяви Кейт.

— Аз също, но книгите са си книги. Тук става дума за действителността. Някои хора обаче мислят наистина, че съм убиец — поклати глава. — Това е ужасно.

— Защо ще убиваш собствената си майка? — попита момичето.

Красивата жена поклати отново глава. Отмести поглед и го съсредоточи върху нещо в стаята. *По дяволите* — помисли си Кейт. Този поглед ѝ беше познат. Той говореше: *Няма значение, и без това вече казах прекалено много*. Мразеше този поглед.

— Нямам предвид, че си го направила — обясни тя. — Просто се чудех защо изобщо някой би го направил.

— Ами, предполагам една от причините би могла да бъде тази, че когато бях на твоите години, тя никога нямаше време за мен. Мразех я за това. Точно както ти каза, че мразиш баща си. Вероятно дори повече.

Кейт кимна, като се питаше, дали Ейприл мразеше майка си толкова, че да иска да си отмъсти след толкова много години. Достатъчно, за да убие. Лично тя не можеше да си представи, че би могла да мрази чак толкова някого.

— Освен това наследих нейната компания — продължи Ейприл. — Не съм искала това. Никога не съм се интересувала от тези неща в стил Ню Ейдж^[1], които ни учат как да си помогнем сами, но това явно струва милиони, а винаги, когато едно наследство струва милиони, може да бъде мотив за убийство.

— Само при положение, че си знаела предварително за това — отвърна Кейт. — Ти знаеше ли?

Ейприл се усмихна и поклати глава.

— Ти си умно дете. Не, не знаех. В продължение на много години не съм поддържала връзка с нея, нито с някого другото, който познаваше нея или бизнеса ѝ. Но засега не съм успяла да убедя полицията в това. Струва ми се, че дядо ти ми вярва, но май е единственият.

Кейт се взря в лицето ѝ. В нея имаше нещо... не знаеше точно какво, но усещането бе силно. Определено ѝ харесваше. Вероятно бе глупаво да изпитва точно такива чувства към нея. Най-опасните убийци са онези, които ни се харесват. Те влизат под кожата ти, а след

това ти прерязват гърлото, когато най-малко очакваш. Беше опасно да харесваш някого, още преди да си го опознал.

— Аз ти вярвам — чу се да казва тя.

Ейприл Харингтън ѝ се усмихна и я прегърна топло.

Беше късно, когато Ейприл напусна апартамента, принадлежал на майка ѝ. Кейт я бе развела, бе ѝ разказала анекдоти от живота на Рина и от своя живот, докато се движеха от стая в стая. Младата жена бе научила, че Кейт обича да пише и мечтае да стане писателка. И че освен това обича да рисува, а едно от любимите ѝ занимания в дъждовен ден бе да виси в „Метрополитън Мюзийм“ и да изучава картините — „просто да влизам в тях, разбираш ли?“

По някое време Ейприл си даде сметка, че започваше да се привързва към това дванайсетгодишно момиче, което ѝ напомняше толкова много за нея самата, когато бе на същата възраст.

Кейт, подобно на Ейприл, бе единствено дете. Беше изгубила единия си родител и очевидно взаимоотношенията ѝ с другия родител бяха доста конфликтни. Беше умна и с живо въображение. И пълна с потенциал, който можеше лесно да бъде пропилян.

Рина като че ли се бе опитвала да даде на момичето онова, което не бе успяла да даде на своята дъщеря.

А сега тя си бе отишла и, както обикновено, не бе оправдала надеждите на онези, които имаха нужда от нея.

Това момиче обаче нямаше да бъде изоставено, реши Ейприл. Нямаше да му се случи нищо ужасно.

Може би това не бе най-добрата причина да направи такава промяна в живота си.

Може би това даже не бе истинската причина.

Но нещо в нея се бе променило дори преди Рина... нещо, благодарение на което бе станало възможно да дойде в Анахайм, да влезе в семинарната зала и да се изправи срещу майка си.

Така или иначе, в живота ѝ досега нямаше нищо, с което да се гордее. Да, имаше малък, преуспяващ бизнес. Имаше приятели. Но нямаше здрави, нормални връзки с представителите на противоположния пол, а миналото, което не можеше да промени и с

което трябваше рано или късно да се примири, не преставаше да я преследва.

Край на разтакаването. Беше дошло време за действие.

На сутринта щеше да се обади на Арман дьо Севини, за да го информира, че ще приеме да оглави „Перспективите на силата“.

[1] Нова епоха (англ.) — Б.пр. ↑

ЧАСТ ВТОРА

ДЕВЕТА ГЛАВА

Офисът на „Перспективите на силата“ на „Мадисън авеню“ беше модерен, светъл и жизнерадостен, въпреки трагичната смърт на своята основателка.

Сутринта, в която се появи там за пръв път, Ейприл бе посрещната от персонала с ентузиазъм, който не ѝ се вярваше да е искрен. Тя беше непозната. Не може да не бяха дочули слуховете, че тя бе сред заподозрените за смъртта на Рина. Беше очаквала да я посрещнат враждебно и подозрително.

Вместо това всички, като се започне от Чарлс Рипли и се стигне до чиновниците, я посрещнаха с топлота. Имаше усмивки, ръкувания, дори прегръдки.

Скоро разбра, че Рипли бе организаторът на това посрещане. Той бе дясната ръка на майка ѝ. Той беше красив мъж на около трийсет години с очарователна усмивка.

Придружи я до просторния, слънчев офис, принадлежал някога на Рина, който отсега нататък щеше да бъде нейно владение.

— Искаме да се чувствате като у дома си — рече той. — Моля ви, поръчайте всичко, което ще ви накара да почувствате този кабинет като свой. Можете да изхвърлите всички мебели и да ги замените с нови, ако това ви устройва. Мога да ви дам имената на неколцина декоратори.

— Няма да е нужно — отвърна младата жена, като се оглеждаше, приятно изненадана. Обстановката бе свежа и семпла, приглушените розови и зелени нюанси подчертаваха слоновата кост на стените и завесите. — Стаята е прекрасна такава, каквато е.

Сети се как майка ѝ бе украсявала мизерната им къщичка със снимки на Холивудски звезди, изрязани от филмови списания.

— Тя беше изключителна жена във всяко отношение — добави той.

Очевидно всички мислеха така. Рина беше талантилива. Рина беше обаятелна и магнетична. Рина беше щедра. Рина беше най-прекрасната жена на света.

— Тя сигурно ви липсва страшно много — рече Ейприл.

— Да, така е.

Нима само аз знам, че всъщност Рина не беше нищо повече от една измамница?

— Сигурно ще пожелаете да се аклиматизирате колкото се може по-бързо — рече Рипли. — Оставил съм ви тук част от материалите за компанията. — Посочи към цветната брошура, която се открояваше ярко върху бюрото. „Перспективите на силата — ключ към вътрешната мощ и външния успех“, пишеше на нея. — И, разбира се, това.

Натисна бутона на малкия касетофон върху бюрото на Ейприл. Стаята се изпълни с жизнерадостна музика. Тя звуча в продължение на няколко секунди, зареждащи слушателите с енергия, след което затихна до нежен шепот.

— Във всеки от нас е заложен неизчерпаем източник на сила — заговори гласът на Рина. — Дълбоко в себе си всички ние сме съзидателни, динамични, поразителни създания. Онова, което трябва да научим, е как да черпим от собствената си сила. Как да я канализираме навън, докато ни освети с неустоимия си вътрешен блясък!

Това ѝ се стори познато. Ейприл си спомни, че майка ѝ бе казала нещо подобно по време на конгреса на Асоциацията на американските книгоразпространители, непосредствено преди да бъде застреляна.

— За да подобрите качеството на вашите взаимоотношения, трябва да поемете контрола над своята сила. Трябва да признаете своята уникална сила. И най-вече — трябва да промените отрицателните възгледи за самите вас.

Същите приказки. Фондацията бе основана именно върху тези баналности. И благодарение на тях Рина и нейните съдружници бяха станали богати, уважавани и предизвикващи възхищение хора.

Ейприл протегна ръка и натисна „Стоп“-а. Човек трябваше да вземе в собствените си ръце контрола на своята сила. Вдигна поглед към Чарлс Рипли и се усмихна.

— Благодаря ти, Чарлс — рече тя. — Всичко това е съвсем ново за мен, затова ценя помощта ти.

— Моля ви, наричайте ме Чарли. Всички се обръщат към мен така.

— Окей. А сега бих искала да остана няколко минути сама. Има толкова много неща, с които трябва да свикна.

— Разбира се, разполагайте с колкото време ви е нужно — отвърна сърдечно той и излезе.

Младата жена заоглежда заобикалящата я обстановка — удобните и същевременно — утилитарни мебели, абстрактните картини по стените, скъпия бледозелен килим. Нямахше нищо общо с претъпкания склад на нейната книжарница, където книгите бяха струпани до тавана. Беше побрала само едно бюро в единия ъгъл, за да води счетоводните си сметки на него...

Въздъхна. Нямахше връщане назад. Беше използвала тази възможност, за да прехвърли, поне временно, „Поизън Пен“ на Брайън. Той бе посрещнал така ентузиазизирано новината, че я бе разсмял.

Интеркомът върху бюрото иззвъня.

— Търсят ви по телефона, мис Харингтън — рече някой.

Ейприл вдигна слушалката.

— И така — произнесе познат мъжки глас, — както виждам наистина имате полза от смъртта на майка си.

Блакторн.

— Да, реших да приема предложението — отвърна бавно младата жена.

— Много зле за бизнеса с криминални романи в Бостън. За вас очевидно няма значение, че Изобел е положила много усилия за „Перспективите на силата“, че иска да заеме този пост, че той е жизненоважен за нея?

— Може би ми се струва несправедливо — отговори предпазливо тя. — Но майка ми — специално наблегна леко на следващите няколко думи — трябва да е имала някаква причина да остави ръководството на фондацията на мен. Освен това Арман дьо Севини лично ме помоли да приема този пост. — Помълча, а след това добави: — Впрочем, мистър Блакторн, пропуснахте да ми кажете, че сте свързан не само професионално със семейство дьо Севини. Този факт обяснява донякъде враждебното ви отношение към мен.

— Не бих казал, че съм особено близък на семейството... — Направи пауза. — Не повече, отколкото сте му близка вие.

— Очевидно сте били близки с Рина. Бяхте споменат в завещанието ѝ. Трябва ли да разбирам, че сте ядосан, защото

„Перспективите на силата“ не е оставена на вас?

Настъпи тишина, след което Роб се изсмя и рече:

— Опитвам се да си го представя. Как ръководя организация за вдъхновяване на нещастни в едно или друго отношение хора по цял свят да използват личните си сили. По дяволите, едвам се сдържах в края на деня да не започна да съветвам другите как да го постигнат. — След това додаде, вече по-сериозно: — Не, мис Харингтън, не ме интересува какво ще стане с компанията на Рина. Онова, което ме интересува живо, е убиецът ѝ да получи справедливо възмездие.

— Надявам се да успеете — отвърна напрегнато тя.

— Така възнамерявам — помълча отново и добави: — Предупреждавам ви, мис Харингтън. Ще бъда непрекъснато край вас, ще ви наблюдавам, ще следя всяка ваша стъпка. Ролята ви цялата тази работа изобщо не ме задоволява. При вас има нещо, което просто не пасва, и аз възнамерявам да открия какво е то.

Ейприл затръшна телефона.

Дълбоко от съзнанието ѝ започнаха да изплуват мрачни спомени. Вашингтон, лятото на 1969 година. Беше избягала от пансиона, без дом... само на шестнайсет години...

Мястото ми не е тук — помисли си тя.

Това беше лудост.

Те щяха да открият.

Ейприл прекара остатъка от първия си ден в „Перспективите на силата“ в запознаване с персонала, обстановката и основните процедури на фондацията. И Чарли Рипли, и Делорес Елгреко, секретарката на Рина, ѝ оказаха неоченима помощ и ѝ даваха безценна информация. Делорес беше привлекателна, макар и с леко грубовата външност млада жена, със силен нюйоркски акцент, която още от мига на запознанството им ѝ даде да разбере, че нямаше да търпи глупости от нейна страна, така както не бе търпяла глупости и от страна на Рина.

— Аз съм добра в професията си, затова кажете какво точно искате от мен — бе казала тя, когато се запознаха. И някак си успяваше да изглежда отракана и наперена, но не и неприятна. — Само кажете и ще го имате, без никакъв проблем.

— Благодаря — бе отвърнала Ейприл.

— О, дори не го споменавайте.

Ейприл се запозна с няколко аудио и видеозаписи. Присъства на събранието във връзка с двуседмичния семинар на „Перспективите на силата“ за напреднали, който трябваше да се състои идния февруари. Вече бяха резервирани места в един хотел в Мауи, но не беше ясно дали запазените стаи щяха да бъдат достатъчно. Бизнесът се разрастваше с главозамайваща скорост, а предстоящото излизане на нова книга и видеолента вероятно щеше да увеличи многократно броя на желаещите да присъстват на семинара.

— Тъжно и иронично е — заяви Чарли по време на събранието, — но публичността около тайнствената смърт на Рина привлече още по-силно интереса на публиката към нас. Ще трябва да имаме предвид това, когато планираме мероприятията през следващата година.

Невероятно колко много са готови да платят хората, за да получат съвет и да въведат ред в живота си — мислеше Ейприл. Феноменален брой хора искаха да разберат как да развият потенциала си за придобиване на богатство, успех и щастие. И бяха готови да платят скъпо и прескъпо за това.

— Ние ще ви научим на тайната как да контролирате своята сила — промърмори Ейприл. — Извадете чековите си книжки и се подпишете върху пунктираната линия.

Около три часа следобед ѝ се обади Марджори „Дейзи“ Тюлейн, бившата заместник-губернаторка на Тексас, която се готвеше да влезе в Сената. Ейприл я бе видяла на погребението и бе поразена от безмерните ѝ топлота и чар. Дейзи бе участвала в най-известните трийсетминутни информационни предавания на Рина, където бе обяснявала страстно как „Перспективите на силата“ бяха променили живота ѝ и подканяше зрителите да опитат на свой ред.

— Просто искам да ти кажа, че аз и още много други хора имаме вяра в теб, сладурче — заяви кандидатката. — Майка ти беше умна жена. Признавам, че е знаела какво прави, когато те е обявила за своя наследница в завещанието си.

— Аз обаче не съм толкова сигурно в това, мисис Тюлейн — отвърна сухо Ейприл.

— Наричай ме Дейзи, сладурче, и бъди абсолютно сигурна. Майка ти никога не вършеше нещо, без да го обмисли внимателно. Тя

ме научи на много неща. Без Рина днес нямаше да съм там, където съм. Не съм имала по-добра приятелка от нея и я обичах истински.

Младата жена не знаеше какво да отговори на това.

— Имаш ли нужда от мен, не се колебай да ми го кажеш, окей?
— продължи Дейзи. — Рина със сигурност щеше да се грижи за моите деца, ако Господ бе повикал първо мен, така че аз ще бъда твоят ангел-хранител, Ейприл, чуваш ли какво ти казвам?

— Чувам ви — отвърна с усмивка Ейприл.

— Следващия път, когато дойда в Ню Йорк, ще си побъбрим сладко и ще направим тежка обиколка из магазините. Не може да се занимавам непрекъснато с предизборната кампания. Имам нужда от малко говорна терапия.

Ейприл се засмя.

— Звучи доста забавно.

— Някакъв подлизурко ме ръга в ребрата с отчета от последните проучвания на общественото мнение или нещо подобно. Трябва да вървя, сладурче. Вземи здраво в ръце силата си и им дай да се разберат!

Ейприл драскаше разсеяно на лист хартия върху бюрото си. *Сенатор Дейзи Тюлейн* — написа тя. — *Вземи здраво в ръце силата си и им дай да се разберат!*

Изправи се и се приближи до прозореца, от който се разкриваше панорамна гледка към града. Подпря чело в студеното стъкло. Внезапно я обзе странното усещане, че не знае коя е и какво прави тук. Сякаш все още не можеше да осъзнае истинските си чувства, истинското си аз.

Беше тук, на работното място на Рина дьо Севини и опитваше да започне да изпълнява нейните задължения.

Помагаха ѝ служителите на Рина, а нейните роднини и приятели приемаха, с различна степен на удоволствие и недоволствие, този факт.

И живееше в апартамента, принадлежал на Рина. Както бе отбелязал Арман, намирането на апартамент в Ню Йорк не беше лесна работа и, освен това, тъй като апартаментът бе собственост на „Перспективите на силата“, фактически той така или иначе вече беше неин. Беше се преместила в него предишния ден.

Майка ѝ бе мъртва, но нейното влияние бе по-силно от години насам.

Младата жена си даде сметка, че се чувства донякъде като втората мисис Уинтър, сравнявана на всяка крачка с уважавания от всички образец, Ребека.

Изобел изчака края на деня, за да се появи.

Обявиха пристигането ѝ непосредствено преди пет часа. Беше облечена с къс сив костюм, който, кой знае как, успяваше да изглежда плътно прилепнал по тялото ѝ, въпреки консервативната си кройка. Блузата под сакото беше аленочервена. Токовете ѝ бяха малко прекалено високи, а черните ѝ коси бяха разпилени в безпорядък върху раменете.

Преди няколко години и аз самата щях да се облека така — помисли си Ейприл. — И щях да го направя, защото съм уплашена и се опитвам да го скрия със скандалния си вид.

Изобел беше с няколко години по-млада от нея самата. Не беше на много повече от трийсет. Явно е била почти бебе, когато баща ѝ се бе оженил за Рина. Нейната мащеха бе единствената майка, която бе познавала.

Нищо чудно, че се чувстваше така ограбена.

— Просто исках да знаеш, че няма да се правя на особено щастлива от решението ти да дойдеш да работиш тук, — заяви без предисловия тя. — Аз съм много пряма натура. Не вярвам в обичайните офис политики и лицемерие. Затова те предупреждавам официално, че ще се боря.

— Чудесно — кимна Ейприл.

Ресниците на Изобел трепнаха.

— Не смятам, че заслужаваш да седиш на този стол. Ако мога да ти отнема мястото, ще го направя.

— След като твърдиш, че си пряма, предполагам, че средствата, които ще използваш, ще бъдат също преки, а не подмолни?

— Ще използвам всички средства, които ми попаднат под ръка — отвърна Изобел. — Защо? — тонът ѝ стана подигравателен. — От какво се страхуваш?

— От много неща — отвърна Ейприл. — От отхвърляне, например. От провал. — Стараеше се да говори равно. — Подобно на всички останали човешки същества бих искала хората, с които работя, да ме уважават и харесват. Очевидно тук това няма да бъде лесно. Обичали са Рина. Аз обаче съм неизвестна величина.

— Книжарка — напомни ѝ Изобел.

— Да. Това беше нещо, което можех да върша, в което имах увереност. Тази работа е нещо съвсем друго. Не знам дали ще мога да я върша. Не знам дали притежавам нужните за това качества. Но със сигурност ще опитам.

— Това не е добра идея — произнесе се нейната опонентка. — Докато ти си правиш „опити“, току-виж си унищожила всичко, за чието изглаждане сме положили толкова усилия. Никой не оставя управлението на претъпкан с пасажери самолет в ръцете на необучен пилот. Най-добре за „Перспективите на силата“ би било да отстъпиш незабавно мястото.

— И да оставя ръководната позиция на теб.

— Аз трябваше да бъда наследницата на Рина.

— Така може да си си мислела, но указанията в завещанието ѝ са съвсем ясни.

— Не мисля, че компанията трябва да страда само защото в края на живота си е била обзета от нещо като сантиментална носталгия.

— Нямало е как да знае, че е приближавал края на живота ѝ — отвърна тихо Ейприл. — Тя беше убита.

Въздухът помежду им беше изпълнен с напрежение.

— Няма опасност да го забравя.

— Нито пък аз. Попита ме от какво съм се страхувала. Майка ми заемаше тази работа и бе убита. Сега аз заемам нейното място. Бих била пълна глупачка ако не си давам сметка, че онова, което е станало причина за нейната смърт, може да изложи на опасност и мен самата.

— Освен ако ти не си я убила.

— Аз обаче знам, че не съм. Следователно знам и че убиецът е все още някъде тук. И че той — или тя — може да атакува отново.

— Щом се страхуваш толкова от това, защо си тук? — попита Изобел. — Защо не се върнеш в малката си безопасна книжарница в Бостън и не се скриеш в нея?

— Предпочитам да не се крия от страховете си. Колкото до загадките — те съществуват, за да бъдат разрешавани — младата жена направи пауза. — С майка ми бяхме като чужди в продължение на години. Но тя ми беше майка. Някой я е убил и аз възнамерявам да открия кой е той. Освен това възнамерявам да се заема с работата, която ми е възложила. Ако някоя от тези две цели те притеснява, това си е твой проблем, не мой. Аз имам желание да работим заедно, но ако си решила да се спречкваме непрекъснато, трябва да се подготвиш за факта, че аз няма да се поколебая да отвърна на удара с удар.

Изобел кимна студено, но на Ейприл ѝ се стори, че долови изненада в изражението ѝ.

— Радвам се, че се разбираме така добре — рече тя. А след това се обърна и излезе величествено от стаята.

— Тя е кучка — заяви Изобел пред Чарли. — Проблемът е там, че е умна кучка. Следователно няма да бъде толкова лесно да я манипулирам, както се надявах.

Чарли поклати глава. Бяха заедно в дома ѝ. Беше вечерта след първия работен ден на Ейприл. Изобел обаче не показваше никакъв интерес към секс, към игра на господарка и роб или към евентуално посещение на „Шато“. Крачеше из огромната дневна на таванския си апартамент и се косеше за онова, което можеше да се случи на „Перспективите на силата“.

— Не мога да повярвам, че се съгласи да поеме тази работа. Мислех, че е някоя предана на книжарницата си в Бостън особа, която няма да има смелостта да се впусне в бизнес, който дори още не е започнала да разбира. Подцених я, по дяволите.

— Изобел, успокой се. Сега вероятно пък я надценяваш. Моето впечатление е, че тя гледа на това като на предизвикателство. Не изпитва истински интерес към „Перспективите на силата“ и като че ли не вярва на основните внушения на майка си.

— И какво от това? Аз също не им вярвам. Работата е там, че милиони хора вярват в тези втели-некипели за помощта, която можем да си окажем сами. Разбере ли това веднъж, може да направи истински капитал от него.

Чарли беше сигурен, че в сърцето си Изобел вярваше на това. В противен случай нямаше да се вълнува толкова много от перспективата да пусне в действие учението на Рина. Тя може и да създаваше впечатление, че не ѝ пука, но той я познаваше по-добре от останалите и знаеше колко уязвима бе в действителност.

„Вземи здраво в ръце своята сила“ бе ключът да получим онова, което искаме от живота. И Изобел, и той знаеха прекрасно това. „Перспективите на силата“ имаше такъв успех, благодарение на грижливо програмираната от Рина дьо Севини система на определяне на целите, подсилване на умствената дисциплина, трансформиране на дълбоко залегналите в нас отрицателни вярвания в положителни и богато възнаграждаване за успешното преминаване на всяко изпитание; това бе солиден, психологически подкрепен метод за осъществяване на истински, променящи живота ни, преобразувания.

Човек наистина можеше да поеме в свои ръце съдбата си. Както и да промени съдбата на други хора.

Чарли помнеше колко безперспективен бе собственият му живот, преди да срещне Рина и да чуе за „Перспективите на силата“. Потомък на някога богат род, изгубил по време на предишното поколение властта и влиянието си заради комара, алкохола и глупави инвестиции, Чарли бе обземаан от дете от толкова силни пристъпи на депресия, че на няколко пъти бе планирал в подробности ритуала на своето самоубийство. Последният, само преди три години, бе прост — той включваше бутилка „Чивас“ и моста „Джордж Вашингтон“.

Рина караше към града през нощта, когато той за малко не се бе хвърлил в бездната. Тя бе една от мнозината водачи на моторно превозно средство, които бяха отбили от пътя, за да опитат да го разубедят. Другите не му бяха направили впечатление. Но не и Рина.

Тя се бе запътила право към него (никой от останалите не бе постъпил така — те стояха встрани сякаш се страхуваха, че желанието да се хвърлиш от мост може да се окаже заразно).

— Ти наистина си стигнал до края на пътя — бе казала тя. — Всяка отрицателна мисъл, която си имал някога, всяко срамно действие, което си извършвал, всяко неправилно схващане, което си възприемал, са се обединили, за да те доведат до този мост. Можеш да скочиш, но можеш и да поемеш ръката ми. Каквото и да направиш, със стария ти живот е приключено.

Тя беше руса, дребна и хипнотична. От нея се излъчваше сила, която той усещаше през обгръщащата го мъгла, причинена от изпитото уиски. Когато му протегна ръката си, на него му се стори, че просто няма друг избор. Беше я поел и бе станал неин ученик. И бе опознал жената, която го бе спасила, и нейните добродетели, и нейните слабости.

А сега нея вече я нямаше.

Но нейните прозрения — и програмата, която бе създавала, за да ѝ даде живот — щеше да продължи да живее. Както с всяка философия посланието бе много по-важно от онзи, който го носеше.

Колкото до Ейприл Харингтън, нейната поява на сцената беше неочаквано усложнение. „Перспективите на силата“ обаче даваше няколко метода за справяне с неочаквани усложнения и Чарли Рипли ги знаеше всичките.

Приближи се до Изобел и я прегърна. Никакво еротично подчинение тази нощ; тази нощ той щеше да бъде защитникът. Имаше да благодари на „Перспективите на силата“ за още едно нещо — след като бе хванал здраво в свои ръце собствената си сила, той бе завоювал сърцето и на жената на своите мечти.

— Не се притеснявай, любов моя — прошепна младият мъж. — Ейприл Харингтън няма да издържи дълго, обещавам ти. Тази работа не я привлича, а и няма цели. Ще се откаже, преди да сме разбрали какво става и „Перспективите на силата“ ще бъде наша.

Усети как Изобел настръхна в обятията му.

— Наша ли?

По дяволите!

— Твоя — отвърна меко той. — А аз ще бъда твой верен и покорен слуга, скъпа господарке.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Добре, нека да тръгнем от най-вероятните случаи — рече Блакторн. — Кой уби Рина дьо Севини? И защо?

Тримата с Карла и с още един от хората му, Джонас Голд, се бяха срещнали в един мексикански ресторант в Лоуър Ийст Сайд, топяха тортила-чипс в горещ доматиен сос и чакаха пристигането на вечерята си.

— Аз съм за съпруга — заяви Карла. — Мислех, че той няма да ми хареса. Но взе, че ми хареса. Това ме прави подозрителна. Имам ужасен вкус, когато става дума за мъже. Всеки, когото харесам, рано или късно се оказва мръсник.

Роб се ухили широко.

— Арман определено е достатъчно богат, за да наеме убиец, но това важи абсолютно за всеки член на неговото семейство. Трябва обаче да разберем какъв мотив би имал, за да го направи. Но той определено не може да е финансов — дьо Севини е много по-богат от покойната си съпруга.

— Сексуален? — обади се Джонас. — Убитата имала ли е връзка с някого?

Блакторн сви рамене.

— Възможно е. Засега обаче нямаме подобна информация.

Джонас нахвърляше бележки на портативен компютър. Беше млад — само на двацет и шест — дългокос, небрежно облечен, висок метър и деветдесет и три и слаб, но силен. Обичаше алтернативния рок и компютрите и беше един от най-големите специалисти по карате и Тай Куон До, които Блакторн бе срещал някога. Живееше заради кунгфу филмите и за да издирва информация. Доколкото знаеше Блакторн, той не водеше светски живот. Но беше изключително умен.

— Снимките на кориците на нейните книги и записи говорят, че мисис дьо Севини е била привлекателна жена — каза той. — Изглежда по-млада, отколкото е в действителност. Определено изглежда по-млада от своя съпруг. Нищо чудно в цялата история да е замесен някой любовник.

— Ще поработя върху това — обади се Карла.

— Тази сутрин разговарях с Марти Клементе — рече Блакторн.
— Той ще ми сътрудничи в името на старите времена.

Тонът му бе сух. Марти не бе проявил особено желание и се бе наложило Роб да му напомни няколко неща, за които той му бе задължен още оттогава.

— Добре, дявол да го вземе, ще ти кажа? — бе заявил след дълги уговорки Марти. — Искаш ли да знаеш защо?

— Виждам, че имаш желание да ми кажеш — бе отвърнал Блакторн.

— Защото имам добро сърце, ето защо. За първи път, откакто умря Джеси, проявяваш истински професионален интерес. Вече мислех, че твоята е свършена, Блакторн. И щеше да бъде много жалко, защото ти беше един от най-добрите.

Роб се бе ухилил.

— О, благодаря ти, Марти. Ценя това, добросърдечно копеле такова.

— Едно от нещата, които ми каза Клементе бе, че някаква литературна агентка се обадила във ФБР с твърдението, че се запознала с Ейприл Харингтън по време на конгреса, непосредствено преди убийството на майка ѝ — обясни Блакторн. — Каза, че побъбрила с Харингтън в дамската тоалетна. Харингтън заявила, че някога майка ѝ е имала връзка с Джон Кенеди.

— Да, и аз чух тази история — обади се Карла. — Вярна ли е?

— Да — отвърна Роб. — Рина е била едно от завоеванията на Кенеди. Или може би е било обратното. Готови ли сте за последната теория във връзка с убийството на Джон Кенеди?

Извади малък касетофон от джоба си и го постави върху масата. На фона на латиноамериканския оркестър, който свиреше в бара, те се заслушаха в гласа на Кристиан. Роб бе получил от Клементе копие от неговото обаждане до ФБР.

„Аз лично никога не съм си падал по конспирациите, но нима не е възможно все пак да е имало някакъв заговор? И Рина да е знаела за него?

Знам, че отивам прекалено далеч в предположенията си. Вероятно ще бъде най-добре да проучите клиентите на Рина, да не говорим за странните неприятни особи, с които се мъкне сестра ми. Аз

обаче съм сигурен, че и без моя съвет вие няма да оставите непроверена всяка една възможност.“

— Това ми харесва — заяви Карла. — Боже, бас държа, че Рина е била в Далас в деня на убийството. Бас държа, че знае кой е стрелял от възвишението. И, тъй като не може да е било ФБР... — Ухили се широко на Блаторн. — ... бас държа, че е било ЦРУ. А сега са я убили поради тази причина. Рина дъо Севини беше последната жива свидетелка на убийството на Кенеди. О, нищо чудно именно нейният убиец да е бил вторият човек, стрелял от противоположната посока едновременно с Осуалд.

— Благодаря ти, Карла — усмихна ѝ се Роб. — Оказа ни голяма помощ.

— Струва ми се, че ще трябва да го проверим — рече Джонас.

Карла изви вежди.

— Шегуваш се.

Младият мъж отпи направо от бутилката с бира.

— Не трябва да оставяме непроверена нито една възможност.

— Вие, компютърните манияци, си падате по конспирациите, нали? — обади се Карла. — Факт е, че хората се убиват едни други за големи глупости. По времето, когато все още работех в полицията, един уби друг в електричката, защото вестникът, който четяла жертвата, не му харесал. Не, че имал нещо против неговото оформление или начина, по който отразявали новините. Не му харесвал журналистът, който водел спортната рубрика. Според него онеправдавал любимия му отбор. И решил, че всеки, който чете рубрика, написана от човек, онеправдал любимия му отбор, заслужава да умре. Прострелял го в гърлото и нещастникът напоил с кръвта си спортната рубрика. „Кое е онова, което е цялото бяло, черно и червено?“ беше закачката на деня.

Блаторн и Джонас се изхилиха.

— Така или иначе — продължи Карла, — на мен ми се струва, че действителната цел на обаждането на Кристиан е била да отклони от собствената си особа вниманието на хората от ФБР и да ги изпрати да преследват сестра му. Те не си допадат особено много, нали?

— Изглежда никой в това семейство не си допада с останалите му членове — отвърна Джонас.

Поръчката им пристигна. Блакторн имаше две пилета на грил, Карла — пиле фахитас, което ѝ донесоха още пращяцо, а Джонас се приготви да се справи с мамутска порция чимичанга.

— И така, Изобел наистина ли се „мъкне със странни неприятни особи“, каквото и да означава това? — попита Карла, докато набучваше с вилицата си парче тортила, пилешко, чушка, домати и лук. — Някой трябва да го провери.

Джонас посочи към Карла с гърлото на бутилката бира, която държеше в ръката си.

— Не е лесна, нали? — обърна се към Блакторн той.

— Неуморна.

— Не е нужно да ви напомням, че Изобел е най-заинтересованата от смъртта на Рина — рече Карла. — Тя е тази, която изгуби при промяната на завещанието на Рина.

— Имаме сведения за чести спорове между Изобел дьо Севини и Рина дьо Севини — каза Блакторн. — Очевидно са имали „творчески различия“ през последните седмици преди убийството. И тя определено не беше особено щастлива при четенето на завещанието.

— Представи си само как ще се почувстваш, ако убиеш някого, за да се наместиш на неговото място и разбереш, че той те е надхитрил и го е завещал на някой друг — обади се Карла. — По дяволите, не е справедливо, нали?

Пъхна в устата си огромна хапка от своето пиле и въздъхна от удоволствие.

— Определено трябва да съсредоточим част от енергията си върху Изобел — заяви Роб. — Сигурен съм, че Марти ще направи същото.

— Аз ще съсредоточа усилията си върху Кристиан — каза Джонас. — Наистина е прекалено ревностен в стремежа си да отклони от себе си подозренията. Някакви теории за евентуален мотив?

— Винаги ми се е струвал студенокръвно копеле — рече Роб. — Имам чувството, че между него и Рина е съществувало известно напрежение. Напълно е възможно обаче нито едно от децата на Арман да не я е приело като своя майка.

— Какво е станало с истинската им майка? — попита Джонас.

— Умряла е около година преди Арман да се ожени за Рина — отговори Блакторн.

— Много смърт има в това семейство — промърмори Карла. — Съпругата на Кристиан също е мъртва. Автомобилна катастрофа. И сега той е самотен баща на дванайсетгодишно момиче.

— Не особено добър баща, според всеобщото мнение — рече Джонас. — Кейт, дъщерята, е изчезвала на два пъти през последните десет месеца. Единият случай стигнал чак до ФБР. Оказва се, че и двата пъти е избягала от къщи заради конфликт с баща си.

Карла изправи гръбнак.

— Да не би да го обвинява в малтретиране на дете?

— Не. Обвинява го, че е негодник. — Джонас сви рамене. — Хей, говоря сериозно. Точно това е казала на ченгетата. Те проучили случая и го отнесли към тийнейджърските истории в духа на „татко ми не ме разбира“. Социалните служби от своя страна също огледали и не открили проблем.

Карла изсумтя.

— Социалните служби, глупости. Съществуват милион причини едно дете да не разкаже цялата история за своите родители. Боже, той сигурно я малтретира, кучият му син.

— Нека не правим прибързани заключения — каза Блакторн. — И да не забравяме, че онази, която спечели наистина от смъртта на Рина дьо Севини, е Ейприл Харингтън.

Всички задъвкаха мълчаливо, като размишляваха върху думите му.

— Засега проучванията показват, че е чиста — обади се Карла. — Видяхте какво открих за нея — нищо. Добра гражданка, примерна бизнесменка, уважавана специалистка по криминалетата, но не и по престъпленията.

— Аз проверих телефонните обаждания, факсовете и електронната поща — заяви Джонас. А след това се усмихна. — Даже не ме питайте как. Търся нещо интересно и най-вече за съществуването на някакви контакти между Рина и Харингтън. Ако успеем да намерим такова нещо, можем да предположим, че ни е излъгала, когато каза, че не е знаела за съдържанието на завещанието. Но засега не съм открил да са поддържали каквато и да било връзка помежду си.

— Дълбай по-надолу — рече Блакторн. — Струва ми се, че тя крие нещо. Не знам защо мисля така. Просто някакво шесто чувство.

Джонас кимна.

— Мога да опитам и на някои други места.

— Професионалните убийци струват пари — произнесе бавно Карла. — От всички споменати досега, Ейприл Харингтън има най-скромни финансови възможности. Всеки един от останалите би могъл да скрие сделката — да се сдобие с пари в брой, без да остави документи — но не и тя.

— Не мислиш, че тя е убиец, така ли?

Карла сви рамене.

— В моя списък със заподозрени тя заема по-задно място, отколкото във вашите.

Всъщност, тя не беше особено напред и в списъка на Блаторн, но той предпочете засега да запази този факт за себе си. Не можеше да забрави как се бе държала в кантората на адвоката, когато прочетоха завещанието. Ако всичко беше игра, то тогава тя заслужаваше академична награда.

А освен това си представяше и други неща, свързани с нея — като например какво щеше да бъде усещането, ако заровеше ръце в гъстите ѝ, вълнисти червеникави коси. Ако целунеше тези нежни устни. Ако погалеше тези стройни бедра.

Не беше мислил по този начин за никоя жена, откакто бе умряла Джеси.

И определено нямаше да мисли по такъв начин точно сега за една заподозряна. Това бяха опасни неща.

— Съществуват и други възможности — рече той. — Хора, които не са така близки на Рина, както членовете на семейството ѝ, но пак не са лишени от мотиви. Клиенти например. Работещите в „Перспективите на силата“. Недоволни бивши служители. Ще трябва да проверим всичко това. Любовници на съпруга или съпругата, ако изобщо са имали такива.

— И нека не забравяме убийците на Джон Кенеди — заяви с усмивка Карла.

— Ще направя компютърни справки за всички заподозрени — каза Джонас. — Ако съществува някаква документация, от какъвто и да било род, ще я открия.

— Дано да има — отвърна Блаторн. — Не разполагаме с нищо друго. Никакви материални улики, освен куршум от пистолет, който

вероятно никога няма да открием. Господи, как само мразя професионалните убийци.

— Хей, не се притеснявай — обади се Карла и заби зъби във втората си, добре натъпкана фахита. — Никой не е безгрешен. Той може би ще убие отново и този път ще остави повече доказателствен материал.

— Е, това вече е утешителна мисъл — заяви Блаторн.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— О, по дяволите, не отново — промърмори под носа си Ейприл.

Приведена над бюрото, тя правеше смяташе нещо с малък калкулатор. Очевидно допускаше някаква дребна грешка при въвеждането на дългата колонка числа, тъй като всеки път получаваше различен отговор.

Въздъхна. Искаше ѝ се да знае как да използва някоя от компютърните програми, които улесняваха толкова много счетоводните и другите финансови въпроси. Досега обаче си бе живяла безметежно, без да знае каква е разликата между RAM и ROM, каквото и да означаваха тези абривиатури.

— Какво става? — попита я Чарли, който в този момент влезе в кабинета ѝ.

През последните няколко дена той ѝ бе оказал безценна помощ. Знаеше отговорите на всичките ѝ въпроси.

— Просто се запънах на някои от цифрите. Не е кой знае какво. Проверях финансовото ни състояние.

— Делорес се занимава с това. Тя е опитен счетоводител.

— Страхотно. Делорес има много таланти. — Както вече беше открила, Делорес беше главният авторитет. Тя беше изкусна секретарка, организираше всичко около директора на фондацията, нямаше равна на себе си, когато ставаше дума за компютри, а сега излизаше, че разбира и от счетоводство. — Ще трябва да се обърна към нея, за да ми помогне да се измъкна от това бласто. — Хвърли поглед към дневното си разписание. — Струва ми се, че днес следобед ще имам малко време за това.

— Ако позволите да ви кажа мнението си, има много други неща, на които трябва с предимство да отделите внимание — рече Чарли. — Трябва да задвижим нещата около новия видеофилм. Освен това, ако в хотела в Мауи не получат в най-скоро време подписания от нас договор, просто няма да ни запазят стаите.

— Разбирам — отвърна Ейприл. — Но аз наистина бих искала да прегледам счетоводните книги, докато това е още прясно в съзнанието

ми.

— Сигурен съм, че Делорес с радост ще ви обясни всичко.

Гласът му звучеше леко покровителствено и Ейприл скри усмивката си. Ако имаше нещо, в което бе наистина добра, то беше боравенето с пари. Макар вече да бе открила, че финансите на „Перспективите на силата“ бяха много по-сложни от тези на „Поизън Пен“, не виждаше причина да не може да създаде същия ред от хаоса в по-голям мащаб, както вече го бе правила в по-малък.

В това отношение Чарли и Делорес ги очакваше изненада.

— Аз имам един въпрос към вас — обади се младият мъж.

Тя вдигна поглед.

— Случайно да знаете нещо за книгата, която майка ви е писала преди смъртта си?

Ейприл поклати глава.

— Каква книга?

— Ръкопис. Не знам на каква тема е — нещо автобиографично, струва ми се. Преди малко ми се обади издателката, за да ме пита за нея.

— Никой не ми е споменавал за нея.

— Издателката изрази нетърпението си. Смята, че при стеклите се обстоятелства това ще се превърне в наистина голям бестселър.

— Е, животът на майка ми определено е бил доста интересен — промълви замислено Ейприл. — Движеше се сред хайлайфа, познаваше много известни личности, а накрая я убиха по най-драматичен начин. Аз самата вероятно бих могла да продам доста екземпляри от нея като книгоразпространител. Творбите, посветени на изкуството да си помагаме сами, например, бяха посрещнати изключително добре.

— Е, въпросният ръкопис сякаш е изчезнал. Освен, ако не се намери някъде сред вещите на Рина.

Младата жена се намръщи. Тонът му ѝ се стори многозначителен.

— Защо ми се струва, че според теб аз знам къде се намира той? Сега за първи път чувам за някаква автобиография.

Чарли като че ли се сконфузи.

— Съжалявам... Не искам да намеквам нищо. Просто се питах дали ръкописът не се е намирал случайно сред личните вещи, оставени

ви от вашата майка. Знаем, че е поверила голям плик на своя адвокат, който на свой ред го е връчил на вас.

— Това е така. Но в плика нямаше никакъв ръкопис.

Не мислеше да му казва, че вътре се намираще само една избледняла снимка в евтина рамка. Нито пък, че овехтелият спомен сега стоеше на масичката до леглото ѝ.

— Сигурен ли си, че такъв ръкопис съществува? Много хора, които твърдят, че пишат книга, в действителност само си мечтаят да го направят.

Той кимна.

— В това има резон. Тя обаче е споменавала пред много хора за въпросната книга, а и вече е написала няколко други, затова в подобно твърдение няма нищо необичайно.

— Питал ли си Арман?

— Предложих на издателката да се обърне към него.

— Добре, аз ще огледам апартамента, но не съм забелязвала нищо, което да прилича на ръкопис. Преди да се преместя да живея в него, и полицията, и ФБР го бяха обискирали. Арман също, струва ми се. Не бяха оставили кой знае какво.

— Ще се обадя на издателката и ще ѝ кажа. Може би в един момент търсеният ръкопис ще се появи.

Щом остана сама, Ейприл се замисли върху тази история. Автобиография ли? Интересно дали в книгата щеше да има нещо за нея?

И защо липсваше този ръкопис, ако изобщо съществуваше?

— Татко, онова, което ти казвам, дяволите да го вземат, е, че корпорацията е загазила.

— Бих ти бил благодарен, ако не използваш този тон, когато говориш с мен.

Кристиан погледна раздражено към тавана. Арман дьо Севини държеше много на любезността и учтивостта и вероятно смяташе, че би било проява на неучтивост, ако банков служител се обади във връзка с пресрочени заеми.

Двамата с баща му разговаряха в заседателната зала на горния етаж на „Дьо Севини лимитид“. На по-нисък етаж се намираха

помещенията на „Перспективите на силата“ и Кристиан гледаше да не се появява край тях. Нямаше желание да се среща с онази кучка сестра си или с поразения ѝ от любов приятел. Ейприл Харингтън, който знае защо, му се струваше далеч по-интригуваща. И привлекателна — с дълги крака и крехка като фея. Тя, разбира се, сигурно бе потънала до ушите в работата на Рина; той обаче тайно се надяваше тя да намери начин да бие дузпата на Изобел.

Кристиан така и не бе успял да прости на сестра си, че бе въвела и Миранда, неговата съпруга, в порочния си начин на живот. Ако Изобел не бе настоявала толкова да води и Миранда из посещаваните от нея мръсни клубове и по този начин не бе станала причина жена му да хлътне по чудатостите в секса, проклетият развод и последвалите го неприятности никога нямаше да се случат.

И съпругата му може би щеше да бъде все още жива.

Наложи си да се съсредоточи.

— Виж, татко, трябва да се отнесеш по-сериозно към това положение. За другата седмица съм уредил среща с нашата счетоводна фирма. Бих искал да чуеш това от самите тях, тъй като очевидно ти е много трудно да повярваш на мен.

За негова изненада Арман кимна.

— Много добре, нека да се срещнем. — Сведе поглед към дланите си. — Нашият бизнес винаги е бил печеливш.

— Времената се промениха. Последните няколко години бяха тежки за нас. Някои признаци показват, че положението се подобрява — икономиката със сигурност се стабилизира — но ние трябва да предприемем спешни мерки за затягане на коланите, за да изкараме дотогава, докато печалбите ни се увеличат. Една от приоритетните ни грижи е да осигурим пари в брой. Ако не изплатим лихвите по някои от най-големите си заеми, банките може да ни дадат под съд и тогава наистина ще я втасае.

— Да не искаш да кажеш, че нито един от филиалите на „Дьо Севини лимитид“ не носи печалба?

— Е, не, не съвсем — положението не е чак толкова лошо, но печелившите ни предприятия се броят на пръсти. Те обаче са доста по-малко от онези, които търпят загуби.

— Нека тогава се отървем от непечелившите. Ако се наложи, ще отрежем крайниците, за да спасим тялото.

Точно това се бе надявал да чуе от него Кристиан. Да намалят размерите. По дяволите, всички го правеха.

— Струва ми се, че идеята ти е чудесна.

— Трябва да бъдем практични — отвърна Арман. — Може би, в резултат на смъртта на Сабрина престанах да виждам нещата в истинската им светлина. В такъв случай трябва да си наложа да се съвзема, нали? С право настояваш да постъпим така.

Това беше нещо ново, реши младият мъж. Обикновено баща му посрещаше неговите мнения със скептицизъм, дори с презрение. Нима все пак след всички тези години бе успял да спечели уважението му?

— Знаеш ли, наистина е много лошо, че Рина настоя „Перспективите на силата“ да си остане съвсем отделно — заразмишлява на глас Кристиан. — Така бих искал печалбите оттам да се вляят в „Дьо Севини лимитид“. — Изгледа с любопитство баща си. — Защо всъщност тя държеше толкова на това? Когато създаде компанията си, „Дьо Севини лимитид“ бе все още златна мина. Сигурен съм, че ти винаги щеше да я подкрепиш. Защо бе толкова важно за нея да направи всичко сама?

Арман сви рамене. Изражението му беше тъжно. Изглеждаше съвсем слаб и деликатен.

— Тя беше в процес на овладяване на собствената си сила. Вероятно вече моята не ѝ е била необходима.

За първи път в живота си Кристиан забеляза, че баща му беше уморен... и стар.

Ейприл вдигна рязко глава. Не беше чула отварянето на вратата на офиса си. На прага стоеше Арман, облечен с елегантен костюм и вратовръзка, но изглеждаше блед, сякаш не бе спал добре.

— Простете, ако съм ви стреснал — рече той.

— О, няма нищо — увери го младата жена.

Изправи се и заобиколи бюрото си, за да го посрещне. Той я прегърна топло, а очите му блеснаха, когато я озари с усмивката си в стил „Морис Шевалие“.

— Бях горе, в централния ни офис, за да се консултирам със сина си. Реших да се отбия, за да видя как сте и вие.

— Благодаря. Всичко е наред. Всъщност дори се забавлявам.

— Работата ви подхожда — заяви той. — В походката ви има енергия, а в очите блясък, приятни за окото на един мъж, chérie^[1].

— О, много ви благодаря, сър. Тук наистина е много по-интересно, отколкото бях очаквала.

— Приятно ми е да чуя това. Ще се почувствате като... как го казвахте на английски — като риба във вода.

— За това не съм чак толкова сигурна. Заповядайте, седнете. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Не, не, благодаря — изглеждаше обаче леко притеснен и прекоси нервно стаята, след което седна на ръба на един стол. — Как се справяте с другите? Как се държи дъщеря ми?

— Усеца се известно напрежение, но то трябваше да се очаква — отговори тактично Ейприл. — С Чарли обаче се работи лесно. А Делорес е страхотна. Прекрасна секретарка, изключително организирана. Освен това очевидно се справя добре с воденето на счетоводството. Между другото току-що прегледахме някои неща по този въпрос.

Той вдигна вежди.

— Нима сте запозната със счетоводството?

— Налагаше ми се като собственичка на малка книжарница. Да, честно казано финансовите въпроси са даже едно от любимите ми занимания. — Усмихна се. — Би трябвало да работя на „Уолстрийт“.

— Нима? — усмихна се на свой ред Арман. — Вие продължавате да ме впечатлявате, мадмоазел.

— Не виждам защо финансите на една петдесетмилиондоларова корпорация да не могат да се водят така успешно, както на някое стократно по-малко учреждение. И макар Делорес да се справя прекрасно със счетоводството, все още не сме засегнали въпроса дали цените и прекомерните ни разходи не могат да бъдат намалени. Трябва да призная, че все още не съм успяла да добия пълна представа за различните ни разходи — усмихна се. — За неудоволствие на Чарли.

— Разбирам — кимна събеседникът ѝ. — Е, много се радвам за вас, скъпа. — Изправи се, приближи се до прозореца, погледна през него, а след това се обърна. — А апартаментът? Допада ли ви? Имате ли нужда от нещо?

— Прекрасен е. Много ми харесва и се радвам, че имам възможността да живея в стаята на майка си. Както казахте сам, това

ми помага в опитите ми да я разбера — додаде с крива усмивка младата жена.

— Превъзходно.

Той се върна до стола си и седна отново на него.

В този момент Ейприл забеляза дланите му. Наистина ли трепереха или това бе само плод на въображението ѝ? Колко различен бе от елегантния, енергичен Арман дьо Севини, който се бе качил на подиума на залата за семинари заедно със своята съпруга минути преди да бъде убита. Внезапно и най-неочаквано тя се изпълни със симпатия към него. Със загубата на Рина той като че ли бе изгубил и жизнеността си.

— Онова, което все още ме измъчва, е, че смъртта на майка ми продължава да не ми дава мира — заяви бавно тя. — Струва ми се, че това не излиза от главите и на другите. Не знам с кого да поговоря, на кого да се доверя.

— Не ви виня. Аз самият също имам доверие на съвсем малко хора. Прекалено често са ме предавали — гласът му не прозвуча особено уверено и на Ейприл ѝ се прииска да протегне ръка, за да му засвидетелства подкрепата си. — Моят съвет е да бъдете крайно предпазлива, когато се доверявате на някого.

— Добър съвет. Не искам да свърша като нея.

— Колко тъжно, че трябва да мислите подобни неща. Но се налага. А доверието е нещо, което усещаме със сърцето си. В това няма никакъв логичен елемент — замълча за момент. — Ако изберете да се доверите на мен, аз ще направя всичко, което зависи от мен, за да докажа, че го заслужавам. Ако не го направите, ще ви разбера. Вие се намирате в незавидно положение и за вас би било опасно да се доверявате току-така.

Знаеше, че е прав. За нея винаги бе проблем да се доверява. Личният ѝ живот щеше да бъде значително по-добър, ако успееше да се пребори с убеждението, че всеки, комуто позволеше да заеме важно място в него, рано или късно щеше да я предаде или изостави.

— Може би искам прекалено много от вас, скъпа. Може би всички искам прекалено много от вас. Вие сте една млада, жизнена жена. Не би трябвало да се товарите с подобни тревоги.

— Може да ви се струва странно, но работата ми допада. Тя е предизвикателство за мен. Все още не съм сигурна какво мисля за

теориите на Рина, но ме привлича идеята, че човек може да промени някои от лошите си навици, да съсредоточи вниманието си върху своите силни страни и таланти и да преобразува напълно живота си. Това е една прекрасна фантазия — да вярваш, че можеш да станеш нов човек и да започнеш отначало всичко.

— Но все пак си е фантазия — рече бавно Арман.

Тя го изгледа.

— Вие сте циник.

— Не, реалист. Моята съпруга беше идеалистка. Цялата ѝ философия се базираше върху крайно оптимистична основа.

Интересно — помисли си Ейприл. — Изглежда всички имат различно мнение за Рина. „Беше кучка, беше ангел, беше прагматична, беше идеалистка.“

Това ѝ припомни нещо.

— Тази сутрин Чарли ме попита дали знам нещо за някакъв си ръкопис, който майка ми пишела непосредствено преди смъртта си. Обадила се нейната издателка, за да пита за него.

— Мислех, че последната ѝ книга, посветена на „Перспективите на силата“, вече е в ръцете на нейния издател.

— Не ставало дума за тази поредица. Било автобиография. Вие знаете ли да е писала такова нещо?

Дъо Севини събра длани и подпря брадичка върху тях.

— Напълно е възможно. Сабрина все пишеше нещо — книги, речи, статии. Компютърът бе една от любимите ѝ играчки.

— Мразя компютрите — призна младата жена. — Понякога ми се струва, че аз съм единственото същество на тази планета, което не знае как да си служи с тях.

— Аз съм не по-малко несведущ по въпроса. Синът ми ме мъмри заради моето нежелание да имам нещо общо с роботизираната електроника, но вече съм прекалено стар, за да се променям. Сабрина имаше далеч по-съвременна нагласа от мен.

— А след нейната смърт беше ли открита някаква автобиография сред вещите ѝ?

— Не. Но сега, след като засегнахте тази тема, се сетих, че понякога тя споменаваше за намерението си един ден да напише своите мемоари. Бях останал с впечатлението обаче, че това ще стане, когато в обществения ѝ живот настъпи някакво затишие. Нямах

усещането, че е започнала да работи върху този проект, но нищо чудно да съм се лъгал.

Чарли изглеждаше убеден в съществуването на въпросния ръкопис. Дали това не беше поредното доказателство за дистанцията между двамата съпрузи? Какви всъщност бяха техните взаимоотношения? Колко време от живота си всъщност бе прекарвала Рина в апартамента в Уест Сайд? Дали двамата с Арман не се бяха отдалечили съвсем един от друг?

Бъбриха учтиво още няколко минути, след което гостът стана, целуна я галантно по двете бузи и се сбогува.

Когато излезе, раменете му бяха увиснали, сякаш бе понесъл още по-тежък товар върху тях.

На Ейприл ѝ се искаше да го прегърне силно, но не го направи от страх да не засегне достойнството му.

И освен това бе обърквана от подобна симпатия и привличане към човек, който я бе лишил от майка ѝ.

[1] Скъпа — (фр.) — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кейт постави безшумно слушалката върху телефонния дериват в стаята си. Сви се топка върху леглото. Щеше да идва. Мисис Тюлейн. Дейзи. Беше се обадила на баща ѝ, за да му каже с кой полет пристига. А тя самата не можеше да стори нищо, за да я спре, тъй като баща ѝ смяташе, че знае всичко и никога за нищо не я слушаше.

Как можеше да се среща с една толкова фалшива жена като нея? Това беше отвратително. Трябва да бе отчаян.

— Мразя я — промърмори под носа си момичето.

Може би все пак щеше да измисли начин да се отърве от нея.

И после щеше да му намери някоя по-добра жена. По-млада. По-подходяща. По-открита. Някоя жена, която щеше да го накара да забрави за политиканката, която само се усмихваше, говореше любезности и се представяше за нещо, което не беше в действителност.

Кейт бръкна под леглото и измъкна оттам портативния компютър на баба си. Включи го, извика нужния ѝ файл и започна да пише бързо.

„Открих прекрасната жена за баща си. Казва се Ейприл и някои мислят, че може тя да е убила баба. Аз обаче знам, че това не е вярно, макар баба да я е изоставила, когато е била на моята възраст. Аз вероятно съм единствената, която знае също като нея какво значи да бъдеш изоставена от майка си. Това те изпълва с гняв и тъга, но не те прави убиец. Тя е наистина готина и ми се струва красива. Има тъмночервени къдрави коси, които изглеждат много тежки. (Докато моята коса само виси и не иска да стои по начина, по който я реша; дори баретите не се задържат върху ѝ.) Има големи очи и хубава усмивка и мисля, че татко трябва да е луд, за да не я хареса. Разбира се нямам представа дали тя ще го хареса /аз лично смятам, че той не е цвете за мирисане/, но баба ми беше казала, че е много красив и жените си падали много по него. Човек обаче не би предположил такова нещо, ако съди по начина, по който се държи. Започна да се среща с Дейзи Тюлейн, а тя е една загубенячка. Даже по-зле. Тя е...“

Кейт спря да пише, замисли се за момент, а след това излезе от файла. Отказа се от по-нататъшно писане, защото ѝ бе дошла по-добра идея.

Слезе на долния етаж. Баща ѝ беше в кабинета си, надвесен над компютъра.

— Здравей, татко.

Той трепна и тя осъзна, че го е стреснала. Надяваше се, че сега пък нямаше да ѝ се разкреци. Напоследък двамата сякаш само това правеха, като се видеха — крещяха си един на друг.

Кристиан обърна глава и отвърна:

— Здравсти — после погледна към часовника си. — Май е късничко, а? Утре е учебен ден. Написа ли си домашните?

— Да.

Приблужи се до бюрото и подпря хълбок в него. Екранът беше изпълнен с цифри, както обикновено. Баща ѝ боравеше с някаква хубава счетоводна програма — беше виждала да я рекламират в нейните компютърни списания.

— Кога е следващото ти контролно по математика?

— Не знам. Другата седмица. Ще го направя, както обикновено.

— Не бъди чак толкова уверена.

— Защо?

Тя беше най-добрата по математика в седми клас, всички го знаеха. Не ѝ се налагаше даже да учи — математиката просто ѝ се удаваше. С английския беше по-трудно, особено тази година, откакто се занимаваха с глупавата граматика. Щеше да бъде щастлива, ако я оставеха просто да си пише, ама не, трябваше да ѝ губят времето да отговаря на въпроси от рода на какъв тип подчинено изречение е това.

— Фактът, че нещо ти се удава с лекота не означава, че трябва да го занемариш.

— Нищо не съм занемарявала. — Както обикновено, той дори нямаше представа по колко време отделяше дъщеря му за математиката... или за каквото и да било друго. Разбира се беше още по-добре, че не знае по колко време се занимаваше с писане. „Отивам да уча“ — казваше тя и се затваряше в стаята си. С домашните се справяше за около час. През останалото време измисляше истории, понякога само в главата си, понякога — върху някоя дискета. — Татко?

— Ммм?

Той отново гледаше екрана.

— Познаваш ли Ейприл? Онази, за която казват, че е убила баба?

Той обърна глава.

— Това са глупости, Кейт. Кой ги казва?

— Мислех, че всички ги говорят. Не е вярно, знам. Но хората говорят много неща, които не са верни.

Кристиан я гледа мълчаливо в продължение на няколко секунди, след което рече:

— Да не би съучениците да ти създават проблеми заради смъртта на баба ти? Ако случаят е такъв, надявам се, че не позволяваш това да те притеснява. Бих могъл да дойда да поговоря с директора.

Баща ми да тръгне да ме спасява? — помисли си момичето, без да се впечатли. Беше малко късно. Две деца наистина ѝ бяха създали доста неприятности. Но тя им бе отвърнала със същото и това бе сложило край на историята. Нямаше нужда от него. Нямаше нужда от никого.

— Това не е проблем.

По лицето му се изписа облекчение.

— Добре.

А ако съществуваше проблем — помисли си тъжно тя, — *щеше наистина да му бъде много неприятно да се занимава с него.*

— Става дума за Ейприл.

— За какво по-точно?

— Питам се дали бихме могли този уикенд да я поканим на... ъъ, на вечеря? Мисля, че не познава никого. И освен това ни е роднина, нещо подобно.

Сега вече бе привлякла вниманието му.

— Искаш да поканим Ейприл Харингтън на вечеря?

Изрече го така, сякаш никога не бе чувал нещо по-глупаво. Кейт усети, че главата ѝ сякаш започва да се обръща сама към него. Вирна предизвикателно брадичка.

— Да — отвърна тя. — Всъщност искам да я поканим още в събота следобед, за да правим нещо заедно, а след това да вечеряме. Искам да я заведем в музея. Тя ми каза, че обича изобразителното изкуство.

— Кейт, ти почти не познаваш Ейприл Харингтън. А аз изобщо не я познавам.

— Е, тогава може да бъде мой гост, не твой. Но мисля, че на теб също ще ти хареса. Тя е хубава, татко. И доколкото разбирам, не е омъжена.

Кристиан присви очи и тя разбра, че бе допуснала грешка. Нямаше намерение да изръси така направо тайните си възжелания, но той я изнервяше, когато започнеше да я наблюдава така със студените си очи, които сякаш гледаха през нея. Накара я да забрави за намерението си да действа хитро и да се промъкне под неговата броня, без да е разбрал, че според нея те двамата с Ейприл щяха да бъдат прекрасна двойка — той може би щеше да се влюби в нея и може би дори щяха да се оженият и тогава тя щеше отново да си има майка.

— Всъщност, Кейт, този уикенд ще дойде приятелката ми Дейзи. И знам, че тя няма търпение да те види.

— Тя не дава и пет пари за мен.

— Що за глупост. Винаги пита за теб.

— Е, аз пък не я харесвам. И не виждам защо трябва да я каниш всеки път тук.

— Каня я тук, защото в момента това е най-важната жена в живота ми. Вече си достатъчно голяма, за да разбираш тези неща.

Кейт повдигна вежди.

— Ти си този, който не разбира. — Направи пауза и го погледна право в очите. — Не я чукаш, нали? Не мога да си представя такова нещо.

— Прекаляваш, Кейт — заяви той със сдържания си, контролиран тон, който тя мразеше много.

— Не ми пука! Мразя Дейзи Тюлейн и мразя и теб.

Хукна от кабинета, с надеждата, че ще стигне до стаята си, преди да се е обляла в сълзи. И успя на косъм.

Страхотно, направо страхотно — помисли си тя, когато успя да се овладее отново. Изобщо не постъпваше разумно. Това бе една от причините за омразата ѝ към Дейзи — Дейзи бе достатъчно умна да се справя с баща ѝ. Знаеше как да го прикотка и да оправи настроението му; знаеше как да го върти около малкия си пръст. Дейзи беше от тези жени, които знаят как да омаят мъжа. Което беше доста странно, ако човек се замислеше.

В класа ѝ имаше две такива момичета. Едно умно момиче обаче — а Кейт знаеше, че е умна — би трябвало да понаучи нещичко за

това. Вбесяваше се при мисълта, че досега не бе успяла да се справи с този проблем!

Майка ѝ щеше да я научи, ако беше жива, беше сигурна.

Стовари юмрук във възглавницата.

Всичко щеше да бъде съвсем различно, ако майка ѝ не бе умряла.

Кристиан изруга и затвори файла, върху който опитваше да работи. Не можеше да се съсредоточи. Притесняваше се, не знаеше какво и как да направи. Добре, че поне баща му се беше отказал от вечното си твърдоглавие и бе възприел по-реалистична позиция. Но сега, след като вече бе признал проблема, очевидно очакваше Кристиан да го разреши, а той самият съвсем не беше чак толкова сигурен в способността си да го стори...

Последното, за което можеше да си позволи да отделя време, бе как да се справя с едно пубертетче с пощръклели хормони. И въпреки това внезапно не бе способен да мисли за нищо друго.

Изправи се и си наля бренди от кристалната гарафа върху бюфета в ъгъла. Отпи бавно от чашата си, потънал в мрачни мисли.

Той не беше особено добър баща. Миранда бе поемала върху своите плещи по-голямата част от родителските задължения.

Само допреди няколко години всичко беше безкрайно по-лесно, когато Кейт все още обичаше играчките и буйните игри. Имаше много щастливи спомени за това, как се бе търкалял по пода на дневната с нея, как я бе хвърлял във въздуха, как я бе люлял на коленете си, как беше слушал щастливия ѝ смях и писъци. Тогава беше лесно да ѝ достави удоволствие. И тя, и той бяха обичали тези мигове.

Бе забелязал, че, както в неговото собствено семейство, така и в семействата на техните приятели, бащите отговаряха за различните забавления — играчки, игри и посещения на музеи и увеселителни паркове, докато майките се занимаваха със сериозните неща като ходене на лекар и родителски срещи в началното училище. Съпругата му често се бе оплаквала, че тя трябва да поеме всички отговорности и нито едно от забавните неща.

А те наистина се бяха забавлявали. Кейт го бе обичала безусловно. Тя бе единственото същество в живота му, което му бе отдало цялото си сърце, без да иска нищо в замяна. И той, разбира се,

й бе дал всичко. С нея можеше да се смее, да играе, да бъде емоционален и да проявява обичта си. Тя беше неговото дете и му имаше пълно доверие. Никога не го съдеше и не го отблъскваше.

До развода. И битката за получаване на правата върху детето. И смъртта на майка й.

Отпи по-голяма глътка бренди.

Това се бе отразило много зле на Кейт. От безгрижно, буйно дете тя се бе превърнала в загадъчно и замислено момиче. А с това се бяха променили и всички правила, тъй като внезапно бе станала прекалено голяма, за да продължават да се търкалят пак по пода на дневната и вече не се интересуваше изобщо от играчки, игри и увеселителни паркове.

Рина обаче явно й бе допаднала. За нея никога не бе и помислял, че е способна да прояви интерес към някакво пубертетче, а тя се бе държала прекрасно към дъщеря му.

И ето, че сега беше мъртва. А Кейт отново тъгуваше.

Нагълта останалото бренди, за да събере смелост и заизкачва стълбите към стаята на дъщеря си.

Откри я наведена над бюрото си, да пише настървено нещо на някакъв лаптоп.

Тя затвори рязко компютъра и подпря лакти отгоре му.

За момент му напомни за неговата бивша съпруга. За това, как бе затръшвала вратите пред него, как се бе изолирала, как бе търсила усамотение, за да се среща с цяла поредица любовници, както бе разбрал по-късно. И то не с нормални, ами с извратените, онези, дето си падат по камшици и кожени облекла. Божичко! Колко ужасни бяха взаимоотношенията им.

— Какво пишеш? Някакво съчинение за домашно ли?

Тя го изгледа, без да отговори. Това вероятно бе дневникът й. Тя водеше ли си дневник? Какво щеше да научи за нея, ако го конфискуваше, за да го прочете?

— Мислих върху предложението ти. Ако ти се иска да я поканиш на вечеря в събота, можеш да го направиш. Дейзи ще дойде чак в неделя.

Лицето на Кейт светна веднага и това му напомни, че всъщност не беше нужно кой знае какво, за да й достави удоволствие. Не трябваше да го забравя. Тя не беше трудно дете.

— Мога ли да я поканя първо в „Метрополитън Мюзийм“?

— Ако искаш. Но ще трябва да отидете там сами. Възнамерявам да работя в събота следобед.

— Окей. Ти и без това не обичаш да се мъкнеш из музеите.

Разтакаването из някой претъпкан с народ музей наистина не бе сред любимите му занимания.

— Кейт, искам да те питам нещо.

— Какво?

— Защо не ти харесва Дейзи?

Тя направи физиономия.

— Казах ти. Много е фалшива. Мразя такива хора.

— Какво точно имаш предвид, като казваш, че е „фалшива“? Дейзи е много мила и чаровна дама. Повечето хора биха казали, че е ангажиращо искрена и открита. И ако не я изберат, причината най-вероятно ще бъде тази, че казва онова, което мисли малко по-често, отколкото трябва. От политиците се очаква да казват онова, което всички искат да чуят от тях, а Дейзи не го прави.

— Влюбен ли си в нея? — попита Кейт.

— Не става въпрос за моите чувства, питам за твоите. Искам да разбера защо твърдиш така упорито, че Дейзи Тюлейн е неискрена; та това е неразумно.

— Не е. Все казваш, че не съм разумна, когато не си съгласен с мен. Казваше го и на мама!

Страхотно — помисли си младият мъж. — *И това не помогна.*

Дъщеря му обаче задълба още по-нататък:

— Фалшива е, защото не е това, за което се представя. Прави се на толкова мила, толкова добра. Дори в неделя ходи на църква.

— И какво лошо има в това? Хората ходят на църква, както знаеш. Всъщност, повечето американци го правят. И много от тях изобщо не вярват в Господ.

Това вече му се струваше прекалено. Едно от задълженията, които Миранда бе пропуснала да изпълни, бе даването на известно религиозно възпитание на детето. Кейт вече беше на дванайсет години, достатъчно голяма за конфирмацията^[1]. Кристиан обаче не беше сигурен дали бе кръстена.

— Аз мисля, че онзи, който ходи на църква, трябва да бъде добър човек, без грехове.

— Дейзи е добър човек.

Момичето си изсмя кратко.

— Може би няма и грехове.

Той се изкашля. Без грехове ли?

— Да не би да си разстроена заради връзката ми с нея?

— О, татко, моля те. Не ми пука с кого излизаш! И не желая да говоря повече на тая тема!

От това определено нямаше да се получи нищо. Беше изгубил благоразположението ѝ, създадено със съобщението, че може да покани Ейприл Харингтън на вечеря. Реши да върне темата.

— Ще се обадя на Ейприл и ще я поканя за тази събота. Ще ѝ кажа също така и за музея и ако това я заинтригува, двете ще можете да си поговорите и да си направите среща.

— Окей — отвърна Кейт.

— Довърши си домашното.

— Добре.

Щом остана само, момичето влезе отново във файла, на мястото, където бе прекъснало преди малко. Помисли за момент, след което написа: „За малко не казах на баща си онова, което знам за Дейзи Тюлейн. Аз обаче не мога да го докажа, а и тя ще го отрече, така че никой няма да ми повярва.“

[1] Първото причастие — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Обичам това място — рече Кейт, когато двете с Ейприл заизкачваха Голямото стълбище, което водеше към втория етаж на „Метрополитън Мюзийм“. — Има страхотни неща. Не мога да повярвам, че никога досега не си била тук.

— Ами, аз винаги съм идвала за съвсем кратко в Ню Йорк.

— А посещавала ли си някога туристически забележителности като Статуята на свободата, Световния търговски център, Емпайър Стейт Билдинг и другите подобни на тях?

— Не. Някой ден ще трябва да ме заведеш и там.

— Окей. Ще бъде наистина забавно.

Толкова е хубава и стилна — мислеше си Кейт, като се взираше неприкрито в Ейприл, облечена непретенциозно в широк бял панталон и лютиково жълта блуза със златен шал на бели точки около врата. Носеше удобни бели сандали, от които се показваха фините ѝ крака, чиито нокти бяха лакирани със същия розово-оранжев цвят, както и ноктите на ръцете ѝ. Днес дългите ѝ червеникавокестеняви коси бяха пуснати свободно върху раменете. Първия път, когато се бяха видели, косите ѝ бяха хванати в стегната френска плитка.

Ейприл имаше едно от онези безупречни овални лица, които могат да се видят в модните списания. Носът ѝ беше прав (за разлика от този на Кейт, вирнат смешно нагоре, така поне мислеше самата тя), а устните ѝ бяха пълни и сочни (тези на Кейт бяха тънки и тя ги мразеше). И имаше неотразими светлосини очи, чиито ириса бяха поръбени в краищата с тънка черта с цвят на метличина. Момичето бе готово да замени собствените си лешникови очи с тези на Ейприл.

Толкова е хубава, че би трябвало да я мразя — помисли си тя. А бе станало така, че я бе харесала още от самото начало.

— Е, какво искаш да гледаш — картини, скулптури, останки от древно строителство, западно изкуство, източно изкуство, мебели и порцелан... кое би ти доставило най-голямо удоволствие? Тук имат и някои необичайни неща като брони и стари музикални инструменти —

колекции, които не могат да се видят в други музеи. Знам къде се намира всяко нещо, така че избирай.

— Всичко това ме интересува. Защо не ми покажеш твоите любими места в музея? Ако видя нещо, край което бих искала особено много да се спра, ще ти кажа. Ти ще ми бъдеш гид, съгласна ли си?

— Окей.

Кейт прехвърли набързо през ума си най-важните според нея факти. Обичаше този музей — не само, че го бе посещавала безброй пъти, ами бе изучила всяко негово ъгълче и знаеше наизуст всяко помещение в него. Освен това бе изчала много книги за неговата история, а повечето пазачи я познаваха, тъй като непрестанно им задаваше въпроси. Не беше сигурна защо точно обича толкова това място, дори повече от обществената библиотека, което изглеждаше доста странно, тъй като тя бе луда по книгите. Може би беше прероден уредник от началото на века или нещо подобно.

— „Метрополитън“ е огромен — обхваща цели четири пресечки — от Осемдесета до Осемдесет и четвърта улица. Представи си само — сграда, простираща се върху цели четири пресечки.

— Дойде ми наум, че това е добър начин за раздвижване — отвърна с усмивка Ейприл.

— Не — рече Кейт. — Ако искаш да се раздвижиш, ела да покараме ролери в Сентръл Парк — засмя се при мисълта, че може да ѝ се наложи да учи някой възрастен човек да се пързая с ролери. Когато бе направила опит с баща си, той бе изругал, бе започнал да се движи вдървено и в крайна сметка се бе изгърсил по задник. — Разбира се, ще те изпреваря далече напред, но ако си добра с мен, ще се върна да те взема.

— Слушай, малката, аз също съм карала ролери в Бостън. Току-що си купих нов чифт и съм готова да излезем веднага, щом кажеш. Залагам десет долара, че аз ще те изпреваря.

Оу — възкликна в себе си момичето, — *Ейприл е дори по-готина, отколкото си мислех.*

— Дадено!

Заведе я първо в салоните за живопис и най-вече — при импресионистите, тъй като обикновено всички искаха да видят най-вече тях. След това разгледаха музикалните инструменти и азиатското

изкуство, след което влязоха на едно от най-любимите ѝ места — Градината на китайския кралски двор.

— Толкова е красиво тук — промълви младата жена, като оглеждаше изкусно аранжираните скали и дървета и извития покрив на китайската пагода.

— Искан ми се да седна тук на пода и да слушам звуците на шуртящата вода — прошепна Кейт. — Когато нещо ме тревожи наистина, тук получавам успокоение.

— А какво те тревожи, Кейт?

Момичето сви рамене.

— О, обичайните неща, нали знаеш.

Ейприл я хвана за ръката, докато се взираха във водите на заобиколеното със скали езерце, в което плуваха риби.

— А сега точно притеснява ли те нещо?

Кейт се сети как само преди няколко месеца бе дошла с баба си тук. Двете стояха на същото място, наблюдаваха рибите, слушаха плискането на водата в камъните.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Опита да ги задържи, но те продължаваха да бликат и скоро потекоха по бузите ѝ. Треперещата вдигна към лицето свободната си ръка и го избърса.

Нейната спътничка я прегърна веднага и я притисна силно в обятията си. Това накара Кейт да заплаче още по-силно. Дори баба ѝ нямаше да направи това. Баба ѝ щеше да се направи, че не е забелязала или може би щеше да я потупа несръчно по рамото. Колкото до баща ѝ, той щеше да се смути толкова, че да не знае какво да направи.

А Ейприл просто я прегръщаше и галеше косите ѝ, като я остави да си поплаче. „Никой не го е правил с мен след мама — спомни си тя. — Толкова е несправедливо! Баба поне поживя повечко, успя да остарее, а мама даже не... Не мисли за това, не мисли за това, не мисли за това.“ Опитваше да се овладее. Безсмислено беше да мисли за майка си. Освен това не искаше новата ѝ приятелка да я помисли за някоя ревла, макар очевидно да бе много добра и изпълнена с разбиране.

— Мразя да плача — промърмори тя.

— Не трябва да го мразиш — отвърна нежно Ейприл. — В това няма нищо лошо. Сълзите облекчават болката в сърцето, напрежението в душата. Не се срамувай от емоциите си.

— Нямам нищо против тях, просто не искам да ги показвам!

— Понякога е много трудно. Мисля, че хората, които полагат големи усилия да не показват емоциите си, в крайна сметка изгубват изобщо способността си да чувстват.

— Мисля, че точно такъв е случаят с баща ми — избъбри момичето.

— Това важи за много хора, за нещастие.

— Баба беше нещо подобно — заяви замислено Кейт. — С нея обаче беше по-различно.

— Какво искаш да кажеш? В какъв смисъл по-различно?

Баба — припомни си тя, — е майка на Ейприл. Опита да си представи как би се чувствал човек, ако бъде изоставен от собствената си майка. Знаеше донякъде от собствен опит, тъй като нейната майка бе умряла и я бе изоставила завинаги. Но не го беше направила по собствена воля.

— Струва ми се, че тя правеше опити да... да чувства своите емоции, нещо такова. Сякаш не си бе позволявала да го прави доста време. Беше й трудно, но тя не се предаваше.

Ейприл я гледаше така, сякаш детето й казваше нещо умно, нещо оригинално.

— С Рина се разбирахте много добре, нали?

Момичето кимна.

— Тя сигурно ти липсва.

Кейт сви юмруци.

— Искам да открия онзи, който я е убил и да го гледам как се пече на бавен огън.

— Какво кръвожадно дете. Сигурно до такъв резултат води гледането на екшъни и MTV.

Момичето закима усилено.

— Познахте, госпожо.

Разгледаха изложба на рамки за картини в една от залите за лекции, след което слязоха на долния етаж, за да се насладят на египетското изкуство и Кейт я поведе демонстративно към огромното пространство, посветено на Храма на Дендур.

— Не е ли страхотно? — попита тя, докато оглеждаха вътрешността на масивната постройка. — Намирало се е на брега на Нил, но го преместили тук след построяването на някакъв язовир,

който щял да го залее. Музеят построил цяло ново крило, тъй като нямало къде да го побере.

— Обикновено се ядосвам много, когато местят антични паметници на културата от родината им — заяви младата жена. — В тази ситуация обаче положението е по-различно, тъй като в противен случай той щеше да бъде разрушен.

След като разгледаха храма, те се настаниха на една каменна пейка срещу него, за да си починат, докато наблюдаваха как другите влизат и излизат от него.

— Говоря сериозно, да знаеш — промълви изведнъж Кейт.

Ейприл прибра косите от лицето ѝ и се вгледа в очите на своята събеседничка.

— Какво говориш сериозно?

— Искам да помогна за откриването на убиеца на баба. Искам да знам кой и защо го е направил.

Очакваше Ейприл да отвърне с някое от обичайните за възрастните неща като „Това е работа на полицията“ или „Дванайсетгодишните момичета не се занимават с разкриване на престъпления“. Но, както обикновено, новата ѝ приятелка не реагира по типичния за възрастните около нея начин. Тя кимна и рече:

— И кой според теб го е направил?

— Мисля, че е някой от нейните клиенти — отвърна незабавно Кейт.

— Защо мислиш така?

Момичето се поколеба.

— Те споделяха всякакви неща с нея. Нали разбираш, тя им помагаше да се справят с проблемите си. Някои от тях сигурно в миналото си са вършили лоши неща.

— Какви лоши неща?

Кейт започваше да се чувства неудобно. По принцип не би трябвало да знае подобни неща. След малко Ейприл щеше да я попита откъде е научила всичко това.

— Ами някои от тях са били алкохолици и наркомани и тези проблеми са им пречели да се възползват от вътрешната си сила. Баба трябваше да им помогне да се освободят от напрежението, причинено от натиска на тяхното минало.

— Тя споделяше ли с теб методите, с които помагаше на хората?
— заинтересува се Ейприл.

— Да, тя разговаряше много с мен. А и... ами аз се навъртах много около нея. — Поколеба се. — Понякога дочувах какви ли не неща. Нали разбираш, случайно.

Да, а понякога допирях до стената стъклена чаша и подслушвах умишлено.

— Кейт, има ли нещо, което си чула и което би трябвало да каже на полицията?

Момичето си помисли за Дейзи Тюлейн. Не беше казала нито на полицията, нито на когото и да било онова, което знаеше. Веднъж баба й й беше казала:

— Трябва да запомниш, Кейт, че някои неща са съвсем лични. Те не засягат никого другого, освен теб. Разбираш ли?

Освен това Дейзи не беше убиец. Тя просто не беше подходящата жена за баща й.

Ейприл я наблюдаваше и изражението й бе странно. Затова Кейт сви рамене, ухили се глупаво и рече:

— Искан ми се да мога да се сетя за нещо, което би свършило работа на полицията. Но това бяха предимно много тъжни хора, които не можеха да спрат да пият, да пушат или да мамят съпругите си.

— В такъв случай нямаш сериозно основание да мислиш, че убиецът е бил един от клиентите на баба ти, така ли?

Гласът на Ейприл й се стори спокоен и сериозен като стоящата насреща им египетска статуя.

Момичето прехапа устна.

— Струва ми се причината е там... — Преглътна с усилие. — Не искам да се окаже, че е някой от онези, които познавам. Като членовете на нашето семейство, нали разбираш?

Ейприл я прегърна буйно.

— Не, аз също не искам това.

Ейприл не знаеше какво да прави с Кристиан дьо Севини.

Не бе имала почти никакви контакти с него, въпреки, че офисът му бе на същия адрес, както и „Перспективите на силата“. За разлика

от Арман, той не се бе отбил нито веднъж при нея. Всъщност, когато се бе обадил, за да я покани на вечеря, тя се бе изненадала много.

Той беше привлекателен мъж. Силни черти и коса с цвят на токущо изсечена златна монета. Очите му бяха морскозелени, а устата би била чувствена... ако ѝ позволише да се отпусне в усмивка.

Макар двамата с Кейт да живееха в по-модерна сграда от Арман, техният двуетажен апартамент бе също така изключително елегантен. Едно не можеше да се отрече на това семейство — всички те имаха превъзходен вкус.

— Аз съм нещо като колекционер — бе споменал Кристиан, докато я развеждаше из дома си. — Но се опасявам, че съм също така и дилетант. Проявявам някакъв интерес и се посвещавам с цялата си енергия на него, след което го изоставям. Нещастна черта на характера, предполагам.

Ейприл се усмихна. Не знаеше дали говореше искрено или просто опитваше да я обезоръжи със своите самокритики.

— Последната ми страст е порцеланът — продължи той. Спря пред един осветен шкаф, в който бяха изложени всевъзможни порцеланови изделия. — Севр и Майсен — знаете ли разликата?

— Единият е във Франция, а другият — в Германия, нали?

Едната му вежда се вдигна нагоре.

— Много добре. Интересувате ли се от порцелан?

— Не знам нищо за него — отвърна с усмивка младата жена. — Географските ми познания за Европа обаче са доста добри.

Кейт запляска с ръце.

— Не му позволявай да ти изнася скучната си лекция за стария порцелан. Прави го, за да пропъди хората. Казва, че ако е наистина отегчителен, можем да бъдем сигурни, че те никога повече няма да се появят тук.

Ейприл се засмя.

— Трябва да опитам тази тактика. В офиса има неколцина, от които бих искала да се отърва, по един или друг начин. Не бях се сетила да опитам да ги отегча.

— Съмнявам се, че бихте била способна на подобно нещо — обади се нейният домакин.

Макар да го бе изрекъл безизразно, нямаше съмнение, че го бе замислил като комплимент. Ейприл се усмихна, а Кейт, както забеляза,

засия.

Но въпреки обещаващото начало, разговорът по време на вечерята бе напрегнат. Прекалено много теми бяха забранени. Струваше ѝ се равносилно на разходка из минно поле да прояви интерес към личния живот на Кристиан след всичко, което бе научила за битката му с Миранда за Кейт и последвалата смърт на съпругата му. Разговорът за „Перспективите на силата“ щеше да отегчи Кейт, а Кристиан пък очевидно не изпитваше никакъв интерес към личния живот на своята гостенка.

Затова разговорът се въртеше около дъщеря му — нейните интереси, нейните мечти, нейните амбиции. Ако не беше тя, двамата вероятно нямаше да проронят и дума през цялата вечер.

Ейприл долови също така напрежението, което съществуваше между бащата и дъщерята. Реши, че причината беше в големите различия помежду им. Кейт беше открита, ентузиазизирана и горяща от желание да достави удоволствие, докато Кристиан бе сдържан, резервиран мъж, по чието изражение не можеше да се разбере какво всъщност става в него. Това не означаваше непременно, че не изпитва никакви емоции, напомни си младата жена, а просто, че се бе научил да държи под похлупак чувствата си.

От друга страна обаче не бе изключено наистина да е безсърдечно копеле.

След вечеря се настаниха в дневната и Ейприл реши, че ще се възползва от тази възможност да научи нещо повече за Рина, дори с риск темата да отегчи малката ѝ приятелка.

— Как се разбирахте с майка ми? — попита тя.

Младият мъж се взря в брендите на дъното на чашата си.

— Двамата с майка ви всъщност нямахме кой знае колко общи интереси.

— Не я ли харесвахте?

Той сви рамене.

— Невинаги виждахме нещата по един и същ начин.

— Мислех, че харесваш баба, татко — възпротиви се Кейт. — Даже плака, когато разбра, че са я убили — видях те.

Кристиан обърна ледения си поглед към момичето.

— Трябва да си сънувала. За последен път плаках на осемгодишна възраст, когато умря кучето ми.

Острият му тон очевидно смути Кейт и Ейприл побърза да обясни:

— В това общество учат мъжете да не плачат, Кейт, да контролират и крият чувствата си. Жалко, че постъпват така. Мисля, че никой — било то мъж или жена — не трябва да се чувства задължен да крие непрекъснато всичките емоции вътре в себе си. Това е доста трудно нещо.

— Както много други неща, с практиката става по-лесно — обади се нейният домакин.

Ейприл срещна погледа му. Стори й се, че за момент зърна в него нещо, което си заслужава да опиташ да достигнеш — нещо тъжно и мило. След това клепачите му закриха очите и той вдигна чашата си, като скри онова, което бе разкрил за момент.

Тази нощ Кристиан лежа в леглото си, неспособен да заспи. Ейприл Харингтън си бе тръгнала рано, за голямо разочарование на Кейт. По някое време тази вечер бе осъзнал, че дъщеря му се бе надявала да забележи зараждането на някакъв интерес помежду им. Дейзи определено не й допадаше, така че тя се опитваше да му намери жена, която й харесва.

Всъщност идеята не беше лоша. Ейприл бе наистина привлекателно създание, а и като личност бе много интересна. Очевидно беше топла, не създаваща проблеми натура и несъмнено вече бе спечелила сърцето на дъщеря му.

Освен това бе по-млада от Дейзи. И по-чувствена, беше готов да се хване на бас. Може би трябваше да положи малко повече усилия да включи чара си в действие.

След вечерята тя бе започнала да го разпитва — не особено ловко — за семейството, за собствения му живот, за работата. И за Рина. Беше си спомнил, че Ейприл притежава книжарница за криминална литература в Бостън и вероятно й се струваше възможно да разобличи измамата.

Това го бе отегчило и възмутило, честно казано. Не му беше приятно да го разпитват разни аматьори, дори и деликатно.

Несъмнено тя бе доловила неохотата му да й сътрудничи в разследването. По начина, по който бляскаха и мятаха светкавици

сините ѝ очи в края на вечерта му бе станало ясно, че тя едвам се сдържа да не му каже колко грубо и неприятно се бе държал. Подозираше, че единствено присъствието на Кейт я бе възпряло да не го направи.

Колкото до Кейт, тя нямаше какво да му каже, когато си тръгна гостенката им. Изгледа го укорително и хукна нагоре по стълбите към стаята си. Когато два часа по-късно бе надникнал в нея, тя спеше, свита на топка, притиснала към гърдите си плюшеното си куче.

Дейзи щеше да дойде на другия ден.

Може би щеше да повдигне духа му, да му помогне да подреди мислите си, да въведе някакво подобие на ред в шибания си живот. Дейзи вярваше в преобразуването на личността. В глупости от рода на: „Това е първият ден от останалия ти живот.“

Може би част от това щеше да се окаже вярно и за него самия.

Нямаше кой знае какъв шанс.

Но не можеше да продължава още дълго по този начин.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В повечето случаи проследяването на хора е и трудно, и тъпо — мислеше си Блаторн. Но, докато слизаше след Изобел по някаква метална стълба в слабо осветения селски клуб, му мина през ума, че този път нещата щяха да се окажат наистина интересни.

Искаше да разбере кои бяха нейните странни и неприятни приятели.

Беше събота вечерта — най-обещаващата, както бе осъзнал отдавна, за срещи между хора, несвързани от работата. Тя бе отишла да вечеря в ресторант, но се бе нахранила сама. А след това се бе прибрала, както предполагаше, за да си легне. Роб постоя малко отвън, в случай, че все пак излезе отново; тайно се надяваше това да не стане, тъй като неговото собствено легло бе започнало да го привлича доста силно.

Бе изругал под носа си, когато тя се появи непосредствено преди полунощ. После едва не я изгуби, защото таксито ѝ направи забранен завой и се насочи на юг.

Беше чувал за „Шато“, макар никога да не бе ходил там. Преди няколко години бе работил като охрана на един японски бизнесмен, вманиачен на тема нестандартен секс. Клиентът му беше настоял да посети два от нийоркските клубове за „роби и господари“ — „Волт“ и „Падълс“. Блаторн бе ходил там в качеството си на негов бодигард и бе смаян от онова, което бе научил за ексцентричната манхатънска субкултура през тези няколко вечери.

Джеси се бе пошегувала с него, когато бе чула описанието му на „Волт“, което бе направил с най-големи подробности.

— Като те слушам, имам чувството, че ти се иска да се върнеш там вече не по служба — бе казала тя.

Но когато се бе съгласил, че това наистина би могло да се окаже интересен начин за прекарване на вечерта, тя бе побързала да отклони предложението му.

Единствено сексът не бе свършен в тяхната връзка. Джеси винаги бе по-традиционно настроена от него самия, с повече задръжки

и с по-малко желание за експериментиране.

Помещението бе претърпано с народ. „Колко много чудаци има в този град“ — помисли си той и, като се настани пред големия бар в предната стая на клуба, си поръча диетична „Пепси“. Знакът при входа съобщаваше, че консумацията на алкохол е забранена. „Няма защо да се тревожиш за това изкушение“ — рече си на ум, с мрачна усмивка на лицето, Роб.

Въздухът бе опушен, а музиката — прекалено силна. Не, че имаше нещо против рока. Дори го обичаше. В твърдите ритми и сантименталните мелодии имаше известна примитивна привлекателност.

Тъй като засега не можеше да види Изобел, той заоглежда останалите представителки на нежния пол. Жените не бяха сами. Имаше много самотни мъже, но всички жени изглежда бяха придружени от един или повече мъже. Някои от тях носеха робски нашийник и следваха почтително партньорите си. Други пък бяха на високи токове и с отличителното кожено бельо на господарките.

От предишния си, макар и ограничен опит, Блакторн знаеше, че повечето от присъстващите всъщност не бяха чак толкова странни, колкото изглеждаха. Човек би помислил, че подобен тип хора трябва да са несдържани, вулгарни същества, но той бе разговарял с неколцина от тях и бе открил, че са любезни, интелигентни и нормални. Имаха театрална настройка и очевидно им доставяше удоволствие да изпробват всички кътчета на своята чувственост, дори най-тъмните. В това имаше известна доза смелост и, макар и неохотно, Блакторн изпита възхищение към тях.

В крайна сметка, той самият също имаше своите тъмни кътчета.

Жена-робиня с бели кожени бикини и кожени белезници около китките тръгна нанякъде заедно със своя партньор. И двамата бяха закръглени. Направи му впечатление, че доста от присъстващите бяха с наднормено тегло. Може би апетитът им за всички наслади в живота бе по-голям от обичайното.

В този момент забеляза една слаба, изумителна жена с кожен корсет. Ето я. Изобел.

Тя не го беше забелязала. Двамата с партньора ѝ — обърнат с гръб към него — минаха на не повече от метър от него самия, но тя бе изпаднала в нещо като транс. В очите ѝ видя същия стъклен поглед,

който му бе направил впечатление още по време на посещението във „Волт“. Някои хора дотолкова се възбуждаха само от факта на своето присъствие тук, че спонтанно изпадаха в „еротично състояние“, сякаш се бяха дрогирани.

Изобел дьо Севини си падаше по нестандартния секс. Блакторн отпи отново от пепсито, докато размишляваше какво общо би могло да има това с „Перспективите на силата“ и смъртта на Рина.

Дали влечението към игрите на власт вървеше ръка за ръка със склонността към насилие в реалния живот? Нямаше подобни доказателства, но човек не можеше да бъде абсолютно сигурен. Кой беше източникът на тези импулси? Имаше ли в миналото на Изобел нещо, обясняващо странността ѝ и какво още бе причинило то?

Роб остави почти празната си чаша на бара и я последва в задната стая.

Върху подиум в средата на помещението лежеше почти гол мъж-роб. Неговата партньорка, привлекателна блондинка с кожена пола и сако, черни чорапи и обувки с невъзможно високи токове, го шляпаше ритмично по задника с дланта си. Наобиколилата ги тълпа ги наблюдаваше мълчаливо, някои галеха партньорите си. Нивото на общата възбуда нарасна, когато господарката взе кожена бухалка.

Изобел обаче прикри устна с ръка и се прозя.

Роб пристъпи зад нея.

— Как можеш да се отегчаваш на подобно място? — промълви почти в ухото ѝ той.

Тя се завъртя на пети.

— Блакторн!

Партньорът ѝ също се обърна и Роб присви очи. Божичко. Та това беше Чарли Рипли, от „Перспективите на силата“. Интригуващо усложнение...

— О, Рипли, здравей. Светът е малък.

Рипли изглеждаше смутен. Нищо чудно. „Боже мили, аз също бих се смутил, ако някой ме води с нашийник около врата“ — помисли си Блакторн.

— Виж, това надали е моментът или мястото — рече Чарли. — В момента не сме на работа.

— Аз обаче съм. Работя в най-различни часове.

Изобел се плъзна между тях.

— Остави ме да поговоря с него, Чарли. Предполагам, че става дума за убийството на втората ми майка. Дай ни само няколко минути.

— Наистина не мисля...

— Всичко е окей — рече нетърпеливо тя.

Рипли отстъпи, верен на ролята си на добър роб.

Изобел придърпа Роб в един ъгъл, където бе по-спокойно и нямаше толкова хора.

— Това вече е прекалено. Какво, по дяволите, правиш тук?

— Може би идвам тук често.

Младата жена го ослепи с бляскавата си усмивка.

— Странно. Не съм те виждала досега.

— Или пък предпочитам да задоволявам фантазиите си вкъщи.

— Божичко, Блакторн. Нима и ти имаш фантазии? На мен пък ми се струваше доста простодушен. Не, почакай, сетих се. Ти си непреклонното ченге. Аз съм окаяната нарушителка на закона. Ти ме залавяш, слагаш ми белезниците и ме хвърляш в една килия, за да ме разпитваш с помощта на всевъзможни подобни методи. — Усмихна се отново. — Единственият проблем е, че не играя ролята на робиня.

Роб сви рамене.

— Колко жалко. Това сложи край на фантазиите ми.

— От друга страна... — Изобел го огледа и усмивката ѝ стана още по-широка. — За теб, скъпи, бих се замислила дали да не направя изключение.

— Аз също — отвърна на усмивката ѝ той.

Младата жена се разсмя и разгърси буйните си коси.

— Сериозно. Тук май се чувстваш в свои води. Излизаш ли на сцената?

— Искаш да кажеш дали идвам тук, когато не съм на работа ли? Не.

Огледа се, проследи с поглед една привлекателна тъмнокоса жена, която коленичи грациозно в краката на своя „господар“. Носеше яркочервен корсет в стил „Веселата вдовица“ и почти нищо друго, ако се изключат белезниците и каишката около врата. Дългите ѝ слаби крака бяха в черни фигурни чорапи, прикрепени към долния край на корсета с черни дантелени жартиери. Нейният господар, който я галеше нежно по гърдите, беше висок, строен, с приятна външност и може би няколко години по-млад от нея. Лицето му му се стори

познато; Блакторн реши, че го е виждал някъде — може би на „Уолстрийт“.

— Признавам, мястото притежава своеобразен чар — рече той.

— Бих могла да те запозная с хората и обичаите тук, ако желаеш — предложи Изобел.

— Благодаря, но не си падам особено по запознанствата.

— Заради смъртта на Джеси ли? Все още ли тъгуваш по нея?

Младият мъж кимна. Понякога му се струваше, че никога нямаше да успее да преживее смъртта ѝ.

— С Джеси отдавали ли сте се някога на подобни лудории?

Добрата стара Изобел — винаги казваше онова, което мисли. *Достатъчно по този въпрос* — реши той.

— Слушай, не съм дошъл тук, за да говорим за мен. Имам няколко въпроса към теб. Нека да излезем за малко.

— И защо да го правя?

— Виж, можем да го направим сега, докато си спокойна, или в офиса ти утре, когато вероятно ще бъдеш под напрежение и претоварена с работа. Изборът е твой.

— Дошла съм тук да се забавлявам, Роб. Не искам да си задръствам мозъка с неприятни теми. Това е моето убежище от реалността. Ако искаш да говорим, нека бъде тук, но нека да бъде също така бързо, съгласен ли си?

Блакторн кимна към Чарли, който ги проследи с поглед, докато се придвижиха към едно по-изолирано местенце.

— На него очевидно никак не му се нрави мисълта да бъде разкрит. После можеш да го успокоиш, че пет пари не давам за еротичните му предпочитания. Единственото, което ме интересува, е откриването на убиеца.

— Не се притеснявай за Чарли. Аз ще се оправя с него.

— Струваш ми се доста уверена в това отношение — отбеляза той.

— Той е влюбен в мен. Предупреждавам го да не се привързва прекалено силно, но започвам да мисля, че той е от онези личности, които се вманиачават на някоя тема. Трудно се намират добри роби. Особено мъже-роби. Прекалено сте свикнали да доминирате в реалния живот.

— Рина знаеше ли за интереса ти към този вид секс?

— Не бих се изненадала — отвърна спокойно младата жена. — Рина знаеше много неща. Не изпускаше от очи хората си. Все повтаряше колко е важно да познаваш добре приятелите и познатите си, наистина да ги познаваш, като наблягаше на „наистина“. Това бе част от нейната философия за личната сила. Да познаваш самия себе си и всички около теб.

Ето, че научи нещо ново.

— Казваш, че не изпускала от очи хората си. Какво точно имаш предвид?

Изобел сви рамене.

— Всички ѝ се доверяваха. Тя знаеше много тайни. Казваше често, че помага на хората като ги изслушва със симпатия, но аз винаги съм си мислела, че в това има нещо повече. Според мен на нея ѝ доставяше огромно удоволствие да знае колкото се може повече от личните им тайни. И съм сигурна, че не би се поколебала да ги използва, ако ѝ се наложи.

Изнудване, с други думи — помисли си той. — Дали това би могло да бъде мотивът за убийството?

— Възможно е някой да желае да ме накара да замълча завинаги — бе обяснила Рина, когато го бе наела да я пази.

И бе признала, че знае прекалено много тайни за прекалено много хора.

— Ако желаеш да разбереш Рина — продължаваше да обяснява неговата събеседничка, — трябва да разбереш дълбокия ѝ интерес към властта, към силата. Наричаше го „сила на личността“, сякаш ставаше дума за нещо ново и по-различно, но в действителност то си бе чисто и просто домогване към власт — махна с ръка към неясните фигури в задименото мазе. — Размяна на сила, размяна на власт. Ето за какво става дума. За дисциплина. За контрол. Тези неща тя ги разбираше, макар да не бе избрала да ги прилага на място като това — потупа дланта си с дръжката на камшика, който държеше. — Трябва да разположиш Рина в подходящото обкръжение. Малко хора го правят. Мислят, че тя олицетворяваше алтруизма, симпатията и любовта, но всичко това са пълни глупости. Тя поне бе достатъчно честна да нарече своята фондация „Перспективите на силата“, тъй като ставаше дума именно за това.

— Обсъждали ли сте с нея тези неща? — попита Блаторн.

— Често. Аз бях откровена с нея и тя — с мен. „Перспективите на силата“ промени живота ѝ. От безвластна съпруга на татко, тя се превърна в господарка на собствения си живот.

— Не напълно — припомни ѝ Роб. — В крайна сметка някой друг определи съдбата ѝ.

Изобел направи физиономия.

— Да, и това не би ѝ допаднало ни най-малко.

— И така, как се разбирахте двете? — попита след кратка пауза младият мъж.

Събеседничката му отпусна ръце край тялото си и го изгледа през притворените си клепачи.

— Ето, че си дойдохме на темата. Да не мислиш, че аз съм наела убиеца?

— А ти как мислиш?

— Отговарям с „не“ за пред пресата. Но знам, че не мога да очаквам от теб или от другите ченгета да ми повярват. Аз обаче не спечелих нищо от нейната смърт, не забравяй този факт.

— Но очакваше да спечелиш. Мислеше, че ти ще наследиш „Перспективите на силата“. Съществуването на Ейприл Харингтън бе изключително неприятна изненада.

— Да, може би трябваше да убия и нея.

Чарли избра този момент, за да се появи край тях. Кимна на Блакторн и хвана не особено почтително господарката си за ръката.

— В другата стая се готвят да започнат с търга на роби — рече той.

Изобел се усмихна оживено на събеседника си.

— А, кулминацията на вечерта! Не искаме да я пропуснем, нали?

— Разговорът с теб ми беше от голяма полза — заяви Блакторн.

— Пак заповядай — тонът ѝ бе сух. — Всъщност, идната седмица ще правя парти. В петък, ако искаш да дойдеш. Възнамерявам да отпразнувам по-екстравагантно рождения си ден — усмихна се. — Доведи си приятелка, ако желаеш. Или пък ела сам. Ще има и самотни гости. Може да имаш късмет.

— Привлекателна перспектива — отвърна с усмивка той.

Реши да пропусне търга на роби. Разговорът с Изобел му бе дал достатъчно поле за размисъл.

Когато се приближи до колата си, завари клетъчния телефон да звъни.

— До късно работиш — рече той, когато чу гласа на Карла. — Какво откри?

— Чух се с Джонас — отвърна тя. — Ще ти хареса онова, което е открил от поверителен източник за Ейприл Харингтън.

— Значи ще ми хареса, така ли?

— Имай ми доверие — заяви Карла.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Слънцето залязваше, когато Ейприл влезе в Сентръл Парк. Всеки ден отиваше и се прибираще пеш от работа, от една страна, за да се раздвижва и от друга — за да се опива от царящата в града възбуда.

Обичаше Ню Йорк. Винаги си бе падала по големите градове — Вашингтон и Бостън бяха едни от любимците ѝ. Ню Йорк обаче имаше всичко, като се започне от грубиянските блъсканици и се стигне до истинска грация и красота. Обичаше разнообразието и жизнеността му. Обичаше уличните продавачи със съгваемите им куфари, пълни с часовници и бижута със съмнително качество, сергиите, на които се продаваше хотдог, небостъргачите, лудото движение, елегантната стара архитектура, атмосферата на твърдоглавие и лична свобода.

Градът открай време бе център на емиграцията — когато някой мечтаеше да отиде в Америка, той мечтаеше да отиде в Ню Йорк. Тук имаше винаги новодошли, които се учеха да се ориентират из града. Ейприл се чувстваше част от една отдавнашна традиция.

„Перспективите на силата“ се помещаваха в голяма административна сграда на ъгъла на „Медисън авеню“ и Шейсет и трета улица, а апартаментът ѝ беше на Шейсет и втора улица Запад, между Бродуей и Кълъмбъс. Така че обичайният ѝ път беше да тръгне на запад, да измине една пресечка до Пето авеню и да влезе в парка покрай зоологическата градина, да пресече поредица от алеи до изхода на Сентръл Парк Уест, след което ѝ оставаше да измине само две пресечки до апартамента, принадлежал на Рина.

Никога не бе предполагала, че Сентръл Парк е толкова голям. В началото малко се притесняваше да се разхожда сама из него, но Кейт бе разбила на пух и прах опасенията ѝ.

— Много по-безопасно е, отколкото казват. На мен никога нищо не ми се е случвало в Сентръл Парк. Просто не стой там посред нощ и всичко ще бъде наред.

И наистина паркът бе винаги пълен с отдадени на различни дейности хора. Едни се разхождаха, други караха велосипеди и кьнки, бягаха, а някои показваха майсторството си в овладяването на

скейтборд под гръмките звуци на касетофоните си. Можеха да се видят улични музиканти и любители-актьори, които избираха дадено място и започваха да се изявяват, независимо дали някой ги наблюдаваше или не. Имаше и влюбени, някои по-дискретни, други — направо нахални. Без да споменаваме теглените от коне каруци, с накачени по тях туристи, и патрулиращата конна полиция.

Тази неделна вечер обаче изглеждаше по-спокойна от обичайното. Ейприл беше спала почти до единайсет — рядък разкош — след което бе отишла в офиса. Имаше да учи толкова неща за бизнеса на майка си, че ѝ се струваше съвсем разумно да работи поне по един ден през всеки уикенд. Освен това бе чудесно всички офиси да бъдат единствено на нейно разположение.

Беше изгубила представа за времето без обичайната суматоха на работния ден. Стана така, че вече бе доста късно, когато тръгна по една от любимите си алеи в южния край на парка.

Облаците не ѝ позволяваха да види залязващото слънце, но бързо сгъстяващият се мрак потвърждаваше настъпването на нощта. Даде си сметка, че докато стигне до другия край, вече щеше да бъде съвсем тъмно.

Ускори крачка. Алеята, обикновено пълна с хора, излезли да подишат чист въздух, беше почти пуста. В далечината протътна гръм. Може би именно заплахата от лятна буря бе накарала онези, които обикновено излизаха вечер, за да поспортуват, днес да си останат вкъщи.

Младата жена погледна пътя пред себе си. Беше добре осветен; щеше да бъде в безопасност, стига да се придържаше към алеите.

Надяваше се.

При поредния завой се озова на петнайсетина метра от трима младежи на около осемнайсет-деветнайсет години. Носеха широки дрехи, прекалено топли за сезона. Това означаваше ли, че криеха под тях оръжие? Шегуваха се и се смееха на нещо и изглеждаха напълно безопасни, но всичко, което бе чувала за Сентръл Парк изведнъж нахлу в съзнанието ѝ и тя съжали, че не бе взела такси.

Не бъди такава паникьорка. За Бога, ако някой знаеше как да оцелее на улицата, това със сигурност бе тя. Беше положила немалко усилия да забрави тази част от живота си, но от време на време

спомените оживяваха и започваха да я преследват... особено сега, след смъртта на Рина.

Едва снощи бе сънувала кошмар. Някой я преследваше. Знаеше, че иска да я убие, но нямаше представа защо. Тя бягаше, опитваше да се изплъзне, но той бе по-бърз от нея. Усещаше дъха му във врата си, а след това ръцете му обхванаха шията ѝ.

Беше се събудила треперееща и мокра от пот. Бе запалила светлините и бе останала така, обвила ръце около коленете си, като се мъчеше да прогони образите от съня. Не бе посмяла да легне и да заспи отново.

Засега никой не я бе питал за лятото на шейсет и девета. Тогава ѝ бяха казали, че запечатват протоколите по нейния случай; това трябва да бе истина.

Младежите почти се бяха изравнили с нея. Ейприл затаи дъх, когато се разминаха безпроблемно. *Съзвези се* — нареди си тя.

Навлече в част на парка, където дърветата бяха по-гъсти. Вляво бе районът на кънкьорите, който, както ѝ бе казала Кейт, през зимата се използвал и за пързаяне на лед, там се намираха миниголфът и няколко баскетболни табла. Мястото беше по-осветено; със сигурност и сега имаше хора, решили да направят една по-късна игра.

Тръгна още по-бързо, спъна се в някаква издатина по алеята и се олюля. За момент помисли, че ще падне, че си е изкълчила глезена или нещо подобно, но в крайна сметка успя да запази равновесие. Въздъхна облекчено; в същия миг трепна, тъй като я докосна нечия ръка.

Завъртя се на пети. Зад нея стоеше някакъв висок мъж. Не го беше чула да се приближава. Лицето му беше в сянката на голямото дърво вдясно, но нито то, нито каквото и да било друго в него не я интересуваше. Инстинктивната ѝ реакция беше да побегне.

Отдръпна се от него и хукна по алеята. Виждаше светлините на пързалката — не беше чак толкова далеч... той нямаше да ѝ стори нищо, прекалено близко до цивилизацията бяха...

Чу го как изруга, а след това как забърза след нея.

Също като в съня ѝ.

— Хей! — извика той. — По дяволите, Ейприл, по-спокойно.

Знаеше името ѝ. Рационалната част на съзнанието ѝ настояваше да преоцени създалата се ситуация, но онази нейна част, която

сънуваше сънища и знаеше що е паника, все още контролираше положението. Той я настигаше. Чуваше стъпките му по паважа.

— Ейприл! — извика отново той.

Гласът му ѝ беше познат, но кръвта ѝ преливаше от адреналин, мускулите ѝ бяха пълни с него. Усети го как протяга ръка към нея и това я накара да хукне встрани, към дърветата. Дишаше с усилие, неравно; струваше ѝ се, че дробовете ѝ ще се пръснат всеки момент. Земята извън алеята беше неравна. Тук не можеше да тича бързо, беше постъпила глупаво, защо трябваше да...

— Господи — възкликна сърдито непознатият, изравни се с нея и я последва между дърветата. — Успокой се. Никой няма да те изнасилва или убива.

— Блаторн — хлъцна младата жена.

— Да, аз съм и не съм гонил престъпници от години.

Тя забави темпото, след това спря рязко, като се подслони под сянката на голям дъб. Той я настигна; направи ѝ впечатление, че също дишаше тежко, макар и да не бе задъхан като нея.

Тя се хвана за гърдите и се преви. Гълташе големи глътки въздух.

— Добре ли си?

Кимна, като се опитваше да диша нормално.

— Защо побягна така?

— Ти се появи изневиделица. Изплаши ме!

— Заслужаваше си го, след като си позволяваш разходки из Сентръл Парк посред нощ. Какво, по дяволите, мислеше, че правиш?

— Прибирам се вкъщи. Винаги минавам по този път.

Вече дишаше по-леко. Изправи се и прокара пръсти в косите си, разпилени в безпорядък по раменете.

— Девет часа вечерта е. Не може да си чак толкова неосведомена за нюйоркската действителност.

— Добре, ами ти какво правиш тук?

— Преследвам те, очевидно. И слава Богу, при положение, че се отнасяш толкова нехайно към собствената си безопасност. Макар да не тръгнах с намерението да ти бъда бодигард.

Младата жена се облегна на дънера на дъба. Блузата ѝ бе се измъкнала от полата и откриваше част от корема ѝ. Опита да я прибере дискретно.

Той погледна натам и се усмихна:

— Хубава гледка.

Дяволите да го вземат — помисли си тя. — *Няма да му позволя да ме унижава.*

— Какво искаш?

— Мисля, че е време двамата да си поговорим.

Ейприл се огледа, като се чудеше защо бе избрал точно Сентръл Парк за разговори.

— Говори тогава. Разполагаш с пет минути.

— О, много благодаря, но това ще ни отнеме малко повече време. Искаш ли да отидем някъде, където ще можем да седнем на чаша кафе?

Нима очакваше да му предложи да отидат в нейния апартамент?

— Тук е напълно подходящо.

Младият мъж сви рамене.

— Окей — огледа я и тя остана с усещането, че я разсъблече в ума си. Но той каза само: — Както виждам, новата ти работа започна да ти се струва интересна.

— Да. Едновременно интересна и предизвикателна. В много по-голяма степен, отколкото очаквах.

— Носят се слухове, че си се справила много добре през първата седмица. Хората са приятно изненадани.

Тя реши да не се обижда.

— Аз самата съм също приятно изненадана.

— Разбира се, все още не сме стигнали до истинския въпрос — дори да се справяш с административната страна на задълженията си, какво ще стане, когато дойде време за писането на нови книги, нови записи, нови вдъхновяващи семинари? Дали ти също можеш да бъдеш гуру като майка си? Готвиш ли се да отидеш там, да покръстиш нови вярващи и да поведеш още жертви към Обетованата земя?

Ейприл сви рамене.

— Доста ми е трудно да си се представя в тази роля.

— На мен също — отвърна Роб.

Подпря единия си хълбок на дървото. Беше облечен небрежно с черни дънки и бяла риза с къси ръкави. Панталоните му бяха тесни и подчертаваха привлекателната извивка на задника му и дългите мускули на краката.

Изглеждаше добре за човек, който очевидно приближаваше средна възраст. Трябва да бе поне на четирийсет, може би дори малко над тях. Направи ѝ впечатление колко сини бяха очите му и колко тъмни и гъсти — ресниците.

— Би било пленително изследване за това как слепият води друг сляп. Или по-скоро... — усмихна се неприятно — ... как слепият води тъпия.

— О, няма? — отстъпи малко встрани. Беше прекалено близко до него и нещо от сгъстената в тялото му енергия я караше да се чувства уязвима. — И в какъв смисъл съм сляпа?

— В морален. Поне според мен. Но кой знае, това може и да не те спре. Повечето гуру на нашето време и на което и да било друго време са били майстори на сплетните и измамите, така че това може би няма да бъде проблем за теб.

— За какво, по дяволите, говориш? Хайде, изплюй камъчето, Блакторн. Прекалено късно е, за да се отдаваме на словесни игри.

— А, колко си директна само. Харесвам това качество у една жена.

Тя го изгледа.

— Честна, директна и пряма. Освен когато лъжеш. Забелязала ли си някога, че именно честните и директни хора имат особен успех в лъжите? Никой не очаква от тях да лъжат.

— И в какво съм те излъгала? — попита тихо тя.

Роб се приближи още повече.

— Като пропусна да ми кажеш — както и на когото и да било друго — за престъпното си минало.

Тя отвърна на погледа му и издържа така няколко секунди, след което усети как стресът преминава към стомаха ѝ. *Точно от това се страхувах* — помисли си тя.

— Нямам такова минало.

— Виж, Ейприл. — Тонът му беше тих и уверен. — Не блъфирам и не съм излязъл да ловя риба. Нося копия от информацията. Искаш ли да ги видиш?

— Да — отвърна напрегнато младата жена.

Той извади няколко листа, сгънати по дължина, от задния джоб на дънките си. Ейприл ги прегледа набързо; струваше ѝ се, че ще повърне всеки момент.

— Е? — повдигна в очакване вежди той. — Този път по изключение май няма какво да кажем, а?

— Бях непълнолетна. Документацията бе запечатана.

— Да, само че вече текат деветдесетте години на двайсети век. По пътя на информацията няма прегради. — Взе листите и ги прибра отново в джоба си. — Съдена си като непълнолетна във Вашингтон през 1969 година за убийство втора степен. Както изглежда си наръгала до смърт някакъв мъж.

Значи в крайна сметка историята ще излезе на бял свят — помисли си тя.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Бях оправдана — отвърна Ейприл. — Всеки е невинен до доказване на противното, мистър Блакторн.

— Да, знам. Измъкнала си се. Затова ли не се притесняваше от документацията? Да не би да мислеше, че фактите за оправданието просто изчезват, без да остане и следа от тях?

Младата жена се извърна. Няколко крачки по-нататък имаше обрасло с трева хълмче. Седна безцеремонно върху него.

Роб я последва.

— Спести ми представлението, съгласна ли си? Трябваше да си наясно, че съществува голяма вероятност да разбере за това. Не мога да повярвам, че анахаймската полиция или хората от ФБР не са се натъкнали на него още в началото на издирванията си. Трябва да призная, че бе заровено доста дълбоко. Но моят компютърен специалист е страхотен. — Замълча за миг. — Искаш ли да ми разкажеш за случилото се?

Ейприл вдигна глава.

— Имам ли избор?

— Не.

Осъзна, че не се страхува. В известен смисъл дори изпитваше облекчение. Беше се поболяла от тревоги във връзка с това. Срещна смело погледа му.

— Да, наръгах го, с нож за разрязване на писма. — Направи пауза. — Искаш ли да знаеш защо?

— Струва ми се, че се досещам — отговори бавно Блакторн.

— Не, не мисля, че се досещаш — бе стиснала юмруци в скута си. — Моят адвокат, който беше много добър, ме защити, като каза, че мъжът — казваше се Микел — бе опитал да ме изнасили. Това бе неговата интерпретация, не моята. Моята бе, че Микел опита да ме убие. Вярвах го тогава, вярвам и сега.

Той я изгледа. Сините му очи се впиха в нея.

— Разкажи ми.

Спомените ѝ за апартамента на горния етаж с гледка към паметника на Вашингтон, бяха все още ярки. Обичаше да седи пред отворения прозорец, докато влажният вечерен бриз галеше дългите ѝ непокорни коси и да си представя, че се намира на върха на монумента и целият свят се е разстлал в краката ѝ. На няколко пъти се бе изкачвала до върха и знаеше колко голям изглежда светът оттам. В този свят тя можеше да постигне всичко, да направи всичко. Нищо не бе невъзможно, всички мечти бяха осъществими.

— Когато навърших шестнайсет години, избягах от пансиона в Кънектикът, където ме бе оставила майка ми. Игуменката бе жестока жена, която смяташе, че трябва да бие всички упорити момичета, докато ги вкара в правия път. Мразех я. Непрекъснато се надявах майка ми да дойде, за да ме отведе оттам. Но измина година, след нея — втора. Рина така и не се появи. Мисля, че щях да откача, ако не бяха книгите, които намирах в училищната библиотека. Четях жадно всичко, до което успявах да се добера. Там имаше много любовни и приключенски романи от миналия век, както и събраните съчинения на Александър Дюма, Шарлот Бронте и Чарлс Дикенс.

Помнеше добре, че именно Дикенс я бе накарал да се замисли за първи път върху възможността да избяга. Неговите герои водеха дори още по-жесток и по-гаден от нейния живот, но бяха умни и оцеляваха. *Ако Дейвид Копърфийлд може да се справи* — казваше си често тя, — *значи ще се справя и аз.*

— Изчаках пролетта на четвъртата година от престоя си там. Бях висока за възрастта си. Рано една сутрин се измъкнах от манастирското училище, купих си боя за коса от един магазин и я боядисах черна. Този трик помнех от инструкциите на Рина за това, как да се избавим от инкасаторите. След което напуснах града. Беше 1969 година и навсякъде имаше демонстрации, улиците бяха пълни с народ. Придвижих се на стоп до Вашингтон — не знам защо — може би защото там бе домът на американския президент, а Джон Кенеди бе за кратко време любовник на майка ми.

Движех се с разни младежи, напуснали колежа, с протестиращи срещу войната и с деца-цветя. Правех плакати, развявах разни призови, готвех боб и ориз на самообявили се лидери на движението и изминаваха големи разстояния пеш в името на каузата. Но всъщност онова, което ме интересуваше, не беше каузата. Движението за мир ми

даде нещо, за което бях копняла през целия си живот — усещането, че принадлежа.

Блакторн докосна нежно ръката ѝ. Ейприл вдигна очи към него. Той я слушаше напрегнато, със сериозно изражение, погледът му бе изпълнен със съчувствие.

— Животът обаче не беше лесен — продължи тя. — Живеех в малък апартамент с още четири момичета. Дрехите ми бяха стари и окъсани. Понякога беше проблем да си осигурим достатъчно храна. Всичко това обаче изгуби значение в края на лятото на 1969 година, защото бях влюбена... — Усмихна се криво. — А благодарение на любовта всичко изглежда хубаво. Беше горещ, задушен августовски ден и от петте съквартирантки вкъщи си бях само аз. Очаквах приятеля си. Бяхме се запознали две седмици по-рано на една антивоенна манифестация. Той беше на двайсет и една, а аз му казах, че съм на осемнайсет. Името му беше Микел. Харесваше ми начинът, по който сричките се търкаляха по езика. Беше от Мексико и говореше зле английски, но това, разбира се, нямаше никакво значение. Не бях виждала мъж с по-секси очи. Тъмнокафяви и изпълнени с безкрайно чувство. Понякога погледът му ставаше прекалено твърд и това ме караше да се питам какъв ли е бил предишният му живот. Не ми беше казал кой знае какво по този въпрос, освен че бил беден, но горд. Мислехме този ден да посетим Смитсоновиън заедно. Той искаше много да види демонстрацията на авиацията. Мечтаеше един ден да се научи да лети...

Ейприл се раздвижи неудобно върху тревата. Разказът вече бе породил някои прекалено живи картини в съзнанието ѝ. Искаше ѝ се да може да спре дотук... но знаеше, че трябва да продължи. И то не заради Роб Блакторн, а и защото това бе част от нейното минало, което бе избягвала прекалено дълго.

— Микел се отби, за да ме вземе. Поканих го и му предложих една кола. Беше с дънки и дрипава тениска. Кожата му бе мургава, косата — дълга, тъмна и къдрава. Тялото му беше невероятно. Разведох го из апартамента. Помня, че се чувствах смутена и усещах прекалено ясно, че сме сами. Не бяхме любовници. Всъщност бях девствена. Беше ме целувал няколко пъти, но това бе всичко. Не го заведох в стаята си — просто му я показах от прага. Той погледна към двете тесни легла в миниатюрното помещение и отпи от колата си.

Трябваше да отида до банята, така че го оставих в коридора. Когато излязох, Микел ме чакаше. Той ме награби, обърна ме с лице към него и започна да ме целува страстно. Преди да разбере какво става, ме вдигна и ме понесе към моята стая. Знаех, че трябва да се възпротивя, но всичко беше толкова вълнуващо и, както си мислех глупаво, много романтично.

Роб я стисна за ръката, но тя почти не забеляза.

— Отнесе ме до леглото на съквартирантката ми Джули вместо до моето, но аз не си направих труда да му покажа, че е сбъркал. Постави ме на него, легна отгоре ми и продължи да ме целува. Беше тежък и силен и когато опитах да се раздвижа, за да се наместя по-удобно, не успях.

Така и не разбрах със сигурност кога възбудата ми премина в страх. Сигурно беше свързано с факта, че той не казваше нито дума. Разкопча блузата ми и я разтвори, за да гали гърдите ми, но ръцете му бяха студени и безлични. Целуваше ме, но нещо не беше както трябва. По-скоро като че ли опитваше да отвлече вниманието ми. И тогава внезапно ме хвана за гърлото и започна да стиска. В началото помислих, че се шегува, но стискането стана мъчително и не ми позволяваше да дишам. — Сърцето на Ейприл заблъска в гърдите ѝ при спомена колко мъчително бе да не можеш да си поемеш въздух. — Борех се, но сега той бе застанал на колене, като ме бе възседнал през гърдите. Погледнах го право в очите и онова, което видях, ме смрази. Не познавах този човек. Това не бе симпатичният, красив, тайнствен Микел. Това бе убиец. Опитах да го изблъскам от себе си. Дърпах пръстите му, обвити около гърлото ми, косите му, дерях го по лицето. Чувах бученето на ускорения пулс в ушите си, а дробовете ми крещяха за глътка въздух. Болката в гърлото ми ставаше все по-силна и по-силна и се чувствах така замаяна, че не можех нито да мисля, нито да дишам. Знаех, че ще умра...

— Божичко, Ейприл — промълви Блакторн.

Притисна я в обятията си и тя се вкопчи в него така, сякаш той бе единствената ѝ връзка с действителността. Не оказа никаква съпротива, но и не го погледна. Цялото ѝ съзнание бе обсебено от миналото.

... Едната от безумно тършуващите ѝ ръце попадна върху нощната масичка, която Джули бе отрупала с евтини романи, с писма

от приятеля си, който беше в Ню Йорк, с водната си чаша и... с нещо остро. Ейприл се сети, че съквартирантката ѝ отваряше писмата със специален сребърен нож. Беше ѝ го подарила баба ѝ с думите, че „една дама не трябвало никога да разкъсва писмата си“.

С последните проблясъци на съзнанието девойката затърси дръжката, откри я, стисна я, а след това вдигна ръка и заби с всичка сила острието в гърба на Микел.

Той изохка и силата, с която стискаше врата ѝ, намаля. Ейприл го удари по лицето с другата си ръка. Той се търкулна от нея и се стовари върху пода.

Тя стана, залитайки, от леглото, като хълцаше. И без да се обърне да види в какво състояние го оставя, хукна от апартамента...

— Помня как заудрях с всичка сила по вратата на управителката на сградата и стоях треперейки в коридора, докато тя се качи горе да види какво е станало. А аз само си представях как полицията идва, как ме разпитва и открива коя съм и откъде съм дошла. А после щяха да ме върнат в онзи ужасен пансион в Кънектикът. Още по-зле, след това щяха да известят майка ми и да ѝ кажат как бях пуснала мъж в спалнята си, как той се бе опитал да ме изнасили, а след това аз го бях убила. Това бе прекалено много за едно шестнайсетгодишно момиче. Изгубих последните остатъци от смелостта си и избягах от апартамента на управителката, като оставих малкото си лични вещи, за да търся сигурност и анонимност из улиците. В продължение на три седмици обикалях от съборетина на съборетина и печелих по някой и друг долар, като просех по ъглите на улицата. Живеех в постоянен ужас, разкъсвана от кошмари, в които участваха Микел, майка ми, Арман и полицията. Не знаех какво или, което бе още по-важно, защо бе станало; нямах представа дали доскорошната ми любов бе жива или мъртва. Мисълта, че може би го бях убила, ме ужасяваше, но още повече ме плашеше предположението, че той може да ме преследва. Най-накрая една нощ, гладна, изтощена и емоционално съсипана, потърсих подслон у един мил свещеник, чиято мисия бе да помага на децата-цветя. Разказах му моята история, той ме успокои и заедно се обадохме в полицията. Тогавя научих, че Микел бе починал в болницата. Не заради самите рани, а заради настъпилата вследствие на тях инфекция, но очевидно това нямаше значение за съда. Аз бях причинила раните и следователно бях отговорна за смъртта му. Освен

това, преди да умре той бе дал неверни показания и настоял, че не е извършил нищо престъпно, а аз го бях наръгала в пристъп на ревност, защото бил проявил интерес към моята съквартирантка. Междувременно синините по шията, които биха спомогнали да се докаже моята версия по случая, бяха изчезнали. Така че полицията ме арестува за убийство втора степен.

Ейприл обхвана здраво тялото си с ръце и потрепери.

— Искаш ли да си починеш малко? — попита я Роб. — Виждам, че ти е трудно да говориш за това.

Погледна го. Макар да не бе казал нищо кой знае колко утешително, изражението в сините му очи изразяваше симпатия и тя усещаше носещите се на вълни от него емоции.

Младата жена въздъхна.

— Добре съм, струва ми се. В крайна сметка мисля, че точно това би трябвало да сторя — да погледна без страх в своето минало. Точно заради това се опълчих и срещу майка си в конгресната зала и пак поради тази причина реших да приема нейната работа. Просто... — Гласът ѝ секна. Погледна събеседника си. — Убивал ли си някога човек?

— Да — отвърна той.

— После усещането никога не те напуска. Дори когато е било при самозащита, то никога не те напуска.

— Не — съгласи се той. — И така би трябвало да бъде. В противен случай това би показало, че нещо не е наред.

Ейприл кимна.

— Така и не разбрах какво се бе случило. По време на делото се оказа, че Микел бил незаконно пребиваващ чужденец. Никой не знаеше точно откъде бе дошъл. Откриха следите му в неговото село в Мексико. Оказа се, че го бе напуснал преди шест години и никой не знаеше нито къде е бил, нито какво е правил през това време. Предполагам, че е бил нещо като скитащ социопат. Дали беше убил друг човек, преди да атакува мен? Ако бе така, очевидно се бе измъкнал безнаказано, тъй като никога не го бяха арестували.

— Може да е бил сериен убиец — заяви Роб. — Вече знаем, че понякога те скитат от щат в щат и по този начин усложняват задачата на полицията.

— Бягството от местопрестъплението бе най-голямата грешка, която съм могла да направя. Щеше да бъде по-лесно да убедя съдията с помощта на синините по врата си. И, както се оказа, бях избягала за нищо. По време на целия период, през който бях арестувана и съдена, не преставах да се надявам, че майка ми ще се появи. Но тя така и не го направи, макар по това време с Арман вече да се връщаха в Ню Йорк поне за няколко месеца всяка година.

— Нищо чудно, че си й била толкова ядосана — обади се Блаторн.

Младата жена кимна.

— Когато всичко свърши и ме освободиха, аз осъзнах много неща. Разбрах и приех факта, че Рина наистина ме бе изоставила и вероятно никога повече нямаше да я видя. Но това не беше проблем за мен. Вече нямах желание да я виждам. Освен това осъзнах, че живота, който водех, нямаше смисъл, че пилеех времето си. Това бе повратна точка за мен. Може да се каже, че тогава пораснах наистина.

Роб издаде някакъв утвърдителен звук.

— Отец Джакобс — свещеникът, който ми бе помогнал — ми уреди подслон в един общински център за проблемни юноши и девойки. Започнах да работя по четири часа в някаква закусвалня, като същевременно се върнах в училище и завърших гимназия. След това си намерих чиновническа работа, и започнах да посещавам вечерни курсове в колеж. Това ми отне шест години, но в крайна сметка се дипломирах.

Блаторн кимна и тя осъзна, че той вероятно знаеше тези факти, благодарение на чудесата на съвременната компютърна техника.

— Оставих миналото зад гърба си. Всичко — майка си, монахините, Микел. Този живот ми допадеше. Единствено като забравех миналото можех да направя настоящето поносимо, а бъдещето — заслужаващо да бъде очаквано с нетърпение.

— Някои от нас живеят прекалено много в миналото.

Младата жена го изгледа с любопитство. Сега вече той знаеше всичко за нея, но тя не знаеше нищо за него.

— Защо промени мнението си за това? — попита той.

Тя сви рамене.

— През годините напреднах значително. Но в определен момент зациклих. Осъзнах, че не съм щастлива. И се омъжих... Предполагам,

че това също ти е известно.

Той кимна.

— За мъжа, от който си взела сегашната си фамилия.

— Джонатан Харингтън, точно така. Беше добър човек. Но не се получи. Така и не успях — не знам, не успях да се отпусна напълно. Очаквах той да ме изостави. В крайна сметка го оставих аз. Същото се получи и при другите ми връзки. Най-сетне си дадох сметка, че никога няма да си позволя да бъда щастлива, докато не разбере защо ме бе изоставила майка ми.

— И реши да се срещнеш с нея.

— А когато го направих, тя умря.

Неочаквано гласът ѝ секна. Блакторн протегна отново ръка. Тя я пое и усети топлия натиск на пръстите му. Усещането беше приятно, много приятно. Той беше нежен и излъчваше нещо, което действаше смайващо успокоително.

— Каква история само, Ейприл!

— Вярваш ли ми?

Роб сви рамене. Палецът му чертаеше несъзнателни кръгове по опакото на дланта ѝ.

— Казах ти истината.

— Защо не ми я каза по-рано?

— Аз бях оправдана. Не знаех дали пазят документацията за хора, които в крайна сметка се оказват невинни. А и дори да я пазят, тогава бях непълнолетна и се надявах, че каквито и данни да пазеха, те бяха секретни. Не исках да се връщам отново към тези спомени. Не мислех, че е нужно.

Той не отговори.

— Признавам обаче, че се страхувах някой да не разкрие историята — продължи младата жена. После направи пауза. — Сигурно няма никакъв смисъл да те моля онова, което говорихме току-що, да си остане между нас?

— Зависи от стимула — отвърна бавно Блакторн и на устните му се оформи усмивка.

Тялото ѝ разбра посланието дори преди умът ѝ да опее да го анализира. Ейприл поклати изненадано глава. Той обаче продължаваше да я държи за ръката и този контакт ѝ беше много приятен.

Той правеше аванси и тя, за своя собствена изненада, бе готова да ги приеме.

— Не мога да повярвам — заяви тя, като се стараеше да звучи безгрижно. — Аз ти разказвам тъжна история за сексуално насилие и ти ми отвърщаш със сексуални намеци.

— Мъжете са мръсници — отбеляза Роб.

Не можеше да не се засмее на думите му. Той стоеше съвсем близко до нея, но не излъчваше повече заплаха, освен една нейна разновидност — чувствената.

Внезапно осъзна, че го харесва.

Определено ѝ допадаха топлината и чувствеността на дланта му...

— По време на четенето на завещанието се изненадах като чух, че Рина ти е оставила спомен в памет на твоята починала съпруга. Кога умря тя? — попита Ейприл.

Промяната на темата на разговор като че ли го изненада. За момент си помисли, че няма да ѝ отговори. Но тогава той кимна и рече:

— Преди почти две години. Беше болна от рак.

— Съжалявам — промълви младата жена.

— Аз също — отвърна той; никога досега не го бе чувала да говори с такъв разпален тон.

— Трябва да е много тежко — обади се неуверено тя. — Искам да кажа, връзките приключват по най-различен начин, но със смърт... да овдоееш сравнително млад — това е необичайно.

Той кимна.

— Не е като при развода. И си напълно права, много малко хора разбират. Дори в групите за подкрепа между овдовелите, хората са предимно възрастни, т.е., те са прекарвали целия си живот заедно...

Гласът му секна и това го смути леко.

— Една моя добра приятелка преди няколко години изгуби съпруга си в автомобилна катастрофа — рече Ейприл. — Маги, книгоразпространителката на любовни романи, която беше с мен в заседателната зала в Анахайм. Това ѝ причини много трудности. Тя има две малки деца, които трябва да отгледа съвсем сама.

— С Джеси нямахме деца. Често съжалявам за това. Но ти си права. Щеше да ми бъде трудно да се справям, ако имахме деца. И без

това ми бе много трудно да се приспособя към новия си живот през последните няколко месеца — загледа се далеч пред себе си в продължение на няколко секунди, след което се обърна към своята събеседничка. Мускулите на челюстта му потрепваха и на Ейприл ѝ се прииска да го погали, за да разнесе част от болката му. — Май успя да ме отвлечеш много успешно от темата — заяви доста по-студено той.

Беше дошло време да се окопае отново. Младата жена бе открила, че мъжете издържат само на малки количества уязвимост.

— Въпросът е — продължи Блакторн, — дали това, което ми разказа тази вечер има отношение към сегашното разследване и ако е така, каква част?

— Наистина ли смяташ, че то има нещо общо със случилото се с Рина?

— Не — отвърна след моментен размисъл той. — Струва ми се, че не.

— Е, в такъв случай предлагам да забравим за тази история.

— И да отпусна примката около врата ти?

— Да.

Той изглежда се бе приближил още повече до нея. Лицето му със сигурност беше по-близо. Сините му очи блестяха точно над нейните и тя осъзна, че бе достатъчно да наведе глава само няколко сантиметра, за да слее устните си с нейните.

— Сексуалният тормоз — произнесе бавно той, — не трябва да се споменава никъде в тези дискусии.

— Не — прошепна тя.

— Може ли да те питам нещо?

— Давай.

— Опитът ти с Микел — който си е получил онова, което е заслужавал, ако питаш мен — отрази ли се отрицателно върху отношенията ти с мъжете?

— Да — отвърна Ейприл. — В продължение на доста дълго време не исках да имам нищо общо с тях. Но не завинаги. — Замълча за миг. — А болестта и смъртта на твоята съпруга отрази ли се на твоите отношения с жените?

— Да. Дори не съм поглеждал жена откакто умря Джеси.

Ейприл преглътна с усилие.

— Но сега ме гледаш.

Роб се приближи още повече.

— Не като жена. Гледам на теб като на заподозряна.

— Не ти вярвам.

— Съветвам те да ми повярваш — промълви той и плъзна пръсти в косите ѝ. — Не изпитвам интерес към теб като към жена. И не бих и помислил да те тормозя сексуално.

— Защо тогава...

— Отвори си устата.

— Аз...

— Добре — рече той и я целуна.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Целувката продължи дълго и Блаторн бе поласкан от реакцията на Ейприл: първоначалната ѝ съпротива отшумя, когато увеличи натиска върху нежните ѝ топли устни. Неувереното движение на езика ѝ запали истински огън в долната част на корема му. Притисна я в обятията си и започна да гали врата и раменете ѝ, докато от гърлото ѝ се отрони леко стенание.

Божичко, колко хубаво беше. Опиваше се от нея, от нейния вкус и уханье. С всяко следващо докосване си даваше по-ясно сметка колко силно бе желанието му. Както и нейното. Разбра го от начина, по който падаха една след друга издигнатите от нея самата бариери; тя бе от жените, за които страстта и чувствеността бяха от много, много голямо значение. Тяло до тяло, това бе единствената реалност, само тя съществуваше. Беше минало толкова много време. Толкова много.

Под сакото на костюма си Ейприл носеше копринена блуза, която се закопчаваше отпред. Ако само можеше да я разкопчее, за да се добере до нея. Чувстваше инстинктивно, че има прекрасни гърди...

Тя рязко сложи край на прегръдката им, когато Роб докосна гърдите ѝ през блузата и неочаквано се отдръпна от него. Обви нервно колене с ръце, сякаш искаше да се защити от нещо. Червеникавите ѝ коси се разпиляха под милващите му длани.

— Ейприл?

Не го погледна.

— Не се дръж така с мен — промълви той, като се стараеше гласът му да звучи безгрижно, макар да му беше трудно да контролира дишането си. — Не съм възнамерявал да стане така.

Младата жена продължаваше да мълчи, но се изправи и започна да крачи напред-назад под дъба.

— Добре, добре, признавам, исках това да стане — рече той. — Всъщност, усетих нещо по-особено към теб още първия път, когато те видях и цяла седмица си фантазирам как ще те докосна. Това е. Престани да крачиш така. Нервираш ме.

Тя застана пред него и постави ръце на хълбоците си. Имаше войнствен вид. Устните ѝ бяха нацупени и леко подпухнали (*Добре целувани* — помисли самодоволно той), а очите ѝ мятаха мълнии. *Истинска амазонка* — реши Блакторн и си я представи как ще изглежда в черен кожен корсет, размахала камшик в клуб от рода на „Волт“. Или, още по-добре, коленичила пред него в бяла бална рокля от деветнайсети век, с онези дълбоко изрязани корсажи, които сякаш молеха някой да ги разкъса.

— Искате ми се никога да не бях срещала, когото и да било от вас — заяви Ейприл.

— Когото и да...

— Който и да е, свързан по някакъв начин със семейство дьо Севини!

— Какво значи това?

— Работата е там, че се чувствам... че се чувствам... — поколеба се. — Сякаш тук ме изкушават на всички нива. Всичките сте толкова мъжествени, толкова елегантни. Всичките сте очарователни по свой собствен начин и сте свикнали да печелите лесно сърцата на хората.

— Чакай малко. Не ме включвай в семейство дьо Севини. Аз съм просто наета от тях охрана.

— По дяволите, тук става нещо. Чувствам го. Всичко това започва да ме тревожи. Има нещо... — отново колебание. — Става нещо лошо.

— Убийството е лошо нещо, съгласен съм.

— Хората не са това, което изглеждат. Някой играе сложна игра на котка и мишка, но аз явно не мога да разбера кой е той. Не мога да вярвам на впечатленията си от хората. И това като че ли продължава от години. Вярвах на майка си, а тя ме изостави. Вярвах на Микел и той се опита да ме убие. Хората, които харесвам, невинаги заслужават доверие, а колкото до онези, които не харесвам...

— Ти не ме харесваш, но ти е приятно да ме целуваш — това ли намекваш?

Ейприл вдигна длани с извинителен жест.

— Започвам да те харесвам повече — призна тя.

— Е, в такъв случай...

— Само че тези, тъъ... тези хормони само увеличават още повече объркването. Нямам нужда от допълнително объркване, Роб.

За първи път го наричаше така.

И това му хареса.

— Дали ще ти помогне да се почувстваш по-добре, ако ти кажа, че и мен ме измъчват подобни съмнения. Хормоналните чувства към един заподозрян не се препоръчват в „Наръчника на изследователя“.

— Виж, става късно. Прибирам се.

— Не и сама. Отдавна вече се стъмни. Ще те изпратя.

Тя го изгледа.

— Не мога да те поканя.

— Знам — отвърна той.

По дяволите.

— Не, че не бих искала — добави тя, вече с усмивка.

Погали я нежно по бузата.

— Понякога е най-разумно човек да действа така, както му диктуват чувствата. Да рискува. Да живее малко по-опасно.

Младата жена се засмя смутено.

— Аз вече живея опасно.

Не настъпвай повече — нареди си той. — *Прекалената пламенност никога не е най-добрият избор. И освен това...* Знаеше, че след това щеше да съжاليا, когато се разделеше с нея, когато започнеш да се контролира отново. И за двамата щеше да бъде лошо, ако си позволиш да бъде изкушен от нея. Това нямаше да доведе до нищо.

Не искаше да бъде наранен от Ейприл Харингтън.

Нито пък искаше да нарани нея самата.

Остатъкът от пътя из им сенките на Сентръл Парк мина без никакви събития, но Ейприл се радваше, че Блаторн вървеше до нея. Беше прекалено лесно в мрака да си представиш скрити зад всяко дърво и камък недоброжелателни хора.

Излязоха от западната страна на парка и изминаха разстоянието, което ги делеше от нейния блок на Шейсет и втора улица Запад. Когато стигнаха стъклените врати, водещи към фойето, Блаторн не направи опит да я последва. Затова пък я изненада, като каза:

— В петък вечерта съм канен на парти. Би ли могла да дойдеш с мен?

Младата жена премигна насреща му.

— Искаш да кажеш, като твоя приятелка?

— Не точно — заувърта той. — Всъщност, смятам, че това ще ни даде възможност да понаучим някои неща.

Да понаучим? Ние? Нима вече гледаше на нея по-скоро като на съюзник, отколкото като на неприятел?

— Във връзка с разследването ли?

— Партието се дава от Изобел и нейния приятел. Очевидно идната седмица е рожденият ѝ ден.

— Кой е приятелят ѝ?

— Познаваш го, Ейприл. Чарли Рипли.

Тя поклати глава.

— Изобел и Чарли? Двамата се виждат?

— Струваш ми се изненадана.

— Изглеждат ми доста различни. Чарли е толкова... толкова добър, полага големи усилия да ми помага и сътрудничи, но Изобел...

— Да, знам, тя ти създава проблеми.

Меко казано.

— Двете с нея не се разбираме изобщо, Роб. Не мисля, че ще се зарадва да ме види на рождения си ден.

— Може и така да е, но тя ме покани и предложи да си доведе приятелка — отвърна с усмивка той. — Сигурен съм, че ще бъде любезна домакиня — поколеба се. — Но не това ме тревожи.

— А какво?

— Предполагам, че ще го определиш като „необичайно парти“ — обясни бавно Балкторн. — Гостите ще бъдат доста странно облечени. Кажете ми, лесно ли се шокираш?

Тя наклони глава на една страна и го изгледа.

— Ти как мислиш?

— Бих казал не, като цяло. Отговори ми тогава на този въпрос: Изпитвала ли си някога желание да осъществиш някаква твоя сексуална фантазия?

Ейприл усети, че бузите ѝ пламват. *Разбира се, с теб* — изкушаваше се да отвърне тя. Устните ѝ все още бяха по-чувствителни там, където ги бе целувал. И не можеше да се отърве от

безпокойството дълбоко в себе си. Отдавна никой не я бе карал да се чувства така.

— Убийствата ме шокират много повече от секса — успя да отговори тя.

Роб кимна.

— Мен също. Окей, нека тогава да отидем на партито. Ако нещо там те накара да се почувстваш неудобно, винаги можем да си тръгнем. Ще те взема към осем.

— Почакай. Как би трябвало да се облека за това мистериозно парти?

В големите му сини заиграха закачливи светлинки.

— Черна кожа би била съвсем на място, ако разбираш за какво говоря.

Настъпи мълчание, докато тя асимилираше думите му.

— Шегуваш се.

— Ни най-малко.

— Изобел?

— Чарлс? — отвърна с подобна на нейната интонация той.

Младата жена се засмя.

— Прав си. Изобел и без това си е малко странна, но Чарли изглежда толкова недвусмислен.

— Човек трябва да внимава с такива яснички и недвусмислени особи.

— Блакторн? А ти какво ще облечеш на това странно парти?

Единственият му отговор бе дяволит смях.

Дейзи Тюлейн се наслаждаваше на силната водна струя върху голия си гръб. След пристигането си от Далас, тя се освежаваше в банята на Кристиан. Докато стоеше под душа, даваше възможност на случайно появилите се мисли за срещи и събрания, пресконференции и срещи за планиране на стратегията на кампанията да бъдат отмити от нея и да изтекат в канала. Беше дошла при красивия си млад любовник, за да се отпусне. Тези грижи щяха да почакат до завръщането в Тексас, а засега възнамеряваше да забрави за тяхното съществуване.

„Вземи здраво в ръце своята сила, промени живота си“. Измиването на проблемите и оставянето им да изтекат в канала бе един от десетките трикове на въображението, използвани в „Перспективите на силата“, които все още използваше всекидневно. Бе произнесла съвсем искрено всяка своя дума в известното рекламно предаване, посветено на компанията на Рина. Методите на Рина действаха.

Но човек трябваше да бъде дисциплиниран и да им се посвети, за да ги накара да проработят, а Рина бе много добра в това отношение, помисли си с въздишка Дейзи. Беше много добра в още много отношения.

Щом свърши с къпането, тя се избърса с една от огромните пухени хавлии на Кристиан. После, с помощта на четка със сребърна дръжка и сешоар, се захвана с косата си. След като привърши и с това, застана гола пред огледалото и се вгледа в тялото си. С удоволствие установи, че по него все така не се виждаха никакви тлъстини. Противното би било нечестно, като се има предвид по колко часа дневно прекарваше в гимнастическата зала. Оскъдното хранене не беше проблем — някогашната ѝ непоносимост към храната бе останала даже след всички тези години. Не беше кой знае колко трудно да бъдеш слаба, когато нямаш апетит.

Добре де, когато нямаш апетит за ядене. Облече ефирния пеньоар в розово и слонова кост. Надяваше се, че точно такива неща биха се харесали особено много на Кристиан. В него изглеждаше женствена, чувствена и... пламенна. Пламенността бе сред качествата, които опитваше да развие у себе си.

Оправи грима си и се запъти към спалнята. Нямахше го там. Сигурно все още беше долу. Погледна се отново в огледалото, бухна косите си, изобрази върху лицето си типичната за кандидатката на Сената усмивка, и излезе в коридора.

Когато мина покрай стаята на Кейт, вратата се отвори. Момичето стоеше на прага ѝ, облечено с пижама, стиснало някаква плюшена играчка.

Дейзи съжали, че не бе наметнала нещо върху прозрачния си пеньоар. Минаваше полунощ. Това дете не спеше ли?

— Сънувах кошмар — обясни Кейт.

Гласът ѝ потрепери; направи физиономия, която говореше, че може да заплаче всеки момент.

Дейзи я прегърна инстинктивно. Но момичето се отдръпна.

— Не ме докосвай!

— Това е било само един лош сън, скъпа — рече успокояващо Дейзи. — Знам, някои от тях са наистина ужасни. Какво ще кажеш да изпиеш една чашка какао? На мен това винаги ми помага да се почувствам по-добре.

— Мразя какаото — обяви момичето.

Както мразиш и мен, нали? — помисли си мисис Тюлейн. Бедното дете. Нищо чудно, като се има предвид колко загуби бе преживяло. Смъртта на майка му бе внезапна. А сега и Рина...

— Няма да успееш да заблуждаваш вечно баща ми — заяви Кейт. — Той може да е сляп, но не е тъп.

— Аз не се опитвам да заблуждавам баща ти, Кейт — отвърна търпеливо Дейзи. — И двамата с него сме убедени, че е много важно човек да бъде честен за всичко.

Момичето премигна насреща ѝ, след което избухна в смях. Мисис Тюлейн усети напрежение. Вярно, че беше глупаво, но не обичаше да ѝ се присмиват. С атаките можеше да се справи, дори с личните атаки. Хората, които нямат дебела кожа, не би трябвало изобщо да се захващат с политика и Дейзи бе положила големи усилия, да удебели своята като на тексаски броненосец. Но сега осъзна с прискърбие, че подигравателният смях все още успяваше да проникне през нея.

Даже подигравателният смях на едно дванайсетгодишно момиче. Защо ли се смееше? Какво знаеше?

Насили се да се усмихне.

— А сега се върни в леглото, сладурче, окей? Мисли си за приятни неща и сънят ще отmine, а утрото ще настъпи, преди да си разбрала.

— Лека нощ — заяви Кейт, този път учтиво.

— Лека нощ, Кейти, сладурче. До утре сутринта.

Детето затвори вратата. Дейзи тръгна нататък по коридора, леко смутена от поведението му. Всичко бе възможно, ако бе все още замаяно от съня, но то изглеждаше напълно разсънено.

— Дейзи?

Обърна се. Вратата бе отново отворена и сега усмивката на Кейт бе зложелателна.

— Хмм?

— Ти ще изгубиш изборите.

И, като се засмя отново, затръшна вратата.

Дейзи пламна от гняв. *Ако беше моят баща, щеше да я захвърли върху купчината дърва за огрев и да я нашиба така, че да види звезди посред бял ден — помисли си тя. — Кристиан трябва да вземе мерки, докато е време.*

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нещо не беше наред, осъзна Ейприл.

Щом отключи вратата на апартамента, след като се раздели с Блаторн във фоайето, нещо я накара инстинктивно да наостри внимание. Всичко изглеждаше както винаги — вратите и прозорците бяха затворени, а светлините — изгасени, точно както ги беше оставила. Въпреки това ѝ се струваше, че нещо не е както трябва.

„Не бъди толкова нервна“ — рече си тя, докато стоеше неподвижно в антрето. Дневната и трапезарията бяха вляво. Малката кухня се намираше направо, а спалните бяха нататък по дългия коридор вдясно.

Всичко тънеше в тишина; единственото изключение бе учестеното ѝ дишане.

Миризмата — осъзна тя. Миришеше леко на... на нещо. Може би някакво дезинфектиращо средство. Като че ли бе идвала да чисти жена. Ейприл обаче не бе викала никой, който да се занимава с това.

Може би в нейно отсъствие бе възникнал някакъв проблем по поддръжката на сградата? Беше изляза около дванайсет по обяд и не се бе връщала досега.

Бавно се приближи към кухнята. Преди да влезе в малкото помещение, запали светлините. Всичко изглеждаше наред — шкафчетата и чекмеджетата бяха затворени, точно както ги бе оставила. Оттам влезе в трапезарията и дневната. И тук всичко бе подредено, както обикновено, но... нима този стол бе поставен от нея толкова далеч от стената? Не ѝ се вярваше. Ами вестниците и списанията? Вярно, че не бяха подредени, но не бяха разбъркани точно по този начин.

Престани да си въобразяваш разни неща! — извика наум тя.

Тръгна бавно по коридора, който водеше към спалните. Дланите ѝ лепнеха от пот. Ако в апартамента имаше някой, той вероятно се криеше тук, в някой от дрешниците или в банята.

Банята, която се намираше вдясно на коридора, беше празна. Спалнята ѝ се отваряше вляво. Запали лампата и ярката светлина заля

стаята, изпълни ъглите. Никой не скочи отгоре ѝ. Хвърли набързо поглед в банята, в дрешника. Дрехите ѝ висяха така, както ги бе оставила.

Нищо. Никой.

Ейприл подпря гръб в стената, като си пое дълбоко въздух. Беше сгрещила. Може би просто си бе въобразила тази миризма. Сега вече не усещаше нищо.

Може би работеше и се тревожеше прекалено много.

Блакторн също бе нарушил крехкото ѝ равновесие. Изплаши я не на шега, когато я подгони из Сентръл Парк. А после целувката — толкова чувствена, толкова изкусителна...

Оставаше да провери само стаята за гости, в края на коридора. Използваше я за кабинет. Често се прибираще вкъщи след дълъг ден в „Перспективите на силата“, само за да се отдаде в продължение на часове на четене и опити да разбере колкото се може повече неща за компанията. Слушаше аудиозаписите на Рина и гледаше вдъхновяващите ѝ видеоленти. Преглеждаше записките на майка си, посветени на бъдещите промени на компанията, както и собствените си бележки.

Вратата на кабинета бе затворена. Не можеше да си спомни дали я бе оставила така.

Още щом я отвори, миризмата, за която вече мислеше, че само си е въобразявала, я удари в носа. Все едно че влизаше в клиника или болница — това бе силна миризма на дезинфекционно средство на базата на йод.

Готова да побегне всеки момент, младата жена запали лампата. Не се чуваше нищо, нито се усещаше някакво движение. Но стаята бе в истински безпорядък — отворени чекмеджета и разпръснати по целия под хартии, съборени от полиците книги, пълен хаос върху бюрото.

Върху стената зад писалището бяха изписани с охра думите: „Сила на корупцията. Ти си следващата, кучко.“

— Съжалявам, че те домъкнах тук посред нощ — обърна се Ейприл към Роб Блакторн, когато той почука на вратата ѝ малко по-късно същата вечер.

Той сви рамене по своя типичен, отпуснат начин.

— Хей, радвам се, че съм тук, каквато и да е причината.

Още с влизането му я обзеха силни емоции. Отново се обаждаха досадните хормони. Не беше някой красавец, способен да ти замае главата, но във физическо отношение беше точно типа, който харесваше — висок, строен и силен.

След като откри безредието в кабинета, Ейприл бе позвънила на полицията. Две ченгета — мъж и жена на име Сирило и Флак — бяха пристигнали светкавично, но не бяха останали дълго. Сирило ѝ бе дал да разбере доста грубо, че в такава гореща юнска нощ в Ню Йорк имат да вършат по-важни неща от това да се занимават с дреболии като проникване в чужд апартамент. Флак, жената и „доброто ченге“ от двойката, бе проявила по-голяма симпатия, но и тя не можеше да ѝ предложи особено голяма утеха.

Дори да знаеха — или да се интересуваха — от убийството на Рина дьо Севини в Калифорния, те не го показаха.

Групата за оглед бе взела набързо всички мерки и отпечатъци и бе направила няколко снимки. Междувременно лейтенант Флак бе дала на Ейприл обичайния съвет да си купи по-сигурни ключалки и дори аларма. След това двамата със Сирило си бяха събрали нещата и си бяха отишли.

— Разбрах, че някой е влизал веднага, щом се прибрах — обясни на Роб тя. — Изглежда не е откраднато нищо. Целта вероятно е била да ме изплашат.

— И какво, успяха ли?

Младата жена се готвеше да заяви, че е по-скоро разгневена, отколкото уплашена, но думите заседнаха в гърлото ѝ. Сви пръсти. Ръцете ѝ бяха студени.

— Може би. — Роб докосна успокоително ръката ѝ над лакътя. Нещо в тялото ѝ се развълнува, изпълни съзнанието ѝ с еротичните образи, породени по-рано същата вечер. — Чела съм как се чувства човек, когато някой проникне в дома му — обясни тя. — Колко безпомощен и уязвим се чувства. Неприятно ми е да го призная, но е точно така.

Блакторн кимна.

— Психотерор.

— Някой като че ли се опитва да ме изплаши, да ме прогони оттук — сви юмруци. — Но аз няма да ходя никъде, дявол да го вземе.

— Ето това се казва дух — Роб се огледа наоколо. — Приятно местенце.

— Не си идвал досега тук? Когато Рина е живяла, искам да кажа?

— Наеха ме да пазя Рина по време на пътуването ѝ по западното крайбрежие, не преди това. — Погледите им се срещнаха. — И така, къде са пораженията?

— Натам. — Ейприл посочи към другия край на коридора. — Ще те изчакам тук. Не искам да го виждам отново.

— Защо не направиш кафе — това ще ти осигури някакво занимание — предложи с усмивка Блакторн. — А на мен — нещо за пиене.

— Бетадайн — заяви няколко минути по-късно той. — С това са написали думите. Трябва да е бил в аптеката ти.

— Шишенцето си стоеше направо върху бюрото ми. Снощи се порязах и го използвах като антисептично средство.

— Къде е то сега?

— Полицията го сложи в торбичка и го взе като доказателствен материал.

— Значи това си подушила, когато си се прибрала. Рискувала си ненужно. Онзи, който е влязъл, е можело да бъде все още тук. Трябваше да излезеш веднага и да повикаш ченгетата отнякъде другаде. Или да слезеш долу да видиш дали не съм още някъде наоколо.

Младата жена вдигна поглед към лицето му.

— А ти беше ли?

Той се усмихна.

— Хей, беше ми трудно да си тръгна. Надявах се, че може да промениш решението си и да ми излезе късметът.

— Ти си непоносим, Блакторн — заяви Ейприл, но тонът ѝ говореше нещо съвсем друго.

Роб отпи от кафето, което му бе направила.

— А ченгетата повярваха ли на твоята история за проникването в апартамента?

— Какво искаш да кажеш? Как би могло изобщо да съществува съмнение по този въпрос?

— Може да си го направила сама.

Младата жена премигна неразбиращо.

— Ако си дошъл да сипеш нови обвинения, не съм в настроение за това, предупреждавам те.

— Понеси ме още за малко.

— Блакторн...

— По-рано тази вечер ме нарече „Роб“.

— По-рано тази вечер имаше момент, когато изглеждаше доста приятен!

Младият мъж се усмихна отново. Наистина беше почти невъзможно да не го хареса човек. Въпреки сериозността на положението, закачливите светлини в очите му не изчезваха.

— Виж — рече той. — Просто се мъча да погледна на това през очите на Нюйоркската полиция. Впрочем, доколко сериозно погледнаха те на това престъпление?

— Не особено сериозно.

— Ако намерението на извършителя е било да разтури кабинета ти и да напише заплаха върху стената, защо не си е донесъл свои материали за писане? Фактът, че е използвал нещо, което се е намирало по една случайност в кабинета доказва, че е действал донякъде спонтанно. Или, че си го направила самата ти.

Ейприл опита да запази спокойствие.

— Не съм го направила аз. Нито пък аз съм наела убиеца на майка си. Сигурна съм, че този факт ти причинява огромно разочарование, но ще трябва да насочиш усилията си в друга посока, ако желаеш да хванеш убиеца на Рина.

Блакторн кимна.

— И аз осъзнах тази тъжна вероятност — отново протегна длан и докосна ръката ѝ. А след това я плъзна надолу, докато дланите им се сляха. — Добре ли си? — попита той.

Гласът му беше нежен. Ейприл сви рамене.

— Извинявай, ако ти създавам проблеми. Разсъждавам като ченге, нали разбираш. Е, може би по-скоро като агент на ФБР. — Тя поклати глава, без да отговори. — А ти мразиш всички правозащитни и правораздаващи професии след онова, което си преживяла като тийнейджърка, нали?

— Няма да крия, че те не са сред най-любимите ми хора.

— Не те виня. Аз самият също не ги харесвам особено. Инстинктите на ченгето обаче могат да бъдат от полза и аз имам определено усещане по повод нахлуването в дома ти. Струва ми се, че неговата цел не е била единствено да те изплаши.

— Но нищо не е откраднато.

— Може би. Въпреки това... добре, нека ти покажа нещо. Ела с мен в кабинета.

Когато тръгнаха по коридора Ейприл почувства вътрешно задоволство, че той все пак бе тук с нея. Този висок, силен мъж излъчваше нещо силно успокояващо. Ако двамата... мисълта още не бе успяла да се оформи в нея, когато я потисна. Нямаше смисъл да се тревожи за неща, които вероятно нямаше да се случат никога.

— Полицията ти каза, че това е било безсмислено разрушаване, така ли? — попита той, след като се озоваха в хаоса, в който се бе превърнала работната ѝ стая. — Не съм съгласен. Нещата наистина са разхвърляне в безпорядък, но обърни внимание на начина, по който са отделени един от друг измъкнатите от чекмеджетата листи. Това означава, че някой ги е преглеждал един по един. Чекмеджетата са не само изпразнени. Те са претърсвани.

— Но ако това е така, защо са търсили само в тази стая? Защо не са претърсили и останалата част от апартамента?

— Може би са го намерили?

— Какво са намерили?

— Не знам. Надявах се, че ти можеш да ми кажеш.

Младата жена се замисли за момент.

— Аз не притежавам нищо ценно и макар Рина със сигурност да е притежавала, тук нямаше никакви лични вещи, когато се преместих да живея в апартамента ѝ.

— Тук няма компютър — отбеляза Роб. — Виждам пишеща машина, но не и компютър и принтер. Това е малко необичайно за един съвременен офис. Имало ли е компютър, когато Рина е живяла тук?

— Не. Всички мебели са нейни и аз оставих нещата почти така, както ги заварих. Не обичам компютрите и така и не се научих да ги използвам, затова не се нуждаю от тях.

Блакторн оглежда още известно време, след което рече:

— Знаеш ли, другата вероятност е, че останалата част от апартамента също е била претърсена. — Дръпна я за ръката и я поведе

към спалнята. Стори ѝ се, че стисна малко по-силно пръстите ѝ, когато се озоваха пред голямото легло. Не можеше да не се запита как би се чувствала, ако беше влязла заедно с него в тази стая с по-приятна цел. — Напълно възможно е едно място да бъде претърсено, без да бъдат оставени следи. Може би идеята е била да огледат всичко, без да оставят визитна картичка. Но когато не са успели да го намерят — каквото и да е, са променили плана си. Решили са да те сплашат, така че да те принудят да ги слушаш. — Отвори едно от горните чекмеджета, където Ейприл държеше бельото си. — Много подредено — отбеляза той. — Неприятно ми е да го кажа, но е много по-лесно да претърсиш едно подредено чекмедже, отколкото разтурено.

Младата жена погледна вътре и изтръпна от ужас.

— Чакай малко. Този черен сутиен не би трябвало да бъде отгоре.

Той се обърна към нея, леко усмихнат.

— Така ли?

Извади финото бельо от чекмеджето и започна да го върти из големите си длани, сякаш очакваше то да му разкрие нещо.

— Не. Държа отгоре белите. Обикновено тях слагам, когато ходя на работа.

— Жалко. — Роб погледна към блузата ѝ, сякаш опитваше да види през нея и да определи дали му казваше истината. — Аз самият обичам черното.

Ейприл се усмихна.

— Ти и всички останали мъже.

Подаде ѝ сутиена и поднови огледа си на съдържанието на чекмеджето.

— А бикините? Както виждам, и тук белите са отгоре. Не, ето един копринен аленочервен чифт почти най-отгоре. Трябва ли да са по-долу в купчината или понякога носиш червени бикини в офиса?

Без да обръща внимание на коментарите му, младата жена отвори друго чекмедже и заоглежда съдържанието му.

— Прав си. Някой е бъркал тук.

— Сигурна ли си?

— Направил го е много добре. Преди малко не забелязах. Търсех същото безредие, което заварих в кабинета. — Внезапно си спомни, че бе доловила промяна и в начина, по който бяха струпани списанията и

вестниците в дневната. — Ами да, нищо не е точно така, както съм го оставила.

— Значи те търсят нещо. Въпрос е — какво?

— Ръкописът — заяви изведнъж Ейприл.

— Какво?

— Може би търсят ръкописа на Рина. Очевидно е пишела автобиографията си. Не успяха да я намерят сред другите вещи след смъртта ѝ.

Роб присви очи.

— Откъде знаеш за това?

— Чарли Рипли ми каза. Всъщност искаше да знае дали е в мен. Обадила му се издателката на Рина, за да пита за него.

— Защо е решил, че е именно в теб?

— Получих голям книжен плик от Рина чрез нейния адвокат. Чарли и Изобел сигурно са решили, че в него може да е бил ръкописът.

— Но той не беше?

— Не. Имаше само една стара снимка на нас с майка ми, направена през последното лято, което прекарахме на Кейп Код. Сигурно си е мислела, че би означавала много за мен.

— Автобиография — повтори замислено Блакторн. — Интересно дали като е разказвала собствената си история, Рина не е разкрила неща, които е знаела и за другите. Изобел ми каза, че Рина се наслаждавала на властта, която ѝ давало познаването на тайните на другите хора. Била е близка с изумително голям брой силни фигури в областта на политиката, изкуството, бизнеса и дори професионалния спорт. Ако е възнамерявала да публикува някои от тези тайни, това може да е станало причина за убийството.

— Следователно онзи, който я е убил, ще иска да унищожи и автобиографията.

— Точно така. Чарли или Изобел виждали ли са някога този ръкопис?

— Мисля, че не. Нито пък Арман. Попитах го за това още същия ден.

— Но нейната издателка от „Клестууд Лок Марс“ е знаела за него?

— Така поне каза Чарли. Аз обаче познавам някои автори покрай работата си и знам, че те често започват да говорят на своите агенти и

издатели за бъдещите си творби дълго преди да са написали нещо. С други думи, Рина може да е възнамерявала да пише автобиография, но да не е успяла да направи нищо.

— Призрачният ръкопис — каза Блаторн. — Съществува ли изобщо? И ако съществува, съдържа ли нещо достатъчно тайно — и достатъчно опасно — че да ѝ коства живота?

Той остана още половин час. Ейприл притопли кафето и седнаха да го пият в дневната. Тя умишлено избра стола, който се намираше срещу дивана, на който се бе настанил Роб.

Той взе от масичката за кафе снимката, на която бяха двете с Рина на фона на малката къщурка. По принцип Ейприл я държеше в спалнята си, но след тайнственото нахлуване в апартамента я бе взела от нощната масичка и я бе донесла тук. Не беше сигурна защо го направи. Наистина бе глупаво да продължава да я съзерцава така, сякаш очакваше старата фотография да ѝ разкрие някаква особено важна информация.

Блаторн също се вгледа съсредоточено в нея.

— Това ли е снимката, която ти е оставила?

— Да. Споменът, както се изрази адвокатът ѝ. Доста е странно. Оставя ми бизнеса, който е създала със собствените си ръце, но в него няма нищо лично и въпреки пропагандата ми е трудно да я открия там — истинската Рина, жената Рина, Рина — моята майка. Тази снимка е единственият ключ, единствената връзка с жената, която познаваха някога.

— Сигурно имаш и други спомени от живота си с нея.

— Оставих ги, когато избягах от пансиона. Не исках нищо да ми напомня за нея.

— Може би тази фотография е била единствената връзка с миналото и за нея.

Ейприл сви рамене.

— Възможно е.

— Била е красива.

— Да.

— Ти приличаш на нея.

— Благодаря. Предполагам.

Роб се усмихна.

— Казах го като комплимент. Червените коси обаче ми харесват повече от русите.

— Не са червени — възпротиви се с усмивка младата жена. — Кестеняви са.

— Това твърдят всички червенокоси жени. — Погледна отново към снимката. — Къде сте я правили?

— В Кейп Код. Бяхме настанени в една от „виличките за обслужващия персонал“ през онова лято на 1963 година. Там се запозна с Кенеди. Влязъл в ресторанта, където Рина работеше като сервитьорка. А тя не беше от онези, които не биха се възползвали от всяка предоставена им от съдбата възможност.

— Е, за това качество могат да се кажат доста неща. — Махна ѝ с ръка, а след това потупа мястото до себе си върху дивана. — Ела тук.

Ейприл усети, че искрицата у нея пламна отново. Роб ѝ се струваше много привлекателен, както се бе отпуснал на канапето, протегнал встрани от масичката дългите си крака, а от стройното му тяло се излъчваше типична небрежна мъжка увереност. А тя се чувстваше толкова уязвима. Той като че ли пробиваше защитните ѝ прегради без никакво усилие.

И въпреки това... усещанията, които възбуждаше в нея той, ѝ харесваха. Конфликтът помежду им, който бе почувствала в деня на убийството на Рина като че ли бе достигнал своята кулминация по-рано тази вечер, когато я бе преследвал из Сентръл Парк и я бе принудил да застане лице в лице със своето минало. След което, благодарение на много симпатия и разбиране, напрежението бе започнало малко по малко да спада. Освен това и двамата искаха да разрешат загадката и да открият убиеца на майка ѝ.

А сега, заради начина, по който я бе целунал, по който я бе докосвал... и двамата искаха и още нещо.

Но събитията се развиваха прекалено бързо. Не беше готова за по-нататъшни усложнения.

— По-добре да не го правя — отвърна тя.

Блакторн я изгледа продължително, след което кимна.

— Права си, разбира се. По-добре да не го правиш. По-добре и аз да не го правя. Двамата ще проявим благоразумие и аз ще си тръгна.

Младата жена прехапа устни.

Той замълча и след малко попита:

— А ако той се върне?

Чисто и просто опитваше да я сплаши!

— Ако имам нужда от услугите ти като бодигард, непременно ще те повикам.

На лицето му се появи почти незабележима усмивка.

— Един на нула за теб — изправи се с очевидна неохота. — Всъщност, не мисля, че има от какво да се опасяваш. Те ще потърсят другаде ръкописа, както впрочем и ние. Колкото до: „Ти си следващата, кучко“, шестото ми чувство казва, че е написано просто така, за да ни заблуди.

— Надявам се, че си прав — отвърна Ейприл, докато го изпращаше до вратата.

— Ще се видим в петък вечерта, нали? В осем часа. Заклучи добре веднага, след като изляза, окей?

— Окей. Да.

Запита се дали щеше да я целуне на тръгване, но той не го направи.

Благодарно.

Доколко разумни щяха да бъдат в петък вечерта?

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Широкият видеоекран в заседателната зала оживя с ранна утринна панорамна на Бруклинския мост /заснет по възможно най-скъпия начин от хеликоптер/. Звучеше енергизиращата музика на „Перспективите на силата“. Камерата започна да се приближава към някаква фигура, застанала по средата на моста, протегнала ръце, сякаш възнамеряваше да прегърне целия Ню Йорк. Жената се усмихваше, а вятърът развяваше дългите ѝ кестеняви коси.

— Светът е във вашите крака — заяви жената; напевният ѝ глас беше в хармония с жизнерадостната музика. — Всичко е възможно, когато се фокусирате върху онова, което искате и се устремите към него!

След това картината се премести към града, като се спря бавно на няколко характерни негови неща — Световния търговски център и „Уолстрийт“, „Рокфелер Сентър“, Пето авеню, Парк Авеню, сградата на Обединените нации и хотел „Плаза“.

През цялото това време звучеше гласът на жената:

— На семинарите на „Перспективата на силата“ ние ви учим как да промените живота си, как да откриете в себе си онова вълшебно качество, което ще превърне в действителност мечтите ви. Бъдещето е такова, каквото го направите вие. Животът ви си е ваш, можете да го моделирате както желаете. Силата е във вас — трябва само да я отключите. „Перспективите на силата“ ще ви даде ключа!

Последва позната серия от признания на известни личности, начело с Дейзи Тюлейн, наскоро обявена за кандидат за Сената от щата Тексас, която започна да разказва за онова, което ѝ бяха дали „Перспективите на силата“.

Чарли Рипли натисна бутона на дистанционното управление, за да спре записа.

— Всички сме чували и преди речта на мис Тюлейн. Нека да обсъдим въведението. Още е в суров вид, не е редактирано, но ще ви даде известна представа.

— Оу, страхотно е! — възкликна Делорес и се усмихна до уши на Ейприл. — Приличаш на филмова звезда.

Младата жена се усмихна в отговор. Беше се наблюдавала на екрана със странна смесица от вълнение и смущение. Това бе едно от нещата, които свързваше с Рина — настъпателната видеореклама. Колкото до самата нея, никога не бе мечтала да се показва по телевизията, но... беше забавно!

Скоростта, с която бяха направили записа, също я бе смаяла. Беше четвъртък, край на втората ѝ седмица в „Перспективите на силата“. Чарли бе организиран снимките и я бе замъкнал на моста рано във вторник сутринта. Само два дена по-късно разполагаше с нещо, което наричаше „сурово“, но на Ейприл то ѝ се струваше невероятно професионално.

— На мен също ми хареса — заяви Рипли. — Притеснявах се заедно Рина нямаше да участва в снимките, но мисля, че можем да наречем изявата на Ейприл абсолютен успех.

— Аз не съм чак толкова сигурна по този въпрос — обади се Изобел, като стана от мястото си в дъното на залата. — Според мен на нея ѝ липсва обаянието, което се излъчваше така осезаемо от Рина. Подобра е, отколкото очаквах — признавам ѝ това — но нека да не се увличаме прекалено много.

— Хей, аз съм съгласна с Изобел — побърза да каже Ейприл. — Не само, че нямам опит в това нещо, ами и не вярвам в него. За разлика от Рина.

— В какво не вярваш? — попита мис дьо Севини.

— В „Перспективите на силата“. В цялата тази работа. В улавянето на силата и промяната на живота. Не съм убедена, че наистина действа. — Сви рамене. — Снимките на Бруклинския мост бяха много добра идея.

— Каза го доста убедително за човек, който не вярва в думите си — заяви Изобел.

— Още малко и ще кажеш, че изпълнението ми ти е харесало.

— Не ми хареса. Но този филм трябва да бъде готов преди края на седмицата, така че ще трябва да се задоволим с онова, което имаме.

Това все пак бе някакъв напредък, реши Ейприл, неохотен, но все пак напредък. Може би в крайна сметка Изобел щеше да я приеме.

— Е, на мен ми хареса много — обади се Чарли. — Мисля, че можем смело да продължаваме нататък с изработката на филма. И то колкото се може по-бързо. Негативната реклама през последните седмици бе прекалено много. Не искаме някой от нашите настоящи или потенциални клиенти да започне да се притеснява за бъдещето на „Перспективите на силата“, защото основателката му вече не е сред нас.

— Съгласен съм — обади се от вратата Арман. Всички се обърнаха, изненадани. Ейприл нямаше представа, че е в сградата, още по-малко — в заседателната зала. — Поздравления, скъпа — обърна се към нея той. И поклати глава, сякаш сам не вярваше. — Докажете, че сте достойна заместничка на скъпата ми съпруга, като дори надминахте очакванията ми.

Изобел се изправи рязко и излезе от стаята.

— Ядосана ли си? — попита Чарли.

— Не, всъщност не съм — отвърна Изобел.

— Това е бизнес. Няма нищо общо с нас самите. Тя се е справила добре. Оказва се, че е доста симпатична. Различна от Рина, но въпреки това убедителна. Няма да е справедливо да не отдадем някому заслуженото.

— Заслуженото трябва да отдадем на режисьора и видеооператора — заяви студено Изобел. — И двамата знаем, че Ейприл отиде с огромно неудоволствие на снимките. Нека не преувеличаваме таланта ѝ, окей?

— Слушай, не искам да мислиш...

— О, моля те, Чарли, престани да ме глезиш. Точно това е причината онзи, който е с всичкия си, да не ляга никога с някой от колегите си. В крайна сметка просто нищо не излиза.

— Какво искаш да кажеш, че не излизало? При нас се получава чудесно. Моля те, не започвай да измисляш проблеми там, където не съществуват.

Младата жена завъртя очи към тавана. Трябваше да намери начин да се отърве от тази връзка. Натискът от негова страна бе фин, но го усещаше непрестанно. Той искаше нещо повече от онова, което

искаше тя самата, и това започваше да се отразява на работата и на двама им.

Дори сексът помежду им вече не беше така добър, както преди. Липсваше нещо. Не ѝ доставяше същото удоволствие, както в началото — той искаше прекалено много — прекалено много стимулиране, прекалено много унижение, прекалено много удоволствие. В края на всяко любене се чувстваше изтощена и то не приятно изтощена. Струваше ѝ се, че той изсмукваше бавно силите ѝ.

Чарли твърдеше, че ѝ се е посветил напълно и тя знаеше, че е така. Въпреки това обаче винаги действаха според неговите фантазии, все се съобразяваха с неговите нужди и ги задоволяваха. Понякога тя се питаше дали той изобщо гледаше на нея като на реално съществуваща личност със своите собствени нужди.

Чарли галеше врата ѝ. Искаше ѝ се да отърси ръката му от себе си. Не ѝ допадаше собственическият начин, по който я докосваше всеки път, когато останеха насаме.

— Обичам ви, милейди — промълви Рипли.

Доброто възпитание изискваше да отвърне: „Аз също те обичам“, но в момента не чувстваше нищо такова. Затова и не го каза, въпреки изпълненото му с очакване изражение.

— Знам, че през последните седмици се намираш под необикновено голямо напрежение — произнесе бавно той. — Тревожа се за теб. Искам да знаеш, че ще направя всичко, за да ти помогна да се освободиш от този стрес.

— Благодаря — отговори Изобел.

Не бъди груба! — нареди си тя. — *Той е добър човек. Повечето мъже не биха си направили труда да бъдат така грижливи.*

Защо тогава я отегчаваше така?

Взemi се в ръце, жено!

Чарли беше мил, грижовен и внимателен. Имаше късмет с него. Сравнен с някои от предишните ѝ приятели, той бе истински принц.

Спомняше си много добре колко самотна и нещастна се бе чувствала преди той да се появи в живота ѝ. Защо тогава не можеше просто да се отпусне? Да престане да изпитва това проклето неспокойствие? Прекалено много мъже бе прогонила от живота си. По-добре беше да направи опит да задържи този тук.

Погледна го и си наложи да се усмихне.

— Днес след работа какво ще правиш?

— Нищо, от което да не се откажа с радост, за да бъда с теб.

— Добре. Ела тогава в осем. Ще опитам да се прибера рано. Може би дори ще сготвя нещо за вечеря.

Младият мъж прие с усмивка поканата.

Чарли Рипли отхвърляше едно след друго скъпоценните колиета, които му показваше един от служителите в „Тифани“ по време на обедната му почивка. Бяха елегантни, но той търсеше нещо специално.

В събота беше рожденият ден на Изобел и той искаше да я изненада. Предпочиташе да ѝ подари годежен пръстен, но знаеше, че още не е готова за това. Изобел беше независима натура; това бе едно от много неща, които го бяха привлекли към нея. Щяха да бъдат необходими много търпение и любов, докато превъзмогне нуждата ѝ от автономност.

Понякога му се искаше да може да разбере по-добре онова, което ставаше в главата ѝ. Не, че тя не беше открита и пряма жена. Но дори и така част от нея му се изплъзваше. Често в очите ѝ се появяваше онзи далечен поглед и той усещаше, че му убягва, че отива някъде, където не можеше да я последва.

Напоследък това ставаше все по-често и по-често. А тази сутрин, след прожекцията на филма, тя се бе държала определено неприятно. Не беше и предполагал, че комплиментите му към Ейприл ще я засегнат. Преди Изобел бе неизменно справедлива, дори към хора, които не бяха справедливи с нея.

Знаеше, че любимата му съвсем не е чак толкова груба, неуязвима или сигурна в себе си, както изглеждаше понякога. Беше разбрал уязвимите ѝ места. Беше я чувал да плаче. Беше я слушал как говори развълнувано за най-съкровенимата си чувства, за най-скъпоценните си мечти. О, да, в секса тя беше доминиращата, господарката, и на него му харесваше да бъде така, но след това, когато лежаха тихо в обятията си, тя се обръщаше към него за защита и успокоение. Гордееше се, че може да ѝ даде и двете.

Но напоследък като че ли това не бе достатъчно.

Причината очевидно беше Ейприл. Присъствието ѝ в „Перспективите на силата“ действаше силно разрушително.

— Ето нещо в старомодна обковка — рече продавачът и отвори поредната кутийка. — Ако желаете нещо орнаментирано, това може да ви допадне.

— Прекрасно е — възкликна Чарли, възбуден от червения блясък.

Рубини. Да. Тъмночервеният огън подхождаше чудесно на Изобел.

Беше скъпо, но нищо не беше достатъчно добро за жената, която обичаше.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Ейприл избра черна рокля за коктейл за мистериозното парти. Зад врата ѝ минаваше презрамка, а гърбът ѝ, от раменете до талията, бе гол. Обу черни чорапи на дребни точки, а отдолу облече черното дантелено бельо, което Блакторн бе видял в чекмеджето ѝ. Накрая обу черни обувки с петсантиметрови токове.

Реши да остави косата си свободно пусната за разнообразие. Тя стигаше почти до средата на гърба ѝ. Джонатан, мъжа, за когото бе женена за няколко кратки години, винаги бе обичал косата ѝ. Всеки път, когато бе заплашвала да я отреже, я бе умолявал да не го прави. След развода за малко не я отреза в знак на предизвикателство, но нещо я бе възпряло и сега се радваше, че бе станало така. На фона на черната рокля косата ѝ изглеждаше особено лъскава и гъста.

— Ау, хубав ден за косата — заяви на глас тя, като се усмихна на отражението си в огледалото.

Роб пристигна, както бе обещал, в осем. Той бе облечен малко по-спортно от нея, с тъмни панталони и риза, но когато го бе попитала дали не е прекалено официална, той се бе ухилил и бе отвърнал:

— Изглеждаш страхотно. Впечатлен съм. — Протегна ръка и докосна един кичур от косите ѝ. Младата жена замръзна, когато той прокара пръстите си през него. — Нямах представа, че е толкова дълга. Обикновено я вдигаш увита на онзи целомъдрен възел. Трябва да я пускаш по-често.

Вече беше забелязала, че мъжете обичаха да дават съвети.

— Надявах се, че вече си разкрил убиеца — заяви тя, когато влязоха в едно такси.

Той изпъшка в отговор.

— Азбучна истина е, поне в криминалните романи, че ако убиецът не бъде открит през първите три дена, шансът случаят да бъде разрешен намалява значително.

— Няма да намерим убиеца. Той е професионалист. Но се надявам да открием кой го е наел. Мотивът вероятно ще се окаже прост и користен, каквито са обикновено всички мотиви за извършване

на убийство. Секс, пари, отмъщение или страх. Това са причините, поради които хората се избиват едни други.

— Не мисля, че майка ми се интересуваше кой знай колко от секс, въпреки многобройните си любовници. Парите бяха друго нещо. Те ѝ даваха сигурност. Струва ми се, че тя имаше нужда от нея. Често съм се питала дали обичаше Арман или се бе омъжила за него само защото бе богат и можеше да я осигури до края на живота ѝ.

— И той го е направил много добре.

Ейприл го изгледа. Събеседникът ѝ бе стиснал устни.

— Не ти ли допада?

Блакторн сви рамене.

— Няма причина за това, струва ми се.

— Аз мисля, че е очарователен.

Арман я бе извел на обяд предишния ден, след прожекцията на новия филм. Бяха прекарвали един приятен час в компанията си един на друг. Младата жена бе останала смаяна от това с каква лекота бе започнала да пренебрегва факта, че именно той я бе разделил с майка ѝ.

Роб поклати леко глава.

— Той определено влияе така на жените. И бас държа, че винаги го е правел.

— Мислиш ли, че той може да е убил съпругата си.

— Дали може да го е направил? Разбира се. Но дали го е направил? Трудно ми е да си представя защо. Проучихме подробно дали някой от двамата не е имал извънбрачна връзка, но не открихме нищо повече от това, че Рина е прекарвала доста ноци в своя апартамент. Както знаеш, там има портиери и ние ги разпитахме. Никакви сведения за някакъв любовник. Същото и в неговия блок. Никакви непознати жени не са се отбивали при него. Най-лошото, което сме открили засега за него, че е маниак на тема контрол. Стига да държи всичко и всички под коляното си, той е, както казваш, очарователен. Но когато нещата не отговарят съвсем на неговите изисквания, той очевидно показва друга страна от своята същност. Срегнахме се с доста хора, имали неприятни преживявания в резултат на неговия, както се изразиха те, „горещ темперамент“. Но Рина бе убита хладнокръвно, не в момент на гневен пристъп.

— Както изглежда разследването се е оказало доста трудно — рече Ейприл.

Радваше се да разбере, че не се бе ровил само в нейното минало.

— Трудно — да. Но не и успешно — заяви мрачно той.

Изобел живееше в Челси. Районът им се стори доста тъмен и негостоприемен, когато таксито се приближи до някакви сгради, напомнящи стари складове.

— Нима в тях наистина живеят хора? — заинтересува се Ейприл.

— Дори много богати и умни хора. Купили са евтино складовете и са ги превърнали в апартаменти. Някои от тях са невероятно просторни. Цената им стигна вече до небесата, макар това да не е Ъпър Ийст Сайд.

Таксито ги остави пред една от най-негостоприемно изглеждащите постройки. Вътре обаче имаше впечатляваща охранителна система, допълнена от камери и сънлив портиер.

Влязоха в старомоден асансьор тип „клетка“, който ги откара до третия етаж. От него излязоха в тъмен коридор и Блакторн почука на първата врата вдясно.

Отвори им някакъв непознат. Беше висок около метър и осемдесет, красив и носеше гордо твърдо колосана униформа на камериерка — черен сатен, поръбен с бяла дантела. Когато минаха покрай него, младата жена забеляза, че има красиви крака.

— Мили Боже — прошепна в ухото на спътника си тя. — Това не е някой от обичайните вечерни коктейли, нали?

— Не — отвърна провлечено той.

— Неговата фигура е по-хубава от моята.

Сексапилните му сини очи я огледаха от главата до петите.

— В никакъв случай.

Помещението бе горещо, тъмно и претъпкано с облечени с различни костюми хора. Сред тях видя полицейска униформа, допълнена с колан марка „Сам Браун“ и лъскави, високи до коленете ботуши, каубой с ботуши с шпори и ласо в ръка, многобройни представители на мъжкия пол с черни кожени сака и/или панталони и няколко жени със стегнати корсети, черни чорапи, високи токове и почти нищо друго.

От няколко тонколони се лееше чувствена класическа музика. Тя покриваше, но не заглушаваше напълно, някакви странни ритмични звуци, носещи се от друго помещение.

Ейприл се огледа учудено. Усети, че се изчервява, когато един мъж, който не носеше нищо друго, освен ботуши и вампирско наметало, мина покрай нея, като я огледа похотливо.

— Добре ли си? — попита Роб.

— Просто гледам с широко отворени очи. Направо е смайващо.

— Това е парти на доминиращите и покорните, на господарите и робите — обясни той. — Изобел и Чарли излизат на сцената.

— Тъъ, каква сцена?

— Това е жаргонен израз и означава хора, чийто живот включва еротичните аспекти на доминирането и подчинението. Нали знаеш — робство, бой и тем подобни. Споменах за черните кожени облекла, ако си спомняш.

Да, наистина го беше споменал, но Ейприл не бе очаквала да види чак толкова много черна кожа. „Аз съм от Бостън — помисли си тя, — не съм привикнала на такива изтънчени номера, които изглеждат са характерни за Ню Йорк!“

— Значи това е нещо като парти на сексуалната фантазия?

Пристъпи по-близо до своя спътник. Някои от тези хора изглеждаха наистина страшничко.

Блакторн забеляза жеста ѝ и я прегърна през раменете.

— Да. Хората превръщат в действителност своите фантазии в едно напълно контролирано обкръжение. Всичко се прави по взаимно съгласие, а играта е безопасна. Изглежда ексцентрично, но ще останеш изненадана колко обикновени са повечето от тези хора в своето ежедневие. През деня работят на „Уолстрийт“, облечени в костюми и тесни вратовръзки, но вечер дават воля на чувствата си.

Ейприл се обърна да го погледне.

— Откъде знаеш толкова много по този въпрос?

Блакторн сви рамене.

— Човек с моята професия научава изумително много неща. Един от моите клиенти си падаше по това. Трябваше да го охранявам по време на посещенията му в някои от местните сексклубове. — Стисна я леко за рамото. — Ако се чувстваш неудобно, можем да си тръгнем.

Тя наистина се чувстваше неудобно, но подозираше, че това се дължеше колкото на шока, толкова и на общата атмосфера на възбуден еротизъм. Всички тези тела, това усещане на нещо във въздуха и близостта на Роб, който изглеждаше значително по-секси от повечето от присъстващите мъже и очевидно се забавляваше.

— Къде е Изобел? — попита тя.

— Сигурно е заета с възпитанието на някой нетърпелив роб — отвърна с усмивка Блакторн.

Младата жена вдигна вежди.

— Възпитанието ли?

Той кимна.

— Тя е господарка, т.е. доминираща. Нашият приятел Чарлс е роб, т.е. подчинен. Повечето хора изглежда предпочитат едната или другата роля.

Ейприл се загледа в една двойка в другия край на стаята. Мъжът имаше около врата си нашийник, към който бе прикрепена верига. Жената, облечена с червен кожен минижуп и конусовиден сутиен, подобен на онова, което може да се види на концертите на Мадона, го водеше за каишката.

— Но това е пълна лудост — прошепна тя. — Не се ли смуцават? Искам да кажа, онова, което хората правят насаме в спалните си е едно, но съвсем друго е...

— Предполагам, че им действа успокоително да знаят, че и други са като тях. Ако например на една жена ѝ доставя удоволствие да бъде доминирана в спалнята... ами да, това е сред нещата, които се признават трудно. Не е правилно от политическа гледна точка. Човек може да изпита чувство на вина заради подобни усещания. Но ако ги сподели с други, вероятно ще се почувства по-добре.

Бузите на Ейприл пламтяха така, както може би никога досега в живота ѝ. Тя имаше тайна страст към еротичните любовни романи — като онези, които продаваше в своята книжарница в Съмървил приятелката ѝ Маги — онези, по чиито корици бяха изобразени пирати, каубои и мексикански бандити. И Маги задоволяваше тази ѝ слабост, като я снабдяваше с най-страстните последни романи в замяна на най-новите криминалета. Размяната бе много удачна.

Младата жена погледна крадешком към своя спътник. Дали бе отгатнал интереса ѝ към подобни фантазии? Може би бе забелязал

книгите по полиците, когато бе влязъл в спалнята ѝ през онази бурна нощ след претърсването на апартамента на Рина.

Ами той самият? Дали интересът му към всичко това бе чисто познавателен? Според нея не беше точно така. Усещаше, че той, подобно на нея самата, бе приятно възбуден от царящата наоколо атмосфера.

Той улови погледа ѝ и се усмихна. Сведе лице към нея и за момент ѝ се стори, че щеше да я целуне — тук — пред всички, както правеха много други двойки. Но той само прошепна:

— Ейприл? Сигурна ли си, че се чувстваш добре?

Младата жена кимна.

— Можем да си тръгнем по всяко време.

Тя си пое дълбоко въздух и изправи рамене.

— Добре съм. Нека да намерим Изобел.

Изобел, която бърбеше с Джъстин, един приятел, собственик на магазин за кожени изделия във Вилидж, забеляза Блаторн. Усмихна се. Значи все пак беше дошъл.

Тогава видя Ейприл.

По дяволите. Това вече бе наистина неочаквано.

Ейприл вървеше близко до него, вкопчена в ръката му. Но бе вдигнала високо глава и се оглеждаше по-скоро с любопитство, отколкото с напрежение или отвращение. Колкото до Роб, той се движеше с присъщата си мъжествена властност и грация. От погледа ѝ не убягна и факта, че високото му, добре сложено тяло, привличаше вниманието и на други от присъстващите представителки на нежния пол. Ако се окажеше, че, както предполагаше и Изобел, е еротичен доминиращ, поне десетина жени щяха да паднат моментално на колене пред него.

Хубава двойка са — помисли си тя. — И двамата — високи, стройни и забележителни. Гъстите ѝ червеникавокестеняви коси и бяла кожа създават прекрасен контраст с мургавата му хубост, така както и крехката ѝ красота — с неговата излъчваща сила привлекателност. Дали са спали заедно? Не, вероятно не още. За нея обаче нямаше никакво съмнение, че това бе неизбежно.

За Ейприл всичко беше толкова лесно!

Домакинята пристъпи към тях, като потупваше лекичко с дръжката на камшика по дланта си.

— Добре дошли в тъмницата — приветства ги тя, като им се поклони леко.

— Здравей, Изобел.

— Радвам се, че можа да дойдеш — обърна се тя към Блаторн. Протегна ръка и докосна леко с червените си нокти вътрешната страна на ръката му. — Нямах представа, че ще доведеш приятелка.

— Радвам се, че го направи — обади се Ейприл. — Това ми се струва доста интересно парти.

— И то едва започва. Надявам се да останете за някои от специалните събития. Театрална компания „Екстравагантност“ ще даде представление малко по-късно, а лейди Алтия ще ни покаже как действа с новия си роб Карлос, който ѝ подари нов бич от аржентинска кожа, купен направо от гаучосите.

Роб се ухили.

— Е, на това вече наистина е трудно да се устои. Тъй като не бихме искали да го пропуснем, може би би било най-добре да намерим някоя по-уединена стаичка и да се захванем веднага с не толкова приятните работи.

— Уединена стаичка — това може да се окаже истинско предизвикателство — Изобел удари с камшика във въздуха само на сантиметри от лицето на Ейприл. Тя трепна и Изобел се усмихна. — Ще видя какво мога да сторя.

Щеше ѝ се да види Ейприл малко по-нервна и притеснена. С какво би могла да го постигне? Да я раздели от Блаторн и да изпрати Бърт и Ранди да ѝ додояват малко. И двамата бяха достатъчно едри и широкоплещести и имаха доста заплашителен вид, а ако им кажеше, че Ейприл си пада и по словесните обиди от непознати, щяха да проявят и достатъчно творчество по темата.

Ръката на Роб обаче бе обвита около кръста на Ейприл и очевидно нямаше намерение да се отдели от нея и за миг.

Домакинята ги поведе първо към една от спалните, но и тримата побързаха да излязат, като видяха, че вече е заета.

— Съжалявам — рече тя. — Забавлението вече е започнало.

— Нямах представа, че хората продължават да правят подобни партита — рече Ейприл. — Мислех, че са ги забравили в началото на

осемдесетте, когато се появи СПИН.

— Това не е безразборен секс — отвърна остро Изобел. — Повечето от моите приятели живеят на здраво установени двойки. Безопасният секс е основно правило. А и сцените между господар и роб не изискват задължително сексуален контакт в обичайния смисъл на думата.

Блакторн и Ейприл размениха бърз, изпълнен със скептицизъм поглед. Изобел се изсмя и додаде:

— Може да сме чудати, но не сме глупаци.

Откри една малка празна стая — спалня за гости — и ги придърпа вътре. Затвори вратата и я заключи след себе си. Единственото място, където можеше да се седне, бе огромното двойно легло, което заемаше по-голямата част от помещението. Завивките бяха разбъркани, сякаш някой го бе използвал преди малко.

Изобел седна върху леглото и кръстоса крака. Когато Блакторн хвърли поглед към млечнобялата вътрешна повърхност на бедрото ѝ, тя му се усмихна. Той обаче остана прав. Вероятно, за да сплаши свидетелката, реши Изобел.

— Някой е нахлул в апартамента на Ейприл преди няколко дена и го е претърсил — заяви без предисловия младият мъж.

Мис дьо Севини сви рамене.

— Чух. Случва се. Ню Йорк не е особено приятелски настроен град.

— На стената бе написано: „Ти си следващата, кучко“.

— Изглежда някой иска да напуснеш града, Ейприл. Има ли опасност да ми сложат белезници и да ми прочетат правата на арестувания, ако призная, че аз също бих искала да си тръгна?

— Който и да е извършителят, той очевидно е искал да представи сплашването като мотив за нахълтването в апартамента — продължи Роб. — Ние обаче смятаме, че той — или тя — е имал всъщност нещо друго предвид. Апартаментът беше претърсен. Незабележимо, но обстойно. Извършителят е търсел нещо.

— Изглежда сега е моментът да попитам какво е търсел — заяви Изобел. И се прозя театрално. — Смятай, че съм задала въпроса.

— Предполагаме, че е търсел ръкописа на Рина — обади се Ейприл.

— Така ли? — отвърна Изобел. Изчака за момент, след това, уж нехайно, попита: — Какъв ръкопис?

— Знаеше ли, че тя е пишегла автобиография? — намеси се Роб.

Двамата са добър екип — помисли си мис дъо Севини. — *Но откъде са научили за ръкописа?*

— Може и да е споменавала нещо за него.

— Може ли?

— Добре де, знаех. Поиска от мен информация за някои неща, станали преди да се омъжи за баща ми.

— Какви неща?

— Нищо особено. Подробности за живота ни като деца — неща, които не знаеше. Според мен проектът бе глупавичък, да си призная. А и кой го интересуваше? Тя не беше нито политическа фигура, нито филмова звезда. Онова, което хората искаха да научат от Рина бе всъщност тайната за секса, успеха и щастието. Книгите със съвети как да постигнем това или онова са далеч по-печеливши от реминисценциите.

— Показвала ли ти е нещо от ръкописа? — попита Ейприл.

Изобел поклати глава, като се преструваше на отегчена.

— Това само за живота на Рина ли трябваше да бъде или тя възнамеряваше да разкрие тайни за някои от своите клиенти — политици или филмови звезди?

Значи това ги интересуваше. Младата жена се замисли за момент. Рина разполагаше с доста информация, в това бе абсолютно сигурна.

— Защо да разкрива тези тайни? Струва ми се, че щеше да има много по-голяма полза от тях, ако си държеше устата затворена.

— Да не искаш да кажеш, че втората ти майка е изнудвала клиентите си? — попита Блаторн.

— И че е била убита като резултат на това? — довърши вместо него Изобел. — Минавало ми е през ума — махна с ръка по посока на голямата стая с гостите. — Знаеше за това. Не знам откъде, но знаеше. Един ден дори се спречкахме. Даде ми да разбере, че тази подробност от сексуалния ми живот може да се отрази зле върху имиджа на „Перспективите на силата“. И нарисува доста жива картина за това, как съм щяла да се почувствам, ако слухът за моята слабост се разнесял и всички започнели да говорят за това.

— Боже мой... Да не би да е поискала от теб пари или нещо от този род? — попита Ейприл.

— Не, не, разбира се, но ми даде да разбере, че не е доволна от това. Може би го направи, с цел да ме накара да работя на пълни обороти. Това обаче бе съвсем излишно. Аз и без това се спуквах от работа и тя го знаеше много добре. А мисълта да бъда разкрита не ме разтревожи така, както бе предполагала. Казах ѝ, че това може даже да бъде добра реклама. И че няма такова нещо, като лоша реклама, важното е да научат колкото се може повече хора. Изобщо ѝ наговорих неща от този род. Тя отстъпи и никога повече не спомена за това. Аз обаче често съм се питала как би реагирал някой друг на същата тактика. Рина обичаше тези игрички на власт. Един Бог знае до какви крайности може да е стигнала с тях. — Направи пауза и се усмихна. — Не бих се изненадала никак, ако се окаже, че по този начин се е опитала да окаже натиск върху някого.

— Кой друг знае за автобиографията ѝ? — попита Роб.

Изобел се замисли за момент и отхвърли няколко отговора, преди да отвърне:

— Невъзможно ми е да кажа. Моето впечатление е, че не обсъждаше този въпрос с много хора.

— Арман?

Младата жена сви рамене.

— Предполагам, че е знаел, макар неведнъж да съм се питала колко близки бяха всъщност двамата през последните години. Тя прекарваше много време в другия апартамент.

— Чарли казал на Ейприл, че нейната издателка се обадила, за да пита за книгата; очевидно Чарли също знае.

— Е, и? — попита Изобел, като все още се преструваше на напълно незаинтересована; нещо, което не чувстваше.

Какви ги правеше Чарли? Понякога се държеше като пълен глупак.

— Ами Кристиан? — продължи с все същия търпелив, упорит тон Роб. — Той знаеше ли за ръкописа?

— Нямам представа. С него разговаряме рядко. Но щом тя е разпитвала мене за случили се в миналото неща, напълно нормално е да се помисли, че е питала и него.

— Какъв точно е проблемът между вас с Кристиан? — попита Блакторн.

— О, проблемите помежду ни започнаха много отдавна. Просто ценностната ни система е различна. Не се харесваме един друг. Би било нечестно да се преструваме, че не е така.

— Имаш ли представа, че брат ти се е обадил във ФБР и е казал да насочат към теб разследването във връзка със смъртта на Рина?

Изобел усети, че бузите ѝ пламнаха.

— Не, но това не ме изненадва. Той с радост би ме премахнал от пътя си. И той, и баща ми. Една жена не би трябвало да се интересува от бизнес. Това изглежда било доказателство за женско благоприличие. Превърнах се в проклятието на живота им, откакто на петнайсетгодишна възраст обявих, че желая да направя кариера в семейния ни бизнес. — Замълча, след което добави: — Брат ми се възмущаваше от Рина и, дори още повече, от мен. Ние му действахме като шамар по лицето, не се побирахме в разбиранията му за господство на мъжкия род. И, след като така и така ще разследвате членовете на семейството, можете да го попитате къде е бил през нощта, когато съпругата му катастрофира и умря точно навреме. — Забеляза със задоволство погледа, който си размениха двамата ѝ слушатели. — Предполагам, че Рина е знаела всички подробности — продължи тя. — Както казах, тя знаеше по нещо за всеки. А сега бихте ли ме извинили, наистина трябва да се връщам при гостите си.

Остави ги с надеждата, че ги е изумила с някои от сведенията си така, както те бяха смаяли нея самата със своите новини.

— За какво беше това? — попита Рипли.

Не му хареса напрегнатото, уморено изражение на лицето ѝ.

— Нови въпроси, нови теории. Мистър Блакторн оглежда нещата от всички възможни аспекти. Аз им дадох още един повод за размисъл.

— И какъв е той.

Изобел се намръщи.

— Търсят ръкописа на Рина, който очевидно не може да бъде намерен. И изглежда мислят, че в него се съдържа нещо важно.

— Автобиографията — промълви с безизразно изражение младият мъж.

— Казаха, че Ейприл научила именно от теб за ръкописа на Рина, за който се обаждала нейната издателка — направи пауза. — Не си

споменавал това пред мен.

— Не мислех, че е важно.

— От Рина бях останала с впечатлението, че никой не знае за нейната автобиография. И определено не външни хора от книгоиздателската индустрия. Рина беше доста потайна по този въпрос.

Чарли сви рамене.

— Как се казваше издателката ѝ? — попита тя.

— Не си спомням. Всъщност, когато понечих да ѝ се обадя, не можах да открия къде съм записал телефонния ѝ номер.

— Досегашната или някоя нова компания?

Рипли поклати глава.

— Не попитах.

— Ти знаеше ли за автобиографията? Преди смъртта ѝ, искам да кажа?

Младият мъж опита да определи накъде биеше тя. Стори му се необичайно разтревожена.

— С втората ти майка се разбирахме много добре, но тя не споделяше тайните си с мен. Единствените ѝ писателски проблеми, които ме интересуваха, бяха директно свързаните с маркетинга на програмите и семинарите на „Перспективите на силата“ — изчака за момент, преди да попита: — От какво се притесняваш? Какво общо има с нас този липсващ ръкопис?

Изобел махна нервно с ръка.

— Няма значение. Да се връщаме при другите.

Винаги, когато станеше така потайна, той започваше да се чувства неловко.

— Слушай, съжалявам, ако...

— Просто забрави, Чарли. Не желая да говоря повече по тази тема.

Той протегна длан и докосна шията ѝ.

— Колието изглежда прекрасно на теб.

— Така е наистина. И трябва да ти благодаря за това.

Тя беше под влияние на непрекъснат стрес, знаеше го. Трябваше да бъде толерантен. Непрекъснато възникваха какви ли не пречки между нея и нейното виждане за успеха — първо баща ѝ и неговите консервативни възгледи за света, след това Рина, която едновременно я

окуражаваше и я дърпаше назад. А сега пък Ейприл, която не само се справяше с работата си много по-добре от всеобщите очаквания, ами и очевидно бе назначена от Блакторн като негов помощник-детектив.

— Искан ми се да мога да направя така, че на лицето ти да се появи искрена усмивка — промълви Рипли.

— Не се тревожи за мен — отвърна напрегнато Изобел. — Ще се оправя.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Навън се чуваха гръмотевици, а въздухът бе зареден с напрежението, характерно за всяка лятна буря. Бе завалил дребен дъждец. Той се стори освежителен на Ейприл след горещината и напрежението в апартамента на Изобел.

— Не виждам таксита — рече тя.

— Събота вечер е, и при това вали... не знам дали някое ще се появи насам. Нека да тръгнем към авенюто — там ще хванем такси. Имаш ли нещо против да походим малко пеш?

— Не, ни най-малко. Приятно ми е да усещам дъждеца.

Той протегна длан и я хвана за ръката. През цялото време, докато вървяха към Седмо авеню, младата жена усещаше натиска на пръстите му върху своите. В продължение на няколко минути мълчанието помежду им се нарушаваше само от чаткането на токчетата ѝ по тротоара. Подухваше слаб ветрец, стелеше се лека мъглица и светлината от уличните лампи бе неясна.

— Вярваш ли на онова, което каза Изобел за брат си? — попита най-накрая тя.

— Не знам на какво да вярвам. Много ми е трудно да различа истината от лъжата.

— Двамата с Кристиан очевидно не се разбират. Тя може би опитва да насочи подозренията към него.

— Да, знам. Струва ми се, че с годините се е ожесточила. Може би защото е работила така упорито, без да получи признание за постиженията си. И това е грешка на баща ѝ. Всички, с които разговарях са съгласни, че той винаги е поставял сина си на първо място, макар никога да не е имал особено топли и сърдечни взаимоотношения с Кристан. Патриархален консерватизъм в най-лошата му форма.

— Не искам да звучи безсърдечно, но това не извинява поведението ѝ.

— Да, имаш право. Но поведението на брат ѝ е не по-малко осъдително. Той положи доста усилия да насочи подозренията върху

нея. Можеш да бъдеш сигурна, че ще провря и най-малките подробности около смъртта на съпругата му.

Вървяха в мълчание още няколко минути. В мозъка на Ейприл цареше истински хаос. Изобел определено не ѝ допаднаше, но не можеше да си я представи да замисля убийство, да наема убиец, да дава сигнал за действие. Кристиан, колекционер на красиви предмети на изкуството, ѝ се струваше по-вероятен извършител. Беше ѝ много по-лесно да види него как претегля всяко „за“ и „против“, как преценява риска, как чертае планове.

— Не ми пука какво ще стане с Кристиан, но се тревожа за Кейт. Тя е страхотно дете. Но майка ѝ е мъртва, баща ѝ е труден човек и ако има дори малка вероятност да е свързан по някакъв начин с убийството...

— Знам. Много неприятна мисъл. *Съжалявам, малката, но баща ти е убиец. Той отива в затвора, а ти — в дома за сираци.*

— О, Роб, не!

— Какво друго могат да направят с нея? Да я пратят да живее при Изобел? Представяш ли си как Кейт би могла да покани в „тъмницата“ приятелчетата си на пица да речем?

— Боже, какво семейство.

Започваше да вали по-силно.

— Аз живея наблизо — рече Блакторн. — Добре де, във Вилидж. — Усмихна ѝ се криво и додаде: — Може би не чак толкова близо. Няколко пресечки на юг, още няколко — в западна посока. Но мога да ти предложа чаша кафе или нещо друго. Освен ако...

Ейприл се поколеба само за момент. *Защо не, по дяволите?* Имаха да разговарят за толкова неща, а и не беше сигурна, че иска да бъде благоразумна.

— Окей. Би било чудесно.

Натискът на пръстите му се засили почти незабележимо.

— Добре. Почакай, ето едно спряло такси. При това свободно.

Показа се на улицата, за да повика таксито и двамата се качиха. Роб даде адреса си и отново потънаха в мълчание, сякаш се питаха за какво бяха дали съгласието си току-що.

Апартаментът му бе на последния етаж на една от тесните стари градски къщи в Гринич Вилидж. Беше малък, но уютен. В дневната имаше камина и той запали огън, за да се постопят след дъжда.

Младата жена седна на единия край на кафявия кожен диван срещу камината и се загледа в пламъците. Не можеше да се отърси от образа на прекрасната блондинка, коленичила пред своя партньор, обут с тесни кожени панталони. Ръцете ѝ бяха зад гърба, хванати в кожени белезници, но изражението ѝ провъзгласяваше усещане за вътрешна свобода.

Завиждаше на тази жена. За да направи нещо подобно — да си позволи да бъде така безпомощна и уязвима — трябваше да има пълно доверие в своя партньор. Как можеше да бъде толкова открита? Как би могла да се довери до такава степен в безграничната му добронамереност? За нея това би било мини драма, изпълнена с емоционална опасност.

От друга страна обаче сега стоеше в чужд апартамент, в компанията на мъж, когото не познаваше много добре; той я бе преследвал, беше я съборил на пода на заседателната зала в Анахайм и я бе гонил из Сентръл Парк.

Вярваше ли на Роб Блаторн? Не, каква причина имаше да го прави?

Защо тогава бе приела поканата му?

Вдигна поглед към него. Той също бе седнал на дивана, но бе оставил известно разстояние помежду им. Беше се облегнал назад, сплел длани зад главата си, изпънал напред дългите си крака. Можеше да види гладките контури на мускулите на бедрата под тесните му панталони.

О, Боже. Беше тук, защото го желаше. Беше съвсем просто.

Той улови погледа ѝ и се усмихна, без да обръща глава към нея.

— За какво мислиш? — попита Роб.

Младата жена се засмя и поклати глава.

Той извади едната ръка изпод главата си и я протегна към нея. Ейприл въздъхна, когато пръстите му се плъзнаха под косите и загалиха нежно врата ѝ.

— Може ли да те попитам нещо? — промълви тя.

— Разбира се.

— Познавал си се с майка ми, преди да станеш неин бодигард. Как се запознахте?

Той като че ли се поколеба. Забеляза, че за момент спря да движи пръстите си по врата ѝ. Най-сетне отвърна:

— Запознахме се преди повече от две години, когато се разболя Джеси.

Младата жена се премести малко по-близо до него. *Говори ми* — искаше ѝ се да каже, но не посмя да го изрече на глас. Остави очите си да го окуражат сами.

— Джеси бе чувала за делото на Рина — тя си падаше по течението Ню Ейдж. Когато откриха, че има рак на яйчниците, заболяването вече се бе разпространило из цялото ѝ тяло. — Ейприл усещаше усилията, които му струваше всяка дума. — Започна да прилага традиционното лечение — химиотерапия и всичко останало — но се чувстваше ужасно. Реагираше бурно на лекарствата, очевидно много по-зле от повечето хора. Започна да се ужасява само при мисълта, че ще трябва да отиде в болницата за лечение. Чувствах се като тъмничар, който мъкне безпомощната си жертва към килията за мъчения. Някакъв неин познат ѝ дал една от книгите на Рина — онази, посветена на здравето и алтернативната медицина. Джеси бе силно впечатлена от идеята да се излекува чрез положителна мисъл, смях, музика, оптимизъм, медитация. Заяви, че трябва да се фокусира, да събере енергията си, да контролира и насочва мислите си. Реши, че всичко това е по-важно от химиотерапията.

Роб поклати бавно глава.

— Аз не се съгласих. Мислех, че трябва да пази всичката си енергия за лекарското лечение и да не прахосва времето — и надеждите си — по разни вълшебства. Но когато видях, че е твърдо решена... е, това не беше моментът да споря с нея. И тогава осъзнах: тя се чувстваше по-добре само при мисълта, че все още съществува нещо, което би могла да контролира поне в известна степен. Книгата на Рина за рака също ѝ оказва голямо влияние. Каза, че била „емоционално лековита“. Държеше я под възглавницата си, четеше по малко от нея всяка вечер преди заспиване. Писа на Рина и двете започнаха да си кореспондират.

— Замълча за момент. Ейприл забеляза колко напрегнати бяха вратът и раменете му.

— Когато разбра, че живеем в Лонг Айлънд, Рина дойде да ни посети. Настоя Джеси да се свърже с неколцина „лечители“, специализирани специално в областта на рака. Постепенно всичко това завладя до такава степен Джеси, че тя се отказа от всякаква форма на

традиционно медицинско лечение. Възпротивих се, но мисля, че по онова време аз също като нея търсех и се надявах вече само на чудеса. Така или иначе — продължи сковано той, — положението ѝ се влошаваше. Но Джеси не изгуби надежда до последния момент. „Перспективите на силата“ не я спасиха, но повдигаха духа ѝ, успокояваха я и, струва ми се, я караха да мисли, че все още контролира донякъде нещата. Когато тя умря, Рина не само, че дойде на погребението ѝ, но в продължение на няколко дена се навърташе край мен, за да се увери, че няма да посегна отново към бутилката. Бях обещал на Джеси, но, по дяволите, нея вече я нямаше, а единственото ми желание беше да бъда отново с нея.

— Ти пиеше ли? — попита Ейприл.

— Бях във Виетнам — отвърна Блаторн, сякаш това обясняваше всичко. — Най-лошото дойде след това. Връщането, приспособяването към „нормалния“ живот... сигурен съм, че си чувала обясненията на много ветерани колко трудно е това, след като си живял в ада. Така или иначе, аз имах късмет — отърсих се още докато бях млад. Оттогава никога не съм се проявявал като пияч, макар, признавам, да ме е изкушавало на няколко пъти. Най-ужасни бяха първите месеци след смъртта на Джеси. Рина поддържаше връзка с мен. Знаеше, че не вярвам в глупостите на „Перспективите на силата“... по-скоро бях ядосан, защото понякога си мислех, че ако Джеси не се бе увлякла толкова много по тях, нямаше да се откаже от традиционното лечение и сега може би щеше да бъде жива. Но Рина продължаваше да се обажда и да се интересува от мен. Няма по какъв друг начин да определя поведението ѝ, освен като доброжелателство и симпатия.

Ейприл поклати глава. Не вярваше на ушите си. Майка ѝ бе сторила всичко това?

— Ето защо в началото този случай ми се стори толкова необясним — продължи младият мъж. — Нещата, които научаваме за нея — или които мислим, че научаваме — са толкова противоречиви. Как е възможно жената, която се грижи така сърдечно за Джеси и след това — за мен, да е същата особа, която ни описа Изобел? Същата, която те е изоставила, без да погледне нито веднъж назад? Вярно е, че хората са сложни създания и често се държат непредсказуемо, но изобщо не мога да разбера що за човек е била Рина. Нищо не си пасва, нищо не звучи правдоподобно.

— Да, знам — промълви Ейприл. — И аз съм объркана по същия начин. Кейт обожава Рина, а Кейт не е глупачка.

Кой знае как двамата се бяха приближили един до друг по време на разказа и сега се намираха в средата на дивана, допрели бедрата си едно в друго. Пръстите му все още се занимаваха с врата ѝ.

— Слушай. Има нещо, което е добре да разбереш — заяви Блакторн.

Младата жена вдигна очи към лицето му.

— Когато Джеси се разболя, нещо в мен превъртя. Някога бях доста уравновесен и оптимистично настроен човек. Животът, разбира се, има своите хубави и лоши моменти, но аз никога не бях стигал чак толкова дълбоко в отчаянието си, че да не мога да изплувам отново след няколко часа. Разбираш ли?

Ейприл поклати глава.

— Тъъ, не съвсем.

— Не можех да проумея защо трябваше да се разболея и да умре от рак толкова млада. Струва ми се, че дотогава виждах някаква логика в света. По дяволите, може би именно поради това и станах пазител на закона. Вярвах в някаква абстракция, която наричах Справедливост. Въпреки, че, след като работих за правителството, видях и доста нагласени неща... не знам, сред правозащитните органи на държавно ниво съществува някакъв идеализъм, който обикновено не се среща в средите на полицията. Ние не вземахме подкупи — по дяволите, залогът бе славата и честта на нашата страна. Е, и ние я оплесквахме често, но бяхме яки копелета. Когато се случеше да пострадат невинни хора, ние полагахме големи усилия да поправим стореното зло и от време на време наистина успявахме.

Ейприл галеше дланта му. Знаеше докъде щеше да доведе това, но не го прекъсваше.

— Но когато Джеси... — Роб спря, за да се изкашля. — Тя беше невинна жертва, но нямаше злосторник. Търсех такъв. Който и да е — погледна към нея. — Но единственият резултат бе усещането, че няма справедливост, нито надежда за справедливост. Осъзнах, че всичко в този живот е случайност. Нищо няма смисъл. И внезапно се озовах в някакво празно пространство; нямаше нищо, за което да се захвана. Когато тя умря, все едно че ми отрязаха котвата и аз се понесох из пространството.

Младата жена си даде сметка, че също бе изпитала нещо подобно: тогава, когато майка ѝ я бе изоставила на нюйоркското пристанище.

— Аз не вярвам в Бог — рече той. — Не мисля, че някога съм вярвал, освен, може би, като дете. Не вярвам, че след физическата си смърт продължаваме да съществуваме под каквато и да било форма и не вярвам, че някога ще се съединя с духа на моята съпруга или тем подобни глупости. Но ми беше страшно трудно да... да я оставя да си отиде. Тя все още съществува в... в моето сърце и съзнание и понякога дори разговарям с нея. Това е една илюзия. Може би нещо като емоционална патерица — замълча за момент. Лицето му бе съвсем близко до нейното, сините му очи блестяха. — Така или иначе, казвам ти всичко това, защото те харесвам. Искам да спя с теб — мисля, че си го разбрала. Ти всъщност си първата жена, към която изпитвам нещо подобно, откакто умря Джеси — поклати глава. — Въпросът е там, че отвътре съм мъртъв. Не мога да ти предложа нищо друго, освен физическо удоволствие. Не желая повече усложнения в живота си.

Ейприл кимна.

— Разбирам. Струва ми се — въздъхна. — Искаш ли да си тръгна?

— Не — отвърна припряно той. — Господ ми е свидетел, искам да останеш. Но ако чувстваш, че трябва да си тръгнеш, ще те разбере.

Младата жена затвори очи. Чуваше тиктакането на някакъв часовник и почукващия по рамката на отворения прозорец дъжд. От време на време огънят пращеше и съскаше. Вярваше на онова, което ѝ бе казал. Беше се появил в живота ѝ, за да разследва едно убийство; след като го разреши, щеше да изчезне. Двамата нямаха бъдеще.

Но тази вечер бяха тук, заедно.

И тя го харесваше. Даже много. Струваше ѝ се чувствителен и емоционален човек и изключително секси.

Отметна глава и го погледна.

— А ако поискам да остана въпреки предупреждението?

Той сля погледа си с нейния. Бавно на устните му се появи нещо като усмивка.

— Ти не се съобразяваш много-много с предупрежденията на другите, нали? — дланите му се преместиха в косите ѝ и ги загалиха

нежно. — Ако останеш, ще помисля, че си безразсъдна жена с влечение към приключенията.

— Кой, аз ли?

Той се наведе и я целуна по устата. Тя разтвори устни и усети връхчето на езика му да се докосва до нейния — това предизвика ненадеен изблик на удоволствие.

— Да, ти — промърмори Роб.

А след това целувката стана страстна, почти груба.

Коженото канапе заскърца, когато се задвижиха в обятията си. Той я придърпа по-близо до себе си и Ейприл усети как едното му бедро се плъзна между нейните. Силната му ръка я обхвана здраво през раменете, докато другата започна да опипва гърдите през плата на роклята ѝ. Младата жена се изви, когато пръстите му напипаха едното им връхче.

Всичко това беше точно каквото ѝ трябваше. Нуждаеше се от близостта, от докосването на друг човек. Имаше нужда да се движи заедно с него, да се почувства едно цяло с него, поне докато траеше това. Ако бе само за тази нощ — е, тогава щеше да направи всичко зависещо от нея, за да я превърне в нощ, която щеше да цени винаги.

Прегръдката им стана трескава; двамата, все едно че се разтапяха и се сливаха в едно. Ръцете ѝ подръпваха ризата, която вече усещаша като пречка. Копнееше да усети под дланите си топлата му гладка кожа.

Блакторн повдигна глава. Ейприл протегна длан и докосна ъгълчето на устата му; в отговор той я близна по пръста.

— Ще дойдеш ли в спалнята с мен?

— Да — промълви тя.

Изправиха се заедно, той я хвана за ръка и я поведе през малък коридор покрай килера и банята в просторна спалня.

— Извинявай за безредието — рече той, като посочи към безпорядъка и неоправеното легло. — Не очаквах, че ще имам компания.

— Няма проблем.

— Чаршафите поне са чисти — заяви Роб, като я придърпа до себе си в леглото. — Смених ги вчера.

Младата жена се засмя.

— Значи по-скоро, отколкото аз съм сменяла моите.

— Никога не съм бил от особено подредените — обяви плачевно той.

— Няма значение.

Целуна я отново и лекото смущение изчезна. Роб Блаторн може и да не беше безупречен домакин, но определено умееше да целува.

Ейприл престана да мисли и просто се отдаде на усещанията — езикът, който се докосваше изкусно до нейния, топлият му дъх върху нейните устни, пръстите, които се придвижваха бавно по тялото ѝ. Протегна се зад гърба ѝ, напипа ципа и започна да го сваля бавно. Смъкна вече свободния корсаж от гърдите ѝ и промърмори одобрително.

Междувременно тя се захвана с копчетата на ризата му. Разтваряше плата малко по малко след всяко следващо разкопчано копче и се навеждаше да целуне всяко новооткрито парченце плът. Роб изръмжа гърлено и едва чуто, когато тя разголи зърното от едната страна на гърдите му и започна да си играе с него с връхчето на езика си.

С бързи и сигурни движения Роб смъкна роклята ѝ. И двамата вече дишаха учестено; желанието им започваше да излиза от контрол. Блаторн разкопча колана, а след това и ципа на панталоните си. Тя се зае с чорапогащника си. Разхвърляха дрехите си в безпорядък наоколо, а след това, вече напълно голи, се обърнаха един към друг. *Какво силно и красиво тяло има* — помисли си Ейприл и се изчерви, когато усети погледа му върху себе си.

— Прекрасна си — прошепна той.

— Ти също!

Роб дръпна чекмедженцето на нощната масичка край леглото. Извади няколко четвъртити пакетчета и ги захвърли върху леглото.

— Надявам се да ги употребим всичките — рече с усмивка той.

— Точно се канех да питам...

— Няма причина да се притесняваш, но е най-разумно да бъдем предпазливи.

Ейприл легна в средата на леглото и протегна ръце към него. Той я последва и я придърпа леко, така че двамата се озоваха с лице един към друг, легнали настрани. Блаторн я погали по гърдите. Стисна леко едното връхче между палеца и показалеца си, като я гледаше

право в очите. Внимателно увеличи натиска и леката болка я накара да изохка и да се размърда.

— Целта на това не е да ти причиня болка, а да ти напомня, че мога да ти бъда господар — прошепна той.

Очите ѝ се разшириха.

— Помислих си, че изглеждаш страшно заинтригуван от действията на онези хора на партито.

— Да. Непрекъснато се сецам за някои от нещата, които видяхме.

— Аз също!

Усети коляното му между бедрата си. Чувственият поглед на сините му очи повиши още повече температурата на тялото ѝ.

— Страхувах се да не се шокираш.

— Не, всъщност дори завиждах на онези жени.

— Завиждаше ли им? На кои? На господарките или робините?

Ейприл усети, че се изчервява.

— На робините. Завиждах на доверието им в техния партньор.

— Какво е нужно, за да започнеш да вярваш така на един мъж?

Тя поклати глава.

— Не знам.

Той сведе глава и я целуна. Тя се вкопчи в раменете му и не ги пусна. Сети се за последната реч на майка си в залата в Анахайм, минути преди да бъде убита.

„Истината е, че всекидневно поверяваме живота си в ръцете на десетки хора“ — беше казала тя.

В ретроспекция думите ѝ звучаха като ирония.

И въпреки това... Младата жена си даде сметка, че трябва да бе усетила поне начало на доверие към Роб Блаторн. В противен случай нямаше да бъде тук, на това място и в това състояние, напълно разтворена към него и уязвима.

— Добре ли си? — попита той.

— Да — отвърна тя. — О, да.

Дланта му се плъзна между бедрата ѝ, внимателно и същевременно — настойчиво, огънат помежду им лумна и вече нямаше място за думи. Онова, което имаха да си казват, можеше да бъде изразено най-добре чрез докосвания, милувки, въздишки, охкания и всички останали звуци на любовта.

Роб изучи всяко кътче на тялото ѝ с длани и устни, а след това, задъхан, даде възможност и на нея да стори същото. Възбуждаха се дълго един друг, така че Ейприл вече не беше на себе си, когато той, също така подлуден като нея, най-сетне я притисна към леглото и разтвори краката ѝ. Усети потта по кожата му, напрежението в тялото му, докато опитваше да задържи колкото се може по-дълго крайния момент... поне още малко по-дълго. Но това не беше нужно, защото в мига, в който го почувства в себе си, тя получи оргазъм. Той я последва почти веднага.

— Оу! — прошепна Ейприл, когато възвърна способността си да говори.

— Оу, наистина. — Лежаха изтощени няколко минути, след което Роб я обърна така, че да може да се сгуши в обятията му; прегърна я изотзад и притисна корема си към задника ѝ. — Удобно ли ти е, хубавице?

— Мхм.

Блакторн се прозя звучно.

— Ще се почувстваш ли обидена, ако подремна малко?

— Не, тъй като и аз се готвя да сторя същото!

Младият мъж се засмя.

— На теб човек може много лесно да ти достави удоволствие. Обичам такива жени.

— Аз пък обичам мъже, които ги бива да доставят така добре удоволствие.

Той уви дългите ѝ коси около ръката си и я целуна нежно по врата.

— Правиш ме много щастлив.

Ейприл се усмихна в мрака и сплете пръстите си с неговите.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— В мен са докладите на полицията и публикациите в пресата по повод инцидента, в който загива съпругата на Кристиан — заяви Карла.

Тя дъвчеше последните хапки от сандвича си с няколко вида риба и морски мекотели и същевременно отмяташе един по един ранните си съботни разговори.

— И? — попита Блакторн.

Трябваше да полага усилия да се концентрира. Съзнанието му непрекъснато се връщаше към спомените от предишната нощ — трескавия поглед на Ейприл, гърлените ѝ стенания, начина, по който пръстите ѝ се плъзгаха почти неусетно по кожата му...

— И е определена като смърт в резултат на злополука. Нивото на алкохола в кръвта на жертвата е било 1,2. Това е над законово допустимата граница. Изглежда двамата с приятеля ѝ са празнували нещо, след което не са видели завоя и излетели от пътя. Колата се търкаляла няколкостотин метра надолу по стръмния склон и предната ѝ част, където седали любовниците, била напълно смачкана. И двамата умрели на място от многобройни наранявания.

— Някакви доказателства, че са били изтикани умишлено извън пътя?

— Не, но изглежда и полицията не е търсила доказателства за нечестна игра. Този участък от пътя е лош и това не е първата злополука, станала на него. Управата на щата била критикувана, че не е поставила по-сигурни парапети на това място. Съществуващите тогава перила били слаби и се разкъсали от удара. Джонас обаче се натъкна на нещо интересно за Кристиан, след като направи своите допълнителни проучвания.

Блакторн зачака да чуе за какво става дума.

— За кратко се е проявявал като автомобилен пилот, чийто главен интерес били ралитата.

— Следователно можем да предположим, че притежава и уменията, и хладнокръвието, необходими да изблъска друга кола от

пътя.

— Звучи ми доста вероятно, шефе.

— Известно ли е къде е бил през нощта на смъртта на бившата си съпруга?

— В полицейския доклад не се споменава нищо по този въпрос.

— Мисля, че е най-добре да си поговорим със самия Кристиан дьо Севини.

— Точно така. Междувременно тук има още едно интересно нещо. Мис Харингтън ти каза, че според Рипли издателите на Рина се обаждали, за да питат за някакъв ръкопис, нали?

— Да.

— Току-що разговарях с издателката по телефона. Заминала е за няколко дена — беше ми нужно време, докато издиря следите ѝ и на нея това никак не ѝ хареса, още повече, че сме я безпокоили през уикенда и т.н. Тя обаче отрича да се е обаждала.

— Хмм. Сигурна ли си, че точно това е нейната издателка?

— Рина работеше все с едно и също издателство, в продължение на години. Жената се разсмя по този повод, каза, че това било нещо необичайно в книгоиздаването.

— И не знае нищо за някаква автобиография, така ли?

— Каза, че Рина никога не е обсъждала подобен проект с нея. Няма причина да ме лъже, нали?

— Аз поне не се сецам за такава.

— Тогава значи Рипли не казва истината. Или Харингтън.

Блакторн се замисли върху думите ѝ. Беше сигурен, че Ейприл не го лъжеше. Чарли? Може би. Ако самият той искаше да се добере до ръкописа, би било умна идея да скрие собствения си интерес, като се престори, че пита от името на друг. От друга страна...

— Те обаче са издали книгите ѝ за овладяването на силата, нали? Нищо чудно да е занесла автобиографията си на другаде, при някой, който е специализиран в тази неща. Това може да бъде съвсем друг издател.

— Да — отвърна скептично Карла. — Предполагам.

— Обади се на агента ѝ. Той вероятно ще знае, ако Рина е възнамерявала да се обърне към друг издател. Междувременно ще разпитам Чарли.

— От този Чарли ме побиват тръпки — заяви помощничката му.

— Защо?

Тя сви рамене.

— Не знам. Трудно е за обяснение. Всички, с които съм разговаряла, твърдят, че е страхотен — мил, добър, работлив, истински джентълмен. Въпреки това имам тези неприятни усещания. Може би защото никога досега не съм срещала почтени мъже.

— Това обяснява защо двамата с теб се разбираме толкова добре — отвърна Блаторн.

— Не мога да повярвам — заяви Кристиан. — Ти имаш наглостта да застанеш тук и да твърдиш, че съм наел убиец не само, за да премахне Рина, ами и за да ме отърве от бившата ми съпруга?

Беше събота следобед и Кристиан опитваше да свърши още малко работа преди пристигането на Дейзи. През днешния ден тя трябваше да участва в учредяването на специален фонд във Вашингтон, след което щеше да тръгне насам. Наистина щеше да я види два пъти за една седмица.

Блаторн се бе появил неочаквано и бе заявил, че има няколко неразрешени въпроса във връзка със смъртта на Рина. Кристиан се изкушаваше да му каже да отиде да си го начука, но благоразумието надделя. Това все пак бе разследване на убийство и макар Блаторн да не участваше официално в него, той бе работил за ФБР и несъмнено все още поддържаше връзка с бившите си колеги. Тези хора явно подозираха всекиго и нямаше смисъл да засилва още повече подозрителността им.

Но ако бе предполагал за какво всъщност щеше да го пита той, никога нямаше да го пусне да влезе.

— Всъщност — казваше в това време Роб, — не е изключено и ти сам да си я изблъскал от пътя. Разбрах, че си участвал в ралита. Не е изключено да си я последвал там в нощта, след като си изгубил делото в съда и, щом си видял подходяща възможност, да си се възползвал от нея.

— Разбирам. И когато после е дошъл моментът да бъде убита Рина, не съм се поколебал и за секунда. Тъй като веднъж вече съм прикрил следите от едно убийство, сега съм изпълнен с увереност, че ще се измъкна успешно и след още едно.

— Точно така. Успехът е като наркотик.

— Нека да изясня веднага този въпрос — Кристиан трябваше да използва всичката си воля, която не бе никак малко, за да удържи гнева си. — Първо убих Миранда. След това уредих премахването на Рина. Защо? Защото е разбрала, че съм убил бившата си съпруга? Целта на второто убийство е била прикриването на първото, така ли?

— Да, нещо такова.

Кристиан поклати глава.

— Боже мили. Трябва да сте наистина отчаяни. Колко време ти, ченгетата, ФБР и един Господ знае кой още, работите върху този случай? Изминаха почти три седмици от смъртта на Рина. Това ли е най-доброто, до което сте стигнали?

Блакторн беше невъзмутим.

— Къде беше през нощта на смъртта на бившата си съпруга?

— Чуй какво ще ти кажа. Противно на всякакъв здрав разум те пуснах тук и те изслушах. Но досега не съм чул нищо друго, освен глупости. Няма да разговарям повече с теб. Искам да напуснеш дома ми.

— Ако нямаш какво да криеш, няма причина да не поговорим. А и всичко, което ми кажеш, е между нас.

— Е, в такъв случай, да си остане между нас — отвърна саркастично дьо Севини, — аз бях с жена през въпросната нощ. Така че имам алиби, а твоята бляскава теория не е нищо повече от една боза.

Роб прие спокойно новината.

— Името ѝ?

Добър въпрос — помисли си събеседникът му. Спомените му за онази нощ обаче не бяха толкова добри. Беше пиян и изпълнен със съжаление към самия себе си, тъй като бе изгубил делото, а с него — и Кейт. Но бе излязъл със съдебната чиновничка — привлекателна жена със странно име. Никога повече не се бе виждал с нея, разбира се, но тя може би си го спомняше. Беше прекарал нощта с нея... добре де, част от нощта...

Алекса? Одри? Някакво по-необичайно име. Но нямаше дори мъглив спомен за фамилията ѝ и се съмняваше, че изобщо някога я бе научавал.

— Името ѝ не те засяга. Да не съм ти някаква уличница, че да се отнасяш така с мен! Ако трябва да се дават някакви официални показания, ще го направя в присъствието на моя адвокат. — Замълча за момент. — Защо не помислиш да си наемеш и ти адвокат? Защото ако продължаваш да се държиш така, ще трябва да се замисля сериозно дали да не те дам под съд за лошо професионално поведение. Съществуват ли застраховки за бодигардове при злоупотреба със служебното положение?

Сърдечното изражение на Блакторн се изпари и той пристъпи няколко крачки по-напред. Вдигна една петнайсетсантиметрова порцеланова овчарка — френска, от осемнайсети век — от мраморната масичка и я огледа.

— Хубава е. Ти колекционираш такива неща, така ли?

Кристиан се намръщи, като гледаше как нехайно бе хванал статуетката нежеланият му посетител. Тя бе застрахована, но нямаше как да я замени.

— Остави я на мястото.

Роб я завъртя из пръстите си и неговият домакин скочи на крака, когато овчарката полетя към пода. Блакторн я хвана майсторски в последния момент и я вдигна триумфиращо.

— Хооп! — рече той.

Дьо Севини си пое предпазливо въздух.

— Махай се оттук, по дяволите!

— Ченгето ще говори с теб и за дъщеря ти. Разполагаме с няколко доклада за нейните бягства. Изглежда въкъщи не всичко е наред — може би някакъв вид малтретиране. Ще трябва да проверим всичко това.

— Чуй добре какво ще ти кажа, копеле такова — гласът на Кристиан бе студен и премерен, но той кипеше вътрешно. — Няма нищо, което да не е наред и определено няма никакво малтретиране. Повтарям, Блакторн, ще направиш добре да си наемеш адвокат. Ще ти бъде необходим.

Роб не изглеждаше особено впечатлен от заплахата, когато си тръгна.

Дьо Севини грабна телефона. Кой беше впрочем този кучи син? Какво точно знаеха за него? Рина го бе наела и той се бе провалил.

Баща му беше ли правил някакви справки, за да види доколко може да се разчита на него?

Очевидно Робърт Блаторн бе твърдо решен да открие всички подробности за миналото на всеки, който му се струваше дори леко подозрителен. А доколко щеше да издържи самият той едно подобно проучване?

— Татко — рече той, когато Арман вдигна телефона от другата страна. — Мисля, че имаме проблем.

— Какъв е проблемът, сладурче? — попита Дейзи. — Угрижен ли си нещо?

Бяха в голямото му легло. Кристиан бе гол, Дейзи — в един от нейните любими ефирни корсети-бодита, този път виолетов, поръбен със слонова кост. Тя мислеше, че са много секси. Той обаче би предпочел да е гола и да не трябва да се чуди дали отдолу се закопчаваше с миниатюрните секретни копченца или гайки. Проклетото бельо създаваше много повече неприятности, отколкото си заслужаваше.

Дейзи бе коленичила до него, с разчорлени коси и поруменели от усилията бузи. Вече петнайсетина минути го смучеше или по-скоро се мъчеше да го направи безуспешно.

— Какво според теб би било да смучеш патката на един убиец? — попита нехайно той.

Дейзи трепна. Тя не използваше изрази като „смуване на патка“, така че сигурно щяха да ѝ бъдат нужни няколко секунди, за да разбере за какво става дума.

— За какво говориш, сладурче?

Плъзна се нагоре в леглото с очевидно облекчение. Не обичаше оралния секс. Налагаше си да го прави. Понякога ѝ се струваше, че трябва си налага всичко, свързано със секса... Въпреки голямата си вътрешна топлина, Дейзи бе студена в спалнята.

— Днес ме обвиниха в убийство, ето за какво говоря. И то не за едно, ами за две убийства.

Тя присви очи.

— Искаш да кажеш, че полицията опитва да докаже вината ти за смъртта на Рина?

„Да докаже вината ти.“ Интересно колко пъти се бе срещала с онзи полицейски началник в Хюстън.

— Не знам за полицията, но онзи идиот, охраната, Блакторн, същият, който позволи да застрелят Рина право под скапания му нос, се е захванал с мен.

— Добре де, и защо ти е на теб да я убиваш? Нямахме какво да делиш с нея.

— Блакторн смята, че първо съм убил Миранда — причинил съм катастрофата в пристъп на гняв, след като съм изгубил делото за Кейт. После Рина научила за това и започнала да ме изнудва. И аз, естествено, съм убил и нея.

Дейзи се засмя. Обикновено смехът ѝ му допаднаше с южняшкия си чар. Тази нощ обаче му се стори малко див и необуздан.

— Те са отчаяни, сладурче — заяви след малко тя. — Това трябва да е причината. Вече започват да търсят под вола теле.

— Вероятно.

— Когато умря твоята съпруга...

— Бивша съпруга — поправи я остро младият мъж.

— Да, разбира се, извинявай. Та, когато тя умря, някой заподозря ли, че ти имаш нещо общо със злополуката?

— Не, разбира се. Или, дори да са заподозрели, не са ми казали. Бях разпитан, естествено. Искам да кажа, моментът бе наистина малко странен. Тя умря в същия ден, в който бе приключило делото за определяне настойника на Кейт. По-точно рано на другата сутрин. Това бе една от жестоките шегички на съдбата.

— Не вярвам в жестоките шегички на съдбата — заяви мисис Тюлейн. — Ние сами градим съдбата си.

— Добре, добре, ти вярваш във врелите-некипели на „Перспективите на силата“, но аз не им вярвам. Съдбата на някои хора се прави от други. Като тази на Рина, например. Няма да започнеш да твърдиш, че е избрала сама да бъде убита, нали?

— Не, разбира се. Но тя е достигнала до този мит благодарение на собствените си действия. Трябва да е направила нещо — да е обидила някого, да го е предала, да го е накарала да я намрази. Така стават нещата, сладурче. По един или друг начин, може би дори без да си даде сметка, Рина е изтъкала примката, стегнала собствения ѝ врат.

— Ако около моя врат има някаква шибана примка, нея със сигурност ми я надява Робърт Блаторн. Да върви в ада проклетото копеле.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

В събота вечерта Ейприл работеше в кабинета си, когато по домофона се позвъни. Погледна часовника си. Почти единайсет.

Сигурно беше Блаторн. Не беше се обаждал. Не очакваше да се появи така без предупреждение, но той и преди я беше изненадвал...

Пооправи косите си, докато отиваше към домофона.

— Да?

— Кейт е тук, мис Харингтън — обади се портиерът от входа. Той, разбира се, познаваше момичето, както всички останали портиери, които работеха тук. — Тя се готвеше да си отключи със своя ключ, но аз реших, че е по-добре да ви предупредя.

— Окей, благодаря, нека се качва — рече младата жена.

Колкото и да се бе привързала към Кейт, изпита разочарование, че не беше Роб. Той я беше докарал рано сутринта, беше я целунал страстно и бе споменал, че ще работи през целия ден по случая. Не бе казал нищо по въпроса кога ще се видят отново, но знаеше, че рано или късно ще ѝ се обади.

През целия ден бе плувала в някакво приятно блаженство и бе мислила за него. Той бе чудесен любовник — всеотдаен, внимателен и чувствителен. Но същевременно не се боеше да държи в свои ръце контрола и да има изисквания и това бе много възбуждащо.

Щом чу стъпки в коридора, Ейприл отключи резетата, отвори входната врата и малката ѝ приятелка побърза да влезе; беше мокра и неспретната. На рамото си бе преметнала раничка, която издрънча, когато я постави на пода.

— Кейт? Вече е почти единайсет. Не би трябвало да се шляеш из нюйоркските улици в този час.

— Трябваше да дойда. Съжалявам, но този уикенд той е пак с онази ужасна жена и аз не мога да понеса повече това положение. Реших да напусна. Може ли да прекарам тук нощта?

— Коя ужасна жена? — попита Ейприл, като пое подгизналия шлифер, преди момичето да го е пуснало върху персийския килим.

Нейната гостенка направи физиономия и занарежда:

— Здравейте, всички вие, аз съм Дейзи и се кандидатирам за Сената на Съединените щати и, повярвайте ми, сладурчета, имам нужда от вашите гласове.

Младата жена се усмихна.

— Не харесваш ли Дейзи? Изненадана съм. На погребението на майка ми останах с впечатлението, че всички я харесват.

— Толкова е неискрена. Освен това той изглежда се среща с нея. Това е отвратително. Тя може да му бъде майка, а те спят в едно легло.

— Тя не е толкова стара. Мъжете никога не са преставали да поддържат връзки с по-млади от тях жени. Няма причина да не става и обратното.

— Но защо това трябва да се случи точно с баща ми?

Ейприл сви рамене. Интересно какво бе открил Роб във връзка със смъртта на Миранда. Когато научеше, че красивият ѝ млад любовник е заподозрян в убийството на двама души, Дейзи Тюлейн несъмнено щеше да прецени, че е наложително, от политическа гледна точка, да прекъсне връзката си с него.

— Дейзи и баба ти са били добри приятелки, нали? — попита тя.

— Приятелки? Да, така е, бяха приятелки — изсумтя Кейт. И се насочи към кухнята. — Имаш ли пица?

— Не, но мога да ти направя сандвич. Баща ти знае ли, че си тук?

— Не, измъкнах се тайно. Те бяха заети в спалнята, бяха затворили вратата — погледна я през рамо и направи физиономия. — Наистина отвратително.

Няколко минути по-късно момичето седеше пред кухненската маса, дъвчеше сандвич с фъстъчено масло и го поливаше с мляко. Ейприл си направи чаша чай и се настани срещу нея.

— Защо преди малко се изказа така саркастично за Рина и Дейзи?

Кейт сви рамене и я погледна смутено.

— Казах ти, Дейзи е много неискрена и фалшива.

— Не си ли виждала рекламния запис на баба си с нея? — настояваше младата жена.

Нощната ѝ гостенка я изгледа така, сякаш току-що бе изрекла нещо невероятно наивно.

— Всичко това са сценарии; те не са реални. Баба ми го обясни веднъж. Те са като телевизионна пиеса. Всичко е само думи.

— Знам това, Кейт, но свидетелските показания на интервюираните хора са представени по такъв начин, че зрителите да могат да ги приемат като сравнително искрени.

Момичето вдигна вежди.

— Кейт, искам да те питам нещо.

Досега не се бе сещала да я пита за приятелските връзки на майка си, но очевидно точно от нея можеше да разбере нещо, тъй като бе прекарвала доста време с Рина.

— Да — отвърна Кейт и посегна към картонената кутия, за да напълни отново чашата си с мляко.

— Рина казвала ли ти е някога нещо за някаква книга, която пишела?

— Каква книга?

— Предполагаме, че е пишела книга за своя живот.

— Искаш да кажеш, автобиографията ѝ ли?

— Знаеш ли за нея?

— Разбира се. Дори ми е чела откъси от нея на няколко пъти. Беше гот.

Ейприл усети, че възбудата ѝ нараства. Това бе първото незаинтересовано твърдение за съществуването на ръкописа.

— Кейт, знаеш ли къде е държала ръкописа?

— Защо?

— Ами, изглежда е изчезнал, т.е., никой не е успял да го открие след смъртта ѝ.

Момичето престана да дъвче.

— О! Това някакъв ключ ли е?

— Не знам. Но аз бих искала да хвърля един поглед на ръкописа. Както и мистър Блакторн. Той също се интересува от него.

— О, той ли. Не го харесвам — ухапа сандвича си. — Може той да я е убил.

— Не ставай глупава. Той ѝ беше бодигард.

— Веднъж гледах филм, в който убиецът беше самият бодигард. Той бе идеалният, тъй като знаеше всичките ѝ привички и дневното разписание. И имаше достъп до нея, така да се каже. Е, само дето жената се досети накрая, когато беше почти прекалено късно.

— Да, но в този случай Блакторн се опитва да разкрие убиеца. И този ръкопис може да се окаже важен. Виждаше ли си я да работи

върху него?

Кейт кимна.

— Но никога не съм виждала истински ръкопис, или книга, или някакви книжа, или каквото и да било от този род. Искам да кажа, никога не съм виждала нещо принтирано. Тя ми го четеше направо от компютъра.

Ейприл отвори уста и я затвори отново. Чувстваше се като истинска глупачка. Нищо чудно, че не беше открила книгата. Бяха търсили някакъв обемен ръкопис, а не един или няколко файла в компютър.

— Какво? — обади се Кейт, като дъвчеше.

— Нищо — компютърната ѝ неграмотност отново се изпречваше на пътя ѝ. Просто нямаше избор, трябваше да се научи да борави с проклетото изобретение. — Просто се проявих като глупачка, това е.

Кейт кимна, сякаш фактът за глупостта на възрастните бе нещо съвсем нормално и широко разпространено, за да си струва да го коментира.

Не всички възрастни обаче бяха глупави, припомни си младата жена. Полицията трябва да се бе сетила за възможностите на компютърната техника. Бяха ѝ казали, че полицията е проверила всички компютри в офиса. Спомни си и коментара на Роб по повод липсата на компютър в апартамента на Рина.

— За кой компютър говориш? За онзи в офиса ѝ в „Перспективите на силата“ ли?

— За нейния лаптоп — отвърна момичето. — Баба работеше почти само с него.

— Не знаех, че е имала лаптоп. Нито тук, нито на работа. Мислиш ли, че го е взел Арман?

Лицето на Кейт почервеня.

— Много харесвах лаптопа — произнесе бавно тя. — Тя ми даваше да го ползвам винаги, когато поискам — отмести встрани поглед и задъвка долната си устна. — Реших, че щеше да предпочете да го остави на мен. Искам да кажа, че знаеше колко искам да стана писателка. Затова... не мислех, че ще има нещо лошо, ако просто го взема, за да го ползвам.

Оу! — помисли си Ейприл. — *Значи Рина е имала портативен компютър. И Кейт, която е идвала най-често в апартамента както*

преди, така ѝ след нейната смърт, го е взела.

Липсващият ръкопис се намираще в ръцете на едно дете.

— Не беше редно, нали? — попита малко по-късно Кейт. Изглеждаше смазана. — Трябваше да попитам, преди да го взема. Така прилича на кражба, нали?

— Сигурна съм, че баба ти наистина би искала да го остави на теб — побърза да отвърне Ейприл. — Но наистина трябваше да кажеш на някого. Той може да се окаже много важен, в зависимост от това какви файлове са съхранени в него. Къде е компютърът?

— О, тази част е най-лесната — Кейт изчезна в антрето и се върна с раничката си. — Тук е. Нося го навсякъде с мен, в случай че се наложи да запиша нещо, което не искам да забравя — отвори тежката чанта и извади от нея тънка кутия. — Ето го.

Ейприл се засмя, отчасти от облекчение и отчасти — от щастие. Дали сега загадката щеше да бъде разрешена?

— Не съм трила нищо от хард диска. Искаш ли да ти намеря файловете? Аз съм факир по компютрите.

Младата жена не беше сигурна дали трябва да правят това — може би беше редно да се обади в полицията или на Роб, но...

— Аккумуляторът е изтощен — заяви малката ѝ приятелка, като опита да го включи. — Скоро ще трябва да се зарежда. Няма значение, ще го включим към електрическата мрежа. — Бръкна отново в раничката и измъкна някакъв кабел. Пъкна единия край в портативния компютър, а след това Ейприл го включи в контакта. Малката машина започна да бръмчи. — Окей, сега вече можем да започваме — обяви Кейт.

Лаптопът изписка веднъж, след което по екрана му започнаха да се сменят бързо някакви графики и таблици. Пръстите на момичето летяха върху клавиатурата и предизвикваха появата на нови цветни образи и красиви пиктограми.

— Е, не го виждам — заяви след няколко минути то. — Във файловете на баба тук няма кой знае какво. Освен „Солитер“ — той се появява автоматично заедно с „Уиндоус“. Но няма нищо кой знае колко интересно или предизвикателно. На големия 485 вкъщи имам качени няколко страхотни игри.

— Всичко, свързано с компютрите, е непозната територия за мен — обяви с крива усмивка Ейприл.

Кейт се бе съсредоточила върху екрана.

— Но машинката е много добра. Не толкова бърза като по-големите версии, но има цветен монитор. Повечето лаптопи нямат.

Младата жена кимна. Тя се бе привела над раменете на своята приятелка и опитваше да разгадае действията на детето.

— Виж, сега съм в менюто с файловете. Търся файловете на книгата, но те не са тук.

— Откъде знаеш?

— Помня името на файла. Беше го нарекла „Спомени“. Нали разбираш, файловете бяха „Спомени 1“, „Спомени 2“ и т.н. Вероятно всяка глава е била в отделен файл. Тук обаче няма нито един, а би трябвало да бъдат много. Поне няма файлове с такова име.

— Може би е променила имената им.

— Да, възможно е. Нека да влезем в някои, за да видим. Трябва да влезем в нейния word processor, виждаш ли как? Или просто да го потърсим в DOS, но текстът няма да е форматиран по същия начин.

— Щом казваш — отвърна Ейприл.

— Наистина ли не знаеш да работиш с компютър? А аз мислех, че всички могат да ползват поне „Уиндоус“. Лесно е. Искаш ли да те науча?

— Да, но не точно сега. Най-важното в момента е да намерим автобиографията ѝ.

— Всичко това ми прилича на кореспонденция. Писма и тем подобни. Виждаш ли буквите „Псм“ след името на файловете? Те се използват често, когато става дума за писма. Или пък „Пис“, или евентуално датата.

Натисна някакви бутони и върху екрана се появи текстът на кратко писмо. Беше адресирано до някаква жена в Арканзас, чието име бе непознато на Ейприл. Очевидно това бе отговор на писмото на някоя почитателка — все същите неща от рода на „вземи здраво в ръце твоята сила“.

— Скука — заяви момичето. „Отвори“ още няколко писма, но нито едно от тях не изглеждаше особено интересно. Младата жена обаче стигна до извода, че ще трябва да се научи да работи самостоятелно с машинарията, за да може да ги прочете внимателно, в

случай, че в кореспонденцията на Рина имаше нещо, което можеше да им бъде от полза. — Нека да опитам някоя от другите директории — рече Кейт. — Тук обаче няма кой знае колко. Има една лична поддиректория. Да вляза ли в нея? Звучи ми познато. Може би книгата е записана именно тук.

— Добре, нека да видим какво има там.

— Хмм. Странно — заяви след малко тя. — Директорията е празна. Ако не смятаме двата базови файла, които се появяват винаги, когато създаваме директория.

— Може ли да се създаде директория и да не се използва? — попита Ейприл.

— Разбира се. Можеш също да я използваш, а след това да изтриеш файловете. Ще опитам нещо, съгласна ли си?

— Ти знаеш какво се прави тук, Кейт. Аз нямам представа.

— Тук би трябвало да има програма, която да възстановява изтритите файлове, ако отгоре им вече не е записано нещо друго. Създадена е в случай, че човек изтрие нещо по погрешка. И така ще опитам да възстановя изтрити файлове с име „Спомени 1“, „Спомени 2“ и т.н. Може да са още тук.

Компютърът забръмча отново. Кейт опита няколко комбинации, след което поклати глава.

— Не. Много лошо. Това, разбира се, все още не означава, че никога не са били тук. Може да е записала отгоре им нещо и след това да е изтрила и него, което би било свръхпредпазна мярка.

— Но това няма ли да изтрие цялата й творба?

— Може да я е презаписала. Нали се сещаш, на дискети.

— Онези огъващи се пластмасови неща?

— Да, само че в лаптопите се използват по-малките, от 1.44 МБ. Сега се сетих, че забравих да проверя флопито. Би било смешно, ако въпросната дискета е била тук през цялото време. Аз никога не използвам флопито. Това е глупаво, между другото. Всеки би трябвало да се подсигуриява, като презаписва нещата си и върху дискета — натисна някакъв бутон отстрани на компютъра и заопипва с пръсти. — Не. Няма дискета — вдигна поглед към Ейприл. — Но книгата е тук, бас държа. Ако не е тук и не е принтирана, значи е някъде, презаписана на дискета.

— Защо някой би написал книга на компютър, за да я изтрие после и да я пази върху дискета?

— За да не може друг да направи това, което правим ние с теб в момента. Много по-лесно е да се скрие дискета, отколкото компютър. Знам, че беше тук. Сигурна съм в това. Обзалагам се, че ако открием дискетата, ще открием и липсващия ръкопис. А може би и убиеца на баба.

Ейприл я прегърна.

— Може би си права.

— Бас държа, че е скрита някъде тук. Или, ако не е тук, може би е в офиса на баба. Може ли да ти помогна при търсенето? — момичето сви ръце в юмурици. — Искам да хванем онзи, който го е направил... наистина искам.

— Разбирам как се чувстваш. Аз обаче бих се чувствала много по-добре, ако знам, че не участваш във всичко това. И че си в безопасност.

Кейт я изглежда с широко отворени очи.

— Мислиш, че ще опитат да ни убият?

— Теб не, със сигурност. Не и мен, надявам се.

Кейт я стисна здраво за ръката.

— Бъди предпазлива.

— Така възнамерявам. А сега нека се обадим на баща ти, съгласна? Той сигурно се тревожи за теб.

— Нека да се тревожи — изръмжа момичето.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Ейприл мисли, че знае защо са убили баба — обяви Кейт на другата сутрин пред баща си и Дейзи Тюлейн по време на закуска.

Кристиан, който мажеше с масло препечената си филийка, направи физиономия.

— Всички мислят така.

— Много е важно да се открие причината — продължи момичето. — Човек трябва да анализира ума на убиеца, за да отключи сърцето му.

— Не си ли малко малка, за да мислиш за убийства, сладурче? — попита Дейзи.

— Тя е обсебена от тази тема — обясни с извинителен тон баща ѝ. — Дъщеря ми е новият Шерлок Холмс.

Кейт го погледна намръщено. Той мислеше, че тя се занимава с глупости. Не вярваше, че знае наистина нещо.

— Аз самата също обичам хубавите криминалета — отвърна Дейзи. — Ейприл Харингтън нали притежавала една от книжарниците за криминални романи? Бас държа, че и тя се мисли за детектив.

— Тя просто не иска да бъде убита като майка си — обясни възмутено Кейт. — Това ми се струва достатъчно добър мотив, за да искаш да разкриеш убиеца.

— Боже всемогъщи, и защо някой би искал да убие Ейприл? — попита Дейзи.

Както обикновено, не ядеше нищо. Каквато и храна да ѝ предложеха, тя все смяташе, че съдържа прекалено много калории. Кейт обаче мислеше, че няма вид на страдаща от анорексия. Гърдите ѝ бяха прекалено големи.

— Защото знае прекалено много — заяви тя и натъпка в устата си парче палачинка, полято обилно с кленов сироп. Забеляза, че Дейзи следи всяко нейно движение. *На, изяж се от яд* — помисли си тя. — Основните причини за извършване на убийство са алчност, похотливост и желанието да не се допусне някой да проговори пред

полицията. Ейприл е умна. Тя е открила доста неща за майка си. И иска да спипа убиеца даже преди полицията.

— Даваш го много драматично, както обикновено, Катрин — обади се баща ѝ.

А ти ме обиждаш както обикновено, татко — поиска да каже тя, но се отказа. Снощи бе изживяла такова вълнение, докато помагаше на Ейприл да търси ръкописа на Рина! За първи път бе почувствала, че наистина би могла да помогне за разкриването на убиеца.

— Баба работеше върху книга за своя живот. Но я застреляха, преди да успее да я довърши. А сега книгата като че ли е изчезнала. Ние мислим, че го е направил някой, който е искал да попречи тя да бъде издадена.

Дейзи и баща ѝ се спогледаха. Кейт се зае отново с палачинките, изпълнена с очакване. Сега вече и двамата бяха наострили уши. Харесваше ѝ, когато престанеха да си гукат, за да слушат нея.

— Тя е написала много книги — обади се Дейзи, като си играеше със своята лъжица. — Какво ѝ е било толкова особено на тази?

— Това е автобиография, а не някоя от онези книги, които ни учат как да си помогнем сами. Беше за нея самата. За нейния живот, за нейното минало. И разказваше някои неща за нейните клиенти — може би дори неща, които никой не е искал да казва. — Погледна към баща си и додаде предизвикателно: — Никой не знае какво се е случило с ръкописа. С Ейприл обаче вече имаме някои подозрения по този въпрос.

— Намерихте ли го? — попита Кристиан.

— Е, не, не още — побърза да отговори тя. — Но мисля, че Ейприл го е намерила. Или поне ще го направи скоро, ако вече не го е сторила. Аз ѝ дадох тази идея, нали разбирате, и...

Не довърши мисълта си и се запита дали не бе казала прекалено много. Ейприл я бе помолила да не споменава пред никого за липсващата дискета. Особено при положение, че не знаеха със сигурност дали тя изобщо съществуваше.

В началото момичето бе сигурно, че баба му я бе скрила някъде в апартамента. Вероятно това бе причината да бъде претърсен. Убиецът сигурно също знаеше за дискетата — или поне за ръкописа.

Двете с Ейприл обаче бяха преровили отново навсякъде, но без успех. Апартаментът на Шейсет и втора улица бе съвременен, с прави

стени под прав ъгъл и там просто нямаше удобни за скривалище места.

Тази сутрин обаче на Кейт ѝ бе дошла нова идея. Опитваше се да си намери извинение, за да претърси също и апартамента на дядо си. Рина все пак прекарваше известно време със своя съпруг, и огромната, причудлива къща предлагаше много повече възможности в това отношение. Особено на нещо дребно и тънко като компютърна дискета 1.44 МБ.

— Не съм виждала от доста време дядо — заяви тя, като за огромно облекчение на баща си, смени темата на разговор. — Мислиш ли, че би имал нещо против, ако се отбия да го видя следобед?

— Каква чудесна идея, Кейти — обади се Дейзи. — Той сигурно се чувства самотен сега без Рина. Защо не се обадиш на баща си? — обърна се към Кристиан тя. — Бихме могли да го поканим на вечеря.

— Предпочитам аз да отида при него — каза Кейт. Но, тъй като реши, че се държи невъзпитано, додаде: — Той живее в един богат, хубав апартамент, построен през двайсетте години или тогава, когато хората са били много богати. Аз бих могла да отида там, а вие двамата да останете сами.

Предложението привлече вниманието им.

Възрастните са наистина отвратителни — реши момичето.

Когато Дейзи Тюлейн се върна в Далас на следващата вечер, тя се чувстваше изтощена и обезверена. Директорът на предизборната ѝ кампания бе изпратил по факса последното проучване на общественото мнение. Вместо да изпревари двамата си съперници, бели мъже на средна възраст, с които щеше да се състезава на предварителните избори, тя започваше да губи. Гласоподавателите бяха винаги изпълнени с подозрения, когато ставаше дума за жена-кандидат, особено в южните щати.

Може би в крайна сметка щеше да се окаже, че свързването с вътрешната ѝ сила нямаше да ѝ помогне. Може би никой от маскарадните нямаше да помогне, дори онзи, на който се отдаваше с Кристиан.

Ех, Рина — помисли си тя. — *Никога не съм била толкова добра в това, колкото беше ти.*

Дали беше постъпила правилно? Невъзможно беше да го разбере. Рина я нямаше, а тя трябваше да продължава да върви напред. От нея можеше да излезе добър сенатор, беше сигурна в това. Имаше толкова прекрасни идеи и планове, а и трябваше да се направят толкова много неща...

Трябва да поемеш в твои ръце контрола на собствения си живот.

Точно това се опитваше да направи. Но ето, че сега започваха да търсят ръкописа на Рина. И ако го откриеха...

Намери писмото върху добре подредената купчина вестници на мраморната масичка във фойето на дома си. Тъй като на него пишеше „поверително“, секретарката ѝ не го бе отворила. Беше пристигнало в обикновен бизнес плик. Името и адресът ѝ бяха изписани ясно с мастило. Нямаше обратен адрес, но писмото бе пуснато от Ню Йорк.

Вътре имаше един-единствен голям лист, на който бе написано като че ли със същия почерк, както и на плика: „Работата все още не е свършена. Други знаят онова, което опитваш да скриеш. Скоро всички ще узнаят.“

Това бе всичко.

Но то бе достатъчно.

Дейзи сгъна писмото и го пъкна обратно в плика. Пресече фойето, приближи се до орнаментираното огледало, което висеше над голяма порцеланова китайска ваза (избрана по препоръка на Кристиан), в която бяха поставени прелестни летни цветя. Вгледа се в отражението си в огледалото, нещо, което ѝ беше доста трудно да направи през последните години.

Там няма никой друг — увери сама себе си тя. Нищо не надничаше иззад ъглите, нищо не се криеше зад образа ѝ, никой не шепнеше името ѝ. Имаше само Дейзи, хладнокръвна и уверена, поела в свои ръце контрола над собствения си живот.

ЧАСТ ТРЕТА

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Джералд Мороу се представи в хотел „Плаза“ и откри с удоволствие, че клиентът му бе запазил апартамент. Елегантен, в стил „Стария свят“. Като млад непрокопсаник, когато задигаше коли от бруклинските улици, бе готов на убийство, за да може да се озове на подобно място. Усмихна се. И сега наистина бе убил, за да се озове тук, помисли си с усмивка той.

Истинското му име, разбира се, не беше Мороу, нито пък името, с което се записа на рецепцията, но при изпълнението на тази задача мислеше за себе си като за Джералд Мороу, тъй като с него се бе представил миналия месец в Анахайм. Приблужи се до високия прозорец с тежките завеси от брокат и погледна към разкриващата се панорама на Ню Йорк. В краката му се разстилаха шумни главни артерии, елегантни сгради, паркинги и човешко множество. Заети пчелички, които бързаха към всекидневните си задължения. Изпълнени с чувство за собствената си значимост. И вярата, че както те самите, така и дребните им грижи имат някакво значение.

Глупаци.

Вдигна ръка и се прицели с протегнатия си показалец.

— Бум — прошепна той, като имитираше изстрел. Един небостъргач експлодира. — Бум — повтори той и един от градските автобуси избухна в пламъци. — Бум — продължи да твърди той и навсякъде хората падаха по корем, като се извиваха и стенеха от ужас. — Аз притежавам силата — вслуша се в гласа си, след което добави: — Може би съм малко побъркан, но какво значение има това, дявол да го вземе.

Мороу се обърна с гръб към прозореца и се настани върху дивана в единия край на елегантната стая. Постави дипломатическото си куфарче върху махагоновата масичка за кафе и го отвори. Извади от него тънък плик, отвори го и извади снимката, като я подпря на тънката ваза, в която бе поставена една-единствена роза.

Клиентът го бе наел за друга работа. Очевидно бе доволен от начина, по който бе осъществил предишната си задача.

Още една жена. Някои не обичаха да стрелят по жени, но това бе неговата специалност. За нещастие в тази професия подобен на неговия талант не се търсеше особено много, така че, както останалите си колеги, той приемаше да убива и мъже. Но когато някой искаше да се избави от жена, знаеше към кого да се обърне. Никой не го правеше така старателно — и с такава любов — както Джералд Мороу.

Това обаче щеше да бъде особено голямо предизвикателство. Клиентът не желаше обикновеното чисто премахване, не желаше бързо отървяване.

— Трябва да прилича на злополука — бе казал той. — Дори полицията трябва да повярва в това. Не можем да рискуваме да прилича на професионално убийство.

Много по-скъпо е уреждането на „злополука“. Но това пък беше най-хубавото убийство. Нямаше подробно разследване, нямаше проблеми с полицията. Мороу бе уреждал няколко „злополуки“ и десетина „самоубийства“. Те бяха неговата слабост. В тях имаше много по-голямо творчество. Често те изискваха повече лични контакти с мишената, което можеше да бъде добро или лошо, в зависимост от индивида.

Нямаше търпение да осъществи личния си контакт с въпросната мишена.

Тя беше красива. На снимката това не личеше така добре. Тя не показваше нито искриците в очите ѝ, нито колко са лъскави кестенявите ѝ коси. Той обаче си ги спомняше много добре, тъй като веднъж вече я бе виждал лично.

Очите бяха много важни. Той винаги забелязваше очите им. Струваше му се особено интригуващо да им наблюдава очите, когато куршумите разкъсваха телата им. В тях виждаше загадката на живота, на смъртта и вечността — в тази частица от секундата, когато дотогава изразителният поглед ставаше празен, а живота — мъртво.

Ако успееше да разбере очите, разбираше и душата. Все повече започваше да вярва в съществуването на душата и на живота след смъртта. Нещо жизненоважно изчезваше в мига на смъртта — изчезваше и отиваше... някъде.

Някъде дълбоко в подсъзнанието си изпитваше страх. Ако наистина имаше живот след смъртта, какво го очакваше в него? През ума ми преминаваха картини на огън и вечни мъки, които бе запомнил

от приказките на побъркани енорийски свещеници. Като момче беше добър католик. Вярваше в рая и ада.

Сега смяташе, че религията е за глупаците. Ако след смъртта съществуваше нещо, то бе по-сложно и много по-вълнуващо от огньовете за злите и арфите — за добрите. А адът със сигурност беше много по-вълнуващ от рая. Ако имаше ад, то той очакваше с нетърпение да попадне в него. Копнееше да бъде погълнат завинаги от него.

Съсредоточи се върху снимката. Ейприл Харингтън беше неговият ангел. Щяха да посетят заедно ада. Тя щеше да отиде там, разбира се, въпреки невинността и чистотата, които се излъчваха от нея. Всички жени бяха обречени на ада. Като Ева, своята майка, те бяха червиви от грехове.

Мороу се усмихна.

— Върви право в ада, мис Харингтън. Не минавай през GO. Не вземай 200\$^[1]. Чакай ме там. Някой ден ще се отегча и ще те последвам. Запази ми място във Вечната сауна. Завържи ме на същия стълб на същата пода като теб, за да бъдем заедно сред пламъците.

Облегна се назад и започна да се възхищава на хармонията между единствената червена роза и голямата снимка. Хмм. Протегна ръка към телефона и набра номера на портиера. Поиска номера на някой уважаван продавач на цветя.

„Това не е особено разумно“ — припомни си той няколко минути по-късно, когато даде поръчката си.

Усмихна се на прекрасното лице на мишената.

Но си заслужаваше риска.

— Нов обожател ли имаш? — попита Блаторн, като си играеше с листенцата на разтварящата се роза.

Тя украсяваше центъра на масичката за кафе в дневната на Ейприл и красотата ѝ се подчертаваше от деликатната сребриста ваза.

Младата жена премигна насреща му.

— Не си ли я изпратил ти?

— Не.

Ревността, която го прободеше, го изненада много.

— Пристигна без каквато и да било картичка. Предположих, че е от теб.

По дяволите — помисли си Роб. Искаше му се да беше така.

Бяха дочакали края на още една седмица, но без да напреднат. И той, и официалните власти бяха разпитвали Кейт дьо Севини. Техниците на ФБР бяха взели компютъра на Рина и бяха опитвали чрез най-съвременни и свършени средства да възстановят файловете, които момичето настояваше, че е виждало. Но Рина — или някой друг — бе проявил особено голяма предпазливост. Файловете така и не бяха възстановени.

А дискетата, ако изобщо бе съществувала, не бе открита.

Междувременно Блакторн не бе успял да напредне и във връзка с бащата на Кейт. Злополуката с бившата му съпруга никога не бе разглеждана като евентуално убийство, а без някакво материално доказателство нямаше причина случаят да бъде изваден от архивите. Освен това се оказа, че Кристиан има алиби за въпросната нощ. Някаква жена на име Огъста, с която се запознал в съда, където се разглеждало делото за настояничеството на Кейт. Марти и неговите хора правеха проверки по този повод, но не бяха особено ентузиазирани.

— Тази теория ми се струва почти толкова далечна и малко вероятна, колкото и намесата на убийците на Джон Кенеди — бе казал Марти.

Роб започваше да се пита дали случаят щеше да бъде разрешен изобщо някога.

— Вечерята е готова — провикна се от кухнята Ейприл.

Беше го поканила на вечеря. Той си бе казал, че трябва да откаже поканата и да не се увлича толкова по една от главните заинтересовани в разследвания от него случай. Рационалните мисли по този повод обаче бяха пометени от спомена за удоволствието, което бе получил през онази първа нощ в обятията ѝ.

Тя му се бе противопоставила още при първата им среща. Беше запазил спомени за нейната съпротива при събитията около убийството, но майка ѝ. Фактът, че тогава не я бе гонил с романтична цел, не променяше положението. От мига, в който я бе задържал в Анахайм, през случката в Сентръл Парк и до партито на Изобел, когато се бе сгушила доброволно в неговите обятия, той я бе преследвал.

Тогава тя най-сетне бе отстъпила, но във всичко това имаше такава всеотдайност и искреност, че дъхът му бе секнал.

Въпреки това, поне на определено ниво, този факт го бе притеснил. Чувствата му към нея бяха прекалено силни. Първо, той я харесваше — харесваше живеца в нея, енергията ѝ, топлината. Харесваше му фактът, че бе превъзмогнала едно осакатяващо в емоционално отношение минало и бе успяла в професионално отношение, и се възхищаваше от решителността, с която опитваше да се изправи пред емоционалните си демони и да се пребори с тях.

И, освен това изпитваше силно желание към нея. Изпълнената ѝ с радост чувственост го бе омагьосала окончателно. От толкова време не бе срещал подобна жена. Джеси, колкото и да я бе обичал, никога не бе страстна и освободена, когато ставаше дума за секс.

Въпреки това не трябваше да забравя, че Ейприл бе изоставена от най-важната фигура в своя живот. По-късно пък бе предадена и нападната от любимия мъж, към когото се обърнала за любов, едвам си бе спасила живота, а след това трябвало да се бори с правната система, в очите, на която била олицетворение на лошо момиче, като злодей, а не като жертва. Знаеше, че на определено ниво тези събития още я преследваха.

Не искаше да ѝ причини още болка.

Не искаше да бъде следващия, който ще се появи в живота ѝ и след това ще си замине.

Определено не трябваше сега да бъде тук, след като знаеше, че след всяка следваща нощ, прекарана заедно, щяха да затъват все по-дълбоко. И наистина нямаше да бъде тук, ако... ако...

През последните няколко дена за първи път бе започнал да се освобождава от обсебването си от Джеси. Беше страховито да гледа проблясъците на свободата и дори още по-страшно да осъзнае колко хубаво бе това. Но той просто не можеше да устои на изкушението да изследва тези емоции.

Влезе в малката кухня. Тя разбъркваше салатата — виждаше парченцата крехка маруля, лук, краставица, козе сирене, домати. Междувременно печеше на скара риба-меч с гъби, лук и пресен босилек.

— Ухае прекрасно — промълви той, повдигна косите ѝ и я целуна по врата.

— Ммм. Престани или няма да довърша салатата.

Той я прегърна изотзад, провря ръка под ръката ѝ и започна да си играе с гърдите ѝ през копринената лятна блуза, която бе сложила.

— Можем да пропуснем вечерята — предложи Роб, когато тя се изви назад към него, като издаваше тихи гърлени звуци.

— О, не — заяви Ейприл, като се обърна и го погледна усмихнато през рамо. — Не готвя много често, но когато го направя, очаквам усилията ми да бъдат вкусени!

— Окей, първо ще се насладим на вкуса на пиршеството... — дланите му се плъзнаха надолу по корема ѝ и докоснаха бедрата. — А след това ще насочим вниманието си към друг вид глад.

Тя се обърна, както я бе прегърнал, така че вече бяха лице в лице, гърди в гърди.

— Гладен ли си за мен? — промълви тя.

— С вълчи апетит.

Младата жена се засмя радостно.

— Тогава нека оставим вечерята за по-късно — заяви тя.

[1] Намек за играта „Монополи“ — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Джъстин, нужна ми е твоята помощ — обърна се Изобел към собственика на магазина „Сценични удоволствия“, в който се предлагаша всевъзможни кожени изделия за игрите на господари и роби.

Джъстин взе ръката ѝ и я целуна.

— За вас, милейди, винаги.

— Трябва да поговоря с теб — огледа клиентите. В момента бяха само двама, двойка педераста, които оглеждаха кожени и метални хамути. Тук се продаваха широка гама кожени облекла, в това число поли и панталони, корсети, сака, сутиени и бикини. Както и играчки, необходими в отношенията между господари и роби — камшици, бухалки, нашийници и всевъзможни други укротяващи средства. — Може ли да слезем долу?

Той кимна и остави магазина в ръцете на своята помощничка, дребна червеночоса жена, която Изобел си спомняше смътно от едно парти, на което бе дошла със своята любовница.

Магазинът се намираще в четириетажната къща, която Джъстин притежаваше във Вилидж от повече от двайсет години.

— Долу е тъмницата — припомни ѝ той, когато влязоха в жилищната част на сградата.

Изобел кимна.

— Знам.

Той я изгледа съсредоточено за момент, но не каза нищо. Слязоха заедно в слабо осветено мазе, превърнато в „сцена“ за господари и роби. Младата жена бе идвала на няколко подобни партита тук. Виждаха се обичайните окови, греди, пейка за бичуване, висящи от тавана метални халки и други подобни съоръжения.

Край едната стена имаше изтъркан диван, където хората сядаха, за да се прегръщат или да си починат. Тя се приближи до него, седна и протегна ръка към Джъстин, който я последва.

Той беше среден ръст — не много по-висок от нея самата — и набит. Косата и мустакът му бяха посребрени. Имаше големи тъмни,

неуστοими очи. Изобел не се съмняваше, че голяма част от силата му над жените идваше именно от тях — бе достатъчно просто да ги съзерцава безмълвно с тези изразителни очи.

— Какво има? — попита той.

Изобел прехапа устна и се замисли върху отговора си. С Джъстин никога не бяха спали заедно, тъй като и двамата бяха определено доминиращ тип, но се бяха подкрепяли един друг при различните си болезнени преживявания, сърдечни болки и скандали. Познаваха се от няколко години и се харесваха и уважаваха един друг.

— Хей — обади се младият мъж. — Виждам, че нещо не е наред.

— Виж какво, ти си един от най-близките ми приятели на сцената — изсмя се невесело. — А хората от сцената са горе-долу единствените ми приятели напоследък.

— Те са добри хора — заяви Джъстин.

— Знам. Защо останалите ни мислят за толкова странни?

— Меко казано, защото много казват, че сме душевноболни и опасни садисти.

— Понякога това ме вбесява. Винаги съм мислела, че е много по-здравословно да признаеш слабите си места и да намериш безвредни начини да играеш с тези свои особености, отколкото да ги отричаме, да ги крием и потискаме.

— В това няма съмнение.

— Хората се нараняват всекидневно по всевъзможни задкулисни начини — и го отричат. Но когато видят как един доминиращ тип възпитава внимателно и с любов своя подчинен, казват, че това било перверзия.

Джъстин не отговори. Изобел знаеше, че е чувал това и преди — всички от сцената споделяха подобни възгледи. Сега не казваше нищо ново... просто изразяваше онова, което бе дошла да каже. И да моли.

— Джъстин, с теб сме приятели отдавна. Виждам, че си спечелил и заслужаваш тяхното доверие.

Младият мъж я погледна, изпълнен с любопитство докде щеше да ги отведе всичко това.

Изплюй камъчето, за Бога.

— Искам да бъда подчинена на някого. Не, имам нужда да го направя. Не като нещо постоянно. Само веднъж. Ти си единственият

ми познат, на когото имам достатъчно доверие да ми бъде доминиращ.

— Това е чест за мен — отвърна тихо той.

— Ще го направиш ли?

Той взе дланите ѝ в ръцете си. Стори ѝ се малко вгълбен в себе си и в същото време — поласкан.

— Ако си сигурна, че наистина искаш точно това.

— Нужно е... нужно е да го направя.

Огледа тъмницата, позорните стълбове, халките. Странно колко различно ѝ се струваше всичко сега, след като знаеше, че този път контролът щеше да бъде в ръцете на друг, а не в нейните. Сега виждаше, че това наистина можеше да бъде страховито местенце.

Рина — помисли си тя.

— Изобел?

— Всичко е наред. — Дори успя да се усмихне. — Искам да го направя веднага, днес, стига да нямаш нищо против.

— Виж, нека да не избързваме толкова, съгласна ли си? Нека просто да постоим тук малко и да се отпуснем — приведе се напред и постави едната си ръка върху раменете ѝ. — Опитвам да свикна с мисълта, че една от най-скъпите ми и най-красивите доминиращи, които познавам, ме моли да ѝ стана господар — каза криво той. — Би ли искала да ми кажеш защо?

Тя поклати глава.

— Не мога.

Той я изгледа с неотразимите си кафяви очи и се замисли.

— Прав ли съм като предполагам, че става дума за някакъв емоционален конфликт?

Изобел се изсмя.

— Да, можеш да го наречеш и така.

Джъстин кимна.

— В такъв случай, ще измислим някоя както емоционална, така и физическа парола. Ако нещата станат прекалено тежки, използвай я и аз ще спра веднага.

— Разбира се. Но... — поколеба се. — Не искам сцена като за роб-новак. Искам да бъде сурово. Най-силовото, което можеш да направиш, без да причиняваш вреда.

— Значи онова, което искаш, е наказание. Чувстваш вина за нещо и желаеш аз да ти помогна да я изкупиш.

Младата жена се изсмя нервно.

— Много си мъдър, стари приятелю, но нека не се отдаваме чак толкова на психоанализа.

— Съгласен. Все пак ми кажи още едно нещо. Не можахте ли просто да превключите с Чарли?

— Не. Не мога да бъда сигурна, че знае какво да прави като доминиращ. Освен това... — замълча за момент. — Не съм сигурна още колко ще се виждаме с него.

Погледът му стана замислен.

— Не се ли получава?

Изобел стисна юмруци.

— Не.

— Съжалявам.

Тя сви рамене.

Той взе дланта ѝ в своята.

— Сега, така ли?

— Ако имаш време и енергия.

— Чудесно. Искам обаче да ти кажа, че... това би могло да промени нещата помежду ни.

— Което означава?

Тъмните му очи проблеснаха.

— Означава, че ако Чарли е на път да си отиде и ако има някаква вероятност ти да играеш ролята на покорния, не съм сигурен, че бих искал да се съглася на „само веднъж“.

Той ѝ казваше, че може да ѝ бъде нещо повече от обикновен приятел. Трогната, Изобел поклати бавно глава. Но той не я познаваше истински. Нямахше представа какво иска.

— Не мога да мисля за това сега — отвърна тя.

— Няма проблем — превключи към по-делови тон. — Трябва да ти задам няколко практически въпроса.

— Да, знам правилата. Окей, здрава съм, нямам сърдечни проблеми, нямам астма, нямам гръбначни или други скелетни проблеми, не нося вируса на СПИН и нямам други венерически болести, не знам да имам някакви фобии. Моята парола за безопасност е просто „парола“, тъй като се помни по-лесно и не може да бъде обърквана. Найлоновите въжета и кожените белезници ще свършат добра работа. Знаем, че няма да използваш метални белезници или

нещо друго, което би наранило китките. Всякакъв вид камшици, пръчки и бухалки са приемливи. О, и това ми напомни...

— Ей — постави длан върху устата ѝ. — По-спокойно. Виждам, че няма да ти бъде лесно да се откажеш от контрола.

Пусна я и тя се усмихна глупаво.

— Съжалявам. Наистина ти вярвам.

— Продължавай да си го повтаряш и ще започнеш да го вярваш на едно по-дълбоко ниво, където действително има значение.

Изобел си пое дълбоко въздух.

— Джъстин, не искам да мислиш, че аз...

— Шшт. Интелектуалното доверие е различно от физическото. Второто ще трябва да го заслужи.

Наистина го харесваше много. Наистина бе сгрешила, че не бе избрала мъж като него.

— Когато бях малка, си фантазирах да бъда покорявана — призна тя. — И сега понякога го правя пак. Но винаги съм се страхувала от това. Страхувах се да се откажа да контролирам положението — изсмя се. — Мъжете, на които вярвах, почти неизменно ме предаваха.

— Е, този път няма да има предателство — Джъстин се изправи и се приближи до дървения скрин в другия край на стаята. Започна да тършува в него и след малко извади нещо. Когато се върна, неговата гостенка видя, че държеше в ръцете си мек нашийник от черна кожа. — Това ще помогне за промяната — заяви той, като ѝ показа заключващия се механизъм и катинарчето, което трябваше да се закрепят за някоя от металните халки. — Ще ти стане — подаде ѝ го. — Сложи си го.

Изобел усети, че пулсът ѝ се ускорява. Беше слагала нашийник на много мъже-роби, но тя самата никога не бе носила подобно нещо.

— Помогни ми — промълви тя, като опитваше да закрепят двата края на нашийника.

Домакинът ѝ поклати глава.

— Искам да го направиш ти. Слагането на нашийника означава, че се отказваш от властта, от контрола. Това символизира твоето покорство. Разбираш ли?

Тя кимна. Освен тревогата започваше да усеща и възбуда. Може би все пак всичко щеше да протече както трябва. Джъстин беше много

опитен. Знаеше точно какво да направи, какво да каже.

Закопча нашийника, прокара с треперещи пръсти катинара през металната халка в стената и го заключи. Извади миниатюрното месингово ключе и го постави тържествено в протегнатата длан на своя господар.

Той извади от скрина по един чифт кожени белезници за ръце и за глезени. Видя го как ги проверява грижливо; беше сигурна, че щеше да бъде така предпазлив абсолютно за всяко нещо, което ползваше и правеше. Наблизо имаше аптечка, която несъмнено бе снабдена с всичко, нужно за даване на първа помощ.

Младият мъж извади също така различни бухалки, камшици, бичове и дървена пръчка. Забеляза, че Изобел ги гледа и повдигна вежди.

— Човек ще помисли, че никога не си виждала подобни неща.

— Нека да кажем, че никога не съм ги виждала точно по начина, по който ги виждам сега!

Джъстин се усмихна, хвана я за ръката и я дръпна да се изправи. Поведе я към центъра на помещението, където се намираще мястото за робите. Това бяха два грубовати пръта, забити на около метър и осемдесет разстояние един от друг направо в циментовия под, свързани с напречна греда; тя се намираще доста високо, така че дори един висок мъж не би могъл да я достигне. И в напречните, и в хоризонталната греди през определен интервал бяха закрепени метални пръстени. От тях висяха дебели найлонови въжета.

Джъстин обхвана лицето ѝ между дланите си и я целуна нежно по устата. Целувката ѝ хареса много.

След това той отстъпи и взе белезниците.

— Първо китките.

Внезапно се почувства уязвима, безпомощна и, въпреки че му вярваше, уплашена.

Но се радваше, че изпитва тези емоции... че можеше да ги усеща... че не беше, както се бе опасявала, мъртва вътре в себе си.

Рина — помисли си отново тя, когато Джъстин тръгна към нея.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Любовникът ѝ беше отново с нея.

Тази седмица я посещаваше всяка нощ.

Но си тръгваше рано сутринта. Неизменно.

Щеше да го направи тук, в нейния апартамент. Не през нощта, разбира се, поради очевидни причини. Инструкциите по този въпрос бяха пределно ясни.

Щеше да изчака, за да се увери, че е сама. Утре сутринта беше идеално.

Преследването на новата жертва бе довело Джералд Мороу в пералното помещение в мазето на блока ѝ. Беше смешно лесно да се промъкне покрай охраната, особено пък в петък вечерта. Просто бе изчакал навън, докато голяма група връщачи се от джогинг младежи се насочи към входа и се бе присъединил към тях. Беше с найлонови спортни шорти, тениска и маратонки, така че се сля безпроблемно с тях. Охраната дори не го бе удостоила с поглед, когато се насочи към асансьора заедно със своите „приятели“.

След това бе имал възможност да огледа на спокойствие различните етажи, за да се запознае с обстановката и с плана на сградата, с всички аварийни изходи. От пералнята си бе набавил друг чифт дрехи — дънки и риза, които взе от различни сушилни.

Освен това се бе снабдил с ключ за апартамента ѝ, което бе неочаквана придобивка. Възнамеряваше да влезе с помощта на шперц, нещо, в което бе специалист. Но докато оглеждаше от стълбището мястото на пазача във фойето, го видя как напуска поста си, вероятно за да отиде до тоалетната. Той бе заключил вратата на фойето и бе поставил бележка, за да уведоми живущите, които желяеха да се приберат, че ще се върне след пет минути. Мороу се бе шмугнал веднага, бе отворил няколко чекмеджета и бе намерил резервните ключове за повечето апартаменти. Откри ключа на Ейприл Харингтън и го пусна в джоба на новите си дънки.

Пазачът трябваше да бъде уволнен.

Необходимостта да направи така, че смъртта ѝ да изглежда като злополука, го бе накарала да се спре върху блока, в който живееше. Проблемът с истинските злополуки бе в това, че често се замесваха и други хора. При катастрофите например или в колата до Мишената имаше някой друг, или пък имаше риск да пострада трето лице в друг автомобил (или пешеходец, разбира се). Освен това катастрофите бяха непредвидими. Доста често се случваше Мишената да не умре. Особено при новите коли с техните въздушни възглавници — съвременната технология слагаше прът в колелата на автомобилните злополуки, уреждани от професионалните убийци.

В определени части на страната Мишената можеше да бъде принудена да излезе от пътя и да се сгромоляса от някоя скала, което водеше със сигурност до желанния изход, но това не можеше да стане в град като Ню Йорк.

Онова, което градът имаше в изобилие, бяха високите сгради. Да изхвърлиш някой от такава постройка, без да бъде очевидно, че е бил блъснат обаче не бе особено леснопостижимо.

Мороу имаше особена слабост към домашните злополуки. Те бяха сравнително разпространено явление и изглеждаха правдоподобно. И тъй като ставаха вътре в апартамента, когато Мишената беше сама, не бяха толкова рисковани и вероятността да се провалят бе сведена до минимум.

Освен това те даваха възможност за осъществяване на личен контакт. А в този конкретен случай личният контакт бе интригуваща възможност. Мишената бе красива жена. Колкото повече я преследваше, толкова повече се привързваше към нея.

Ейприл Харингтън щеше да умре при домашна злополука. Може би в кухнята си. Или в банята. Хората бяха толкова уязвими, когато се къпеха.

Банята. Точно така. Щеше да напусне този свят така гола, както бе дошла.

Джералд Мороу се наслаждаваше на тази мисъл, докато преглеждаше екипировката си — пистолет, хирургически ръкавици, найлоново въже и още някои неща.

— Какво правиш?

Гласът прозвуча като изплющяване на камшик и Кейт отскочи от полиците с книги в дома на дядо си.

Той запали лампите и я освети. Тя беше по нощница, боса, стиснала един том, който бе взела току-що от високата етажерка в кабинета. Това бе една от книгите на Рина. Тъкмо проверяваше всичките творби на баба си, с надеждата да открие поставена между страниците дискета.

Кейт беше останала през нощта при дядо си. Планът ѝ да претърси огромния му апартамент миналия уикенд се бе провалил; той беше неразположен, така че нямаше как да го посети. Тази нощ обаче бе дошла за вечеря, а след това двамата бяха играли на „Скрабъл“^[1] (беше го била, както обикновено), а след това бе започнала да се прозява и бе помолила да остане да спи тук, вместо да се прибира вкъщи, тъй като била много уморена.

— Мислех, че е някой крадец — скара се Арман. — Вече се готвех да извикам полицията.

— Много съжалявам — промълви момичето и затвори книгата. — Стараех се да бъда много тиха. Не мислех, че ще се събудиш.

— Какво правиш тук? Какво търсиш? Нима си толкова невъзпитана, че да ходиш да ровиш из личните вещи на хората?

Гласът му звучеше наистина ядосано. И изглеждаше така. Знаеше, че понякога се ядосва. Но не се сещаше някога досега да се бе разгневявал на нея.

— Аз само... — Поколеба се, като в същото време се гневеше на себе си, че не бе помислила предварително какво да отговори при едно подобно развитие на нещата. — Не можех да заспя. Искях да взема да прочета нещо.

— Мислех, че си много уморена, което и стана причина да искаш да спиш тук.

— И действително бях уморена. Заспах веднага, но след това сънувах лош сън, събудих се и не можах да заспя повече. Това беше наистина гаден сън. Кошмар. Бях уплашена и само се мятах и се въртях в леглото. Най-накрая станах и слязох тук.

Усещаше, че говори прекалено бързо. Дали ѝ вярваше? Дядо ѝ беше обикновено толкова... толкова добър. Винаги се усмихваше, прегръщаше я, изслушваше я, окуражаваше я. Обаче сега...

Той се приближи към нея и Кейт направи всичко възможно да го погледне невинно. Може би беше най-добре просто да му каже какво търсеше в действителност? Но Ейприл ѝ бе наредила да не казва на никого. Впрочем тя ѝ бе казала и да не търси нищо, а да остави тази работа на властите.

Арман протегна ръка и взе книгата от нея. Разлисти я набързо.

— Това е една от книгите на баба ти. За лечението на рака. — Погледна я; сините му очи я пронизваха като лазер. — Съмнявам се, че това би било приятно четиво за заспиване. Защо го прелистваше?

О, Божичко, той не ѝ вярваше!

— Искях да прочета нещо нейно. Нещо, написано от нея, дори да не е особено интересно. Тя... тя ми липсва.

Помъчи се да накара долната си устна да затрепери и едва сега осъзна, че тя вече трепереше. Неочакваната поява на Арман я бе изплашила и вече съжаляваше, че изобщо бе напуснала леглото си.

— Кейт, очаквам от теб винаги да ми казваш истината. Много ще ме нараниш, ако разбере, че ме лъжеш.

— Казвам ти истината! — възкликна момичето. — Обичах баба! Някой я е убил и аз искам да знам кой е той. Ейприл иска същото. Някой е убил нейната майка и моята баба и ние искаме да го открием!

Дядо ѝ въздъхна тежко. Изражението му се промени и гневът му като че ли се стопи. Поклати глава веднъж — назад и после напред, а след това я придърпа към себе си и я прегърна.

— Всички искаме това — рече нежно той. — Но ти си само на дванайсет години, малката ми. Откриването на убийци е нещо, което трябва да се задоволиш да оставиш на полицията.

— Точно това казва и Ейприл — призна Кейт.

— Много мъдро от нейна страна — отвърна той. — А сега ела. Ще те заведа горе и ще ти прочета една истинска приказка за заспиване. Вълшебна френска приказка, като онези, които ми четеше моята майка, когато бях дете.

Но аз не съм дете — разбунтува се момичето. Обаче не го каза на глас. Беше си дала сметка, че и без това вече си бе създавала достатъчно неприятности за една вечер.

— Благодаря, дядо — прошепна тя.

Ейприл съблече халата и стъпи във ваната. Очакваше с нетърпение удоволствието да се потопи сред уханната пяна. Затвори очи, отпусна се в топлата вода и усети как тялото ѝ бавно се отпуска.

Мислите ѝ полетяха с обич към Роб. Беше си тръгнал преди около час. Прекалено рано, както винаги. Би искала някоя сутрин да спи до късно с него. Той обаче беше роб на своята работа... на своето неуспешно развиващо се разследване на убийство.

Нещата помежду им вървяха все по-добре и по-добре. В началото бе останала с впечатление, че той е от мъжете, които след акта се отдръпват емоционално. През първата им любовна нощ той бе заспал почти веднага след това, а на другата сутрин бе запротестира неубедително, когато тя бе станала рано, за да си тръгне. А после, в продължение на няколко нощи, въпреки безметежното им приятелство и страстното отдаване по време на секса, той се бе държал леко неуверено с нея.

Но снощи нещо се бе променило. Той се бе отпуснал... е, може би и двамата се бяха отпуснали. В един миг, когато се бе надвесил над нея и бе заиграл с косите ѝ, тя го бе погледнала право в очите и бе заявила:

— Може да свикна с това.

— Не само ти — бе отвърнал с усмивка той.

Цялото развитие на нещата бе странно за него, беше сигурна в това. То бе в разрыв с личното му правило да не се сближава с някой от заподозрените в дадено разследване на убийство — ако тя все още бе заподозряна в неговите очи.

Освен това той очевидно не бе разрешил всичките си чувства, породени от смъртта на съпругата му. Снощи обаче тези основания очевидно нямаха значение за него.

Колкото до нейните собствени чувства, тя го харесваше все повече при всяка следваща среща. Уважаваше неговото усърдие и интелигентност. И обичаше тялото му. Нещата, които шепнеше в ухото ѝ, когато се любеха, я възбуждаха до състояние на трескавост, каквото не си спомняше да бе изпитвала преди. Изглежда беше на път да се влюби...

Ей — помисли Ейприл. — По-добре не позволявай да се увличаш до такава степен.

Спомни си как през първата им нощ заедно Роб бе подчертал, че връзката им е за него просто едно приключение, а не сериозно обвързване.

Трябваше да уталожим малко страстите си. И да пази сърцето си по-добре.

Щеше да й даде още пет минути. Тогава вече щеше да бъде напълно отпусната. Водата щеше да бъде все още топла и на нея щеше да й бъде приятно. Малко по-късно обаче щеше да изстине и Мишената вече нямаше да се чувства така добре в нея.

Искаше тя да бъде в добро разположение на духа. Смъртта би трябвало да бъде съпроводена със спокойствие и умиротворение. Последните мигове бяха болезнени и мъчителни за много хора, но тя заслужаваше нещо по-добро. Тя заслужаваше да се изплъзне без усилия от лапите на живота така, както събличаше дрехите си.

В известен смисъл би предпочел просто да й пусне един куршум в тила. Даже нямаше да разбере какво става, нямаше да се уплаши, нямаше да почувства нищо. Беше тъжно, но поради изискванията на клиента, нейната смърт нямаше да бъде чак толкова умиротворена — нито за нея, нито за него самия.

Беше смешно лесно да влезе в апартамента й. Всъщност до този момент цялата му задача се оказваше доста скучна. Нямаше никакво предизвикателство.

Любовникът й си бе тръгнал точно по график. Мороу се промъкна в сервизното помещение на етаж, откъдето имаше едновременно добра видимост към входа на нейния апартамент и лесен и бърз достъп до стълбището. Новата роза, която бе поръчал, пристигна точно в девет и той видя как Ейприл взе асансьора, за да слезе долу и да получи пратката. Мороу използва този момент, за да се вмъкне в апартамента й и да се скрие в дрешника в стаята за гости, която тя използваше като кабинет, тъй като имаше най-малка вероятност тази врата да бъде отворена.

Беше готов да чака колкото е необходимо. Или да се възползва от всяка неочаквана възможност. Рано или късно тя щеше да използва я кухнята, я душа или ваната, и той предпочиташе да я изчака да влезе

именно в някое от тези помещения. Ако обаче решише да излезе, щеше да прибегне до друг, по-бърз, макар и по-рискован, метод.

Ейприл Харингтън щеше да умре, независимо по какъв начин.

Тя избра банята.

Мороу чакаше, като я наблюдаваше през пролуката между стената и леко откренатата врата. Беше затворила очи. Изглеждаше умиротворена. Бавно отвори вратата.

В ръцете си държеше найлоновото въже.

— Ейприл — промълви той.

[1] Игра, в която се използват анаграми на думите — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Хмм?

Беше почти задрямала. Отвори неохотно очи. Мороу наблюдаваше как те се изпълниха с неразбиране, а после със страх. А след това се разшириха и тя изправи рязко глава. „О, да — помисли си той, — наистина е прекрасна.“

Тя извика нещо от рода на:

— Кой сте вие?

В отговор той посочи пистолета си.

В подобните случаи това бе мигът на истината. След като знаеха, че ще умрат, как щяха да посрещнат това? Беше виждал всевъзможни реакции — страх, отричане на истината, луда съпротива, безразсъдна смелост. Един мъж му бе показал среден пръст миг преди да му пръсне мозъка. Друг се бе усмихнал и му бе благодарил.

— Вършиш ми истинска услуга, приятел — бе казал той.

Ейприл Харингтън стисна юмруци и вирна брадичка.

— Кой те нае? — попита тя.

Той поклати глава. Воденето на ненужни разговори с една Мишена никога не бе добра идея.

— Ти уби майка ми, нали?

Изглеждаше по-скоро разгневена, отколкото уплашена.

— Изправи се — нареди Мороу.

Младата жена поклати глава.

— Не.

Насочи пистолета си към нея и направи две крачки към ваната.

— Стани, ако обичаш — поправи се той и ѝ се усмихна искрено, макар и леко подигравателно.

— Просто ме застреляй и привършвай с това!

— Няма да те застрелям.

Изрече го без усилие, тъй като това бе истината, въпреки че думите му може би щяха да породят у нея напразни надежди. Не обичаше да ги лъже. Не беше честно. Но когато изпълнението на

задачата изискваше известно сътрудничество от страна на Мишената, понякога се налагаше да извърти леко истината.

Освен това хората имаха нужда от малко надежда. Така желанието им да се харесат се увеличаваше.

— Няма да ме застреляш ли?

Сега гласът ѝ потрепери.

— Не. Изправи се.

— Гола съм.

Те се притесняваха за най-странни неща.

— Няма значение. Първо отвори канала. Нека част от водата да изтече.

Тя го изгледа, след това се наведе напред и извади запушалката на канала.

— Добре — рече успокоително той.

Щеше да го запуши отново, преди да си тръгне, но за момента ваната бе прекалено пълна. Никой не взема душ в пълна с вода вана.

— Там има ли гумена постелка за вана? Върху нея ли си седнала?

Ейприл кимна. Брадичката ѝ потреперваше.

— Искам я. Измъкни я изпод тялото си и ми я подай.

Без да го изпуска от поглед, тя се надигна и бръкна във водата под себе си. Беше се образувал вакуум и постелката бе залепнала за дъното, така че я отдели с доста усилия. Вече започваше да губи търпение, когато младата жена го изненада. Извади рязко ръце от водата, като го опръска с вода и хвърли сапунената постелка право в лицето му. Той изруга и се наклони на една страна. Мишената извика. Ако не се бе уверил, че апартаментът е звуконепроницаем, сега можеше да се притесни.

Хвана с обвитата си с ръкавица длан един кичур коса и я дръпна рязко назад. Тя извика отново, този път от болка. Наведе се над нея, така че лицата им се приближиха. Усещаше мириса ѝ — бе доста изкусителен.

— Млъкни. Не искам да ти причинявам болка. Но ще го направя.

Всъщност не му пукаше дали щеше да ѝ причини болка или не; желанието му беше да не оставя следи по тялото ѝ. След това ченгетата подробно щяха да го огледат за някакъв белег от борба. Откриването на нараняванията, получени при самозащитата на

жертвите от техните убийци, бе едно от основните средства за установяване разликата между убийство и злополука.

Именно поради тази причина бе сложил леките си найлонови шорти и тениска. Към подметките на маратонките си бе закрепил специални галоши. И, разбира се, беше с хирургически ръкавици.

— Вдигни си десния крак върху страничната стена на ваната — нареди със същия спокоен глас той.

Тя не направи никакъв опит да се подчини. Очевидно беше от инатите. Мороу хвърли малък прозрачен найлон на пода и коленичи върху него, без да пуска косите ѝ. След това я блъсна с лице напред в останалата във ваната вода.

Цялото ѝ тяло се напрегна, когато опита да се освободи. Той обаче, с една ръка в косите ѝ и опрял другата здраво между ключиците ѝ, имаше предимството не само на по-голямата си сила, а и на по-удобната си поза. Ейприл се вкопчи в стените на ваната, но те бяха порцеланови и още по-хлъзгави от сапунената пяна и водата. Нямаше нито за какво да се задържи, нито в какво да нарани ръцете си.

Мороу преброи бавно до трийсет. Беше без значение дали дробовете ѝ щяха да се напълнят с вода — официалната причина за смъртта ѝ щеше да бъде удавяне.

Измъкна лицето ѝ от водата. Тя си пое шумно въздух, закашля се, задави се, извика. От очите ѝ рукнаха сълзи. Не трябваше да забрави да измие следите от засъхнали сълзи, преди да си тръгне. Сълзите — телесна течност — биха могли да се превърнат в материално доказателство.

Правилното манипулиране на материалните доказателства беше тайната, благодарение на която убийството изглеждаше като злополука. Технологиите за тяхното разкриване бяха напреднали толкова много през последното десетилетие, че ставаше все по-трудно и по-трудно да бъдат измамани. Близкият контакт между двама души — както между двама любовници, така и между един убиец и неговата Мишена — почти винаги водеха до оставяне на физически доказателства; дори съвсем незабележими, те можеха да бъдат открити с последните високотехнологични методи и инструменти.

Подобно на всички истински професионалисти, Мороу бе изучил последните новости при анализа на следите от мястото на престъплението. Знаеше, че и най-дребната грешка можеше да го

издаде. Този случай вече бе довел до прекалено много контакт и това не му харесваше.

— Постави десния си глезен на страничната стена на ваната — повтори той.

Този път Мишената се подчини, като кашляше и пръскаше слюнки.

С бързи и икономични движения наниза примката около глезена ѝ и я затегна. Беше дебел пласт памук, който бе увил грижливо в найлон, така че по кожата ѝ да не останат влакънца от него. Найлоновото въже бе поставено върху тях, без да се докосва до тялото ѝ.

Така нямаше да останат следи и следователно — доказателства.

— Какво... правиш? — прошепна Ейприл.

Въжето бе добре стегнато.

— Изправи се.

— Ако се готвиш да ме убиеш, само...

Накара я да млъкне, като я сграбчи отново за косите и потопи лицето ѝ обратно във водата. Този път я задържа там само десет секунди и когато я пусна, тя крещеше:

— Не, не! Добре, добре!

Младата жена се изправи тромаво. Сега вече водата, останала във ваната, беше не повече от десетина сантиметра — точно подходящата дълбочина.

— Затвори канала и пусни душа.

Ръцете ѝ трепереха, когато се подчини.

Хванал хлабаво въжето в дясната си ръка, Мороу се придвижи зад нея. Тя се мотаеше с кранчето на душа. Той се стараеше да не се захласва по стройното ѝ тяло, което голо беше дори още по-хубаво. Прекрасни гърди, готин задник. С удоволствие би прокарал ръце по този задник — без ръкавиците, така че да усети топлата ѝ, гъвкава плът — но това бе невъзможно. Съдебните лекари щяха да открият потта му, косъмчета, миниатюрни люспички от кожата му и достатъчно ДНК, за да го пратят зад решетките до края на живота му.

Ейприл трепна рязко с цялото си тяло, когато душът рукна с пълна сила.

Мороу затегна въжето, но още недостатъчно, за да я накара да изгуби равновесие. Тя беше все още объркана, не бе осъзнала какво

става. Щеше да дръпне силно въжето, така че да отдели десния ѝ крак от пода на ваната. Тя щеше да се строполи с всичка сила, да удари главата си в стената, във ваната или в металното кранче. Ако ударът не я убиеше веднага, най-малкото щеше да я зашемети и да му даде възможност да я хване за главата и да я удари по-силно в частта на ваната, в която се бе приземила.

Щом изгубеше съзнание, останалите във ваната десетина сантиметра вода щяха да влязат в дробовете ѝ и да свършат останалото. Щеше да изчака разбира се, докато се увери, че всичко е свършено както трябва. Щеше да измъкне въжето и памучния омекотител от глезена ѝ и да отнесе всичко със себе си, когато си тръгне.

Не трябваше да забрави да дръпне перденцето около ваната, преди да излезе. Никой не си вземаше душ, без да го дръпне...

Ченгетата щяха да намерят една мъртва жена, която се бе подхлъзнала, докато бе завъртала кранчето на душа, бе се ударила и след това, вече изпаднала в безсъзнание, се бе удавила. Може би ако бе сложила гумената постелка, преди да започне да се къпе, това нямаше да се случи никога. Хората са толкова безотговорни.

Неочаквано Мишената се обърна към него.

— Искам да знам кой те е наел. Кристиан ли? Ти ли уби и неговата съпруга, като изблъска колата ѝ от пътя?

Не обърна внимание на въпроса ѝ. Трябваше да мисли за прекалено много подробности.

— Обърни се с гръб към душа и постави ръце върху темето си.

Детайлите наистина го бяха обсебили. Беше проблем да се освободи от ръцете. Те вършеха доста работа при възпирането от падане. Щеше да ги върже зад гърба ѝ, ако нямаше прекалено голям риск да остави следи.

— По дяволите, искам да знам! Изобел ли е? Доколкото разбирам, тя единствено би спечелила от моята смърт. Нима иска чак толкова много „Перспективите на силата“?

— Млъквай!

— Върви по дяволите... Нямам какво да губя!

— Напротив, има. Може да умреш безболезнено или мъчително. За мен няма значение. С теб имаме предостатъчно време. Мислиш ли,

че щях да се занимавам с тази работа, ако не ми доставяше удоволствие? За мен е истинска наслада да убивам жени.

Имаше наистина хубав задник. И беше смела. Дишаше учестено, трепереше, но вече не плачеше. Странно, но много често жените бяха по-смели от мъжете. Много от тях вече щяха да хленчат и да дърдорят празни приказки.

— Какво искаш от мен? — попита Ейприл.

Мороу се усмихна.

— Единствено задоволството от добре свършена работа.

— И ти го получаваш, като убиваш хора?

Тонът ѝ беше нападателен.

— Тук няма нищо лично.

Но лъжеше. Беше лично. И наистина му се искаше да ѝ отдели повечко време, да забрави за всички тези глупави доказателства.

Откъм антрето се затръшна врата.

Мороу замръзна на място.

— Ейприл? — провикна се някакъв глас. — Хей, Ейприл, вкъщи ли си?

По дяволите!

— Кейт, не! — извика Ейприл.

Явно беше онова проклето хлапе! Сигурно си имаше ключ.

Спусна се отгоре ѝ, преди да успее да извика отново, обвини ръка около врата ѝ и запуши устата ѝ с длан. Вдигна я от ваната — не беше лека, но мускулите му бяха добре тренирани — и я помъкна към вратата на банята, за да я заключи. Тъй като Мишената се бореше, той сви юмрук и я удари под лявата скула. Тя се отпусна в ръцете му, но според него не беше изгубила съзнание.

Това сложи край на всичките му старания да не оставя следи.

Пусна я върху пода; тя изохка и се сви на топка. Сега вече трябваше да избира между две неща — да изостави цялата работа или да убие и двете.

— Ако възникне проблем, зарязвай всичко и се измъквай — бе казал клиентът. — Това трябва убедително да прилича на злополука. Не можем да позволим да започне разследване на още едно убийство.

Дяволска работа. Щеше да стане хубаво убийство. Беше почти привършил с нея. Искеше да го направи. Дори сега изкушението бе прекалено силно, почти не можеше да му се противопостави.

Клепачите ѝ потрепнаха и се отвориха. Беше замаяна, но в съзнание. И беше прекрасна. Стройна и гола, с гъсти коси и светлосини очи. Искаше да наблюдава как животът напуска тези очи. Искаше да ги съзерцава и да разбере загадката, която се криеше в края на вечността.

Въжето все още бе обвито около глезена ѝ. Само едно движение и можеше да се озове около врата ѝ.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Гласът на Кейт върна Ейприл към действителността. Абсолютно сигурна, че ще умре и останала единствено с надеждата, че това щеше да приключи бързо и няма да ѝ причини много мъки, тя се чувстваше като уловена в капан. Сякаш се намираще под тънък слой лед във водите на замръзнало езеро. Все още виждаше неясно света, който обичаше, но беше парализирана от студ и ужас и не можеше да разбие делящата я от него преграда.

Но едно беше да се раздели със собствения си живот. И съвсем друго — да позволи едно дванайсетгодишно дете да я последва в смъртта.

Затова бе извикала. А той, убиецът, я бе ударил силно. Беше учудена, че е все още жива.

Къде беше Кейт? Беше ли чула нещо? Дали не бе избягала от апартамента? Дали точно в този момент не известяваше портиера, а може би викаше полицията?

— Ейприл? — извика неуверено гласът на момичето откъм антрето.

Грубата ръка запуши отново устата ѝ и младата жена усети, че очите ѝ се напълниха със сълзи. Главата я болеше, особено от лявата страна на лицето. Тялото ѝ бе слабо; не беше сигурна, че може да помръдне или да издаде някакъв звук.

Вгледа се в лицето на убиеца — този път го видя истински, така че нямаше да го забрави никога. Той съзерцаваше голото ѝ, беззащитно тяло и в изражението му видя нещо, което не можеше да определи, нещо неподдаващо се на описание.

И разбра, че не можеше да позволи Кейт да бъде изложена на дебнещото тук зло.

Успя да освободи едната си ръка и, кой знае как, съумя да го хване за лакътя. Опита да обясни с очи, че иска да каже нещо. Че разбира необходимостта да пазят тишина. Че няма да вика.

Той я разбра. Странно — все едно че помежду им съществуваше някаква особена връзка. Можеше да се изправи срещу това зло.

Можеше да се обърне към него. Може би даже да се спазари с него.

Той повдигна едва забележимо длан от устата ѝ.

— Ще се освободя от нея — прошепна тя. — Тя не те е видяла. Не знае, че си тук. Тя е само едно дете. Не ѝ прави нищо лошо, моля те.

Настъпи абсолютно мълчание. След което убиецът кимна.

Ейприл се изгърколи непохватно и се изправи на колене. Той стоеше до нея, като я държеше за раменете и косите. *Като някой любовник* — помисли си тя. — *Като Блаторн...*

— Ще се извиня — обясни шепнешком младата жена. — Ще ѝ кажа да си върви.

— Давай — отвърна с безразличие той. — Но внимавай. Изпортиш ли нещата, свършено е с детето.

Вярваше му. Беше видяла очите му. Дори някога да бе имал съвест, тя бе отлетяла.

Ейприл посегна към дръжката на вратата.

На Кейт ѝ се стори, че чу Ейприл да вика нещо, но не успя да разбере какво точно. Поколеба се на прага на вратата, която водеше към коридора за спалните. Ами ако в момента бе с приятел?

Мисълта, че Ейприл може да има любовник, я накара да замръзне на място. Тя беше достатъчно хубава, за да си намери приятел, но това означаваше, че не се интересуваше от баща ѝ. И тъй като Ейприл бе последната ѝ надежда баща ѝ да се превърне в почтено човешко същество, тази мисъл никак не ѝ се хареса.

Интересно дали тактиката ѝ да проваля срещите щеше да се окаже по-печеливша срещу Ейприл и нейния приятел, отколкото срещу баща ѝ и Дейзи Тюлейн?

Какво можеше да направи? Настина искаше да поговори със своята приятелка. Искеше да ѝ каже, че бе успяла да претърси поне част от апартамента на дядо си, преди да бъде хваната, и че не бе видяла и следа от липсващата дискета.

Дочу някакви звуци откъм банята. Поклати глава. Какво ли правеха там? Може би се къпеха заедно? Беше доста странно. Гласът на Ейприл също ѝ се бе сторил странен.

Да не би нещо да не бе наред? Въображението на Кейт заработи с пълна пара. Ами ако това бе убиецът? Ами ако в момента той беше тук, в апартамента? Ако бе хванал Ейприл?

Не бъди глупава — рече си тя. — Последния път, когато си помисли такова нещо, нямаше никакъв убиец.

Но Ейприл не беше ли изкрещяла „Не!“?

И как така след това не бе произнесла нищичко?

Кейт погледна към антрето, а след това към сводестия вход на кухнята. Поколеба се за момент, след което се насочи към кухнята. Нещо не беше наред. Чувстваше го.

Телефонът бе тук и можеше да набере 911. Грабна слушалката и огледа малката кухня, търсейки място, където да се скрие. Нямаше такова. Натисна нужните бутони и чу сигнала, но никой не отговори. Беше чела статии по този въпрос — обажданията на 911 в този град бяха толкова много, че нямаше как да бъде отговорено на всичките. Понякога бяха необходими цели двацет минути, за да се свърже човек...

— Кейт, ти ли си? — провикна се от другия край на коридора Ейприл.

Сърцето на момичето укроти леко ритъма си.

— Ейприл, добре ли си?

— Да, Кейт. Просто съм заета в момента, това е всичко. Тук съм с един приятел. Ще трябва да дойдеш по-късно, окей?

Значи е с любовник. Боже, възрастните толкова си приличат! Отвратително е.

— Спешно отделение на полицията — дочу глас в слушалката тя.

— О, извинете — измърмори Кейт. — Няма нищо.

— Виждаш ли, тя си тръгва — рече Мишената.

Двамата с Мороу се заслушаха край вратата на банята. Бе опрял пистолета в гърлото ѝ.

— Извинявай, че те притесних — провикна се Кейт. — Ще дойда пак утре.

Гласът ѝ звучеше едновременно саркастично и недоволено. Божичко, тийнейджърите бяха доста грубички в наши дни. Трябваше да им бъде даден урок, на всичките.

Чуха затръшването на входната врата.

— Отиде си — промълви жертвата.

— Може да си е отишла, а може и да не е.

Тя го изгледа уплашено.

— Не я ли чу като си тръгна?

— Млъкни. — Стана и я дръпна грубо, за да се изправи. — Сторила е добре, ако си е отишла. Ще отидем да проверим.

И я задърпа, все така гола и с капеща от тялото ѝ вода, към коридора. Застанал зад нея, обвинил врата ѝ с ръка, Мороу я принуди да върви към дневната. Сега вече имаше материални доказателства по целия скапан апартамент. Не можеше да повярва, че добре замисленият му план се бе превърнал в такава бъркотия.

Бъди гъвкав — нареди си той. — Може би все още има начин да се измъкнеш.

— Как влезе детето, впрочем. Давала ли си ѝ ключ?

Мишената поклати глава.

— Рина трябва да ѝ го е дала.

— И тя просто си влиза така всеки път, когато ѝ скимне?

— Горедолу.

— Това за малко не ѝ коства живота.

Мишената потръпна. Нямахше как да го скрие, тъй като я бе притиснал към тялото си. Беше гола, уязвима и на път да умре.

Мороу усещаше властта си, наслаждаваше ѝ се. Виждаше, чувстваше, вкусваше, вдъхваше страха ѝ и той го вълнуваше приятно. Повече от секса. Убиването бе винаги по-добро от секса.

Това убийство се бе провалило, но въпреки това му доставяше удоволствие.

Веднъж някой му беше казал, че дните му като професионален убиец са преброени, защото прекалено много обичаше да убива. Вероятно имаше право. Само един побъркан можеше да изпитва наслада от това. Понякога Мороу се притесняваше, да не би да е побъркан. И да отиде в ада.

От друга страна, в мигове като този и лудостта, и адът му се струваха малка цена за такова удоволствие.

Накара я да влезе в дневната. Видяха, че вратата на апартамента бе добре затворена. Малката поне не я беше оставила отворена, така че да може да влезе всеки глупак, който поиска...

А сега какво? Кухнята беше подходящо място. В нея имаше много смъртоносни обекти. Той мислеше бързо, беше творческа личност...

Стори му се, че с ъгълчето на едното си око забеляза някакво движение откъм кухнята. Извърна се, като завъртя и дулото на пистолета, като се движеше по-бързо от мисълта и видя... О, Боже! Видя една глава...

Ейприл изпищя, когато пръстът му натисна спусъка. Оръжието ги блъсна и двамата. Тъй като имаше заглушител, се чу само пукане. Само че се бе прицелил много високо, като за възрастен човек. По дяволите, това вероятно беше детето — очевидно то все пак не си беше тръгнало...

Тогава, кой знае как, Харингтън се измъкна и заби скапаните си зъби в ръката му, в тази, с която стреляше. Тя викаше, и хлапето викаше, а той стреля отново. Гласът на малката секна, а Мишената се развика:

— Не! Не! Не!

Настана пълен хаос. Той изви оръжието към нея, когато тя внезапно заби пръсти в очите му. Тогава той извика от болка и ярост, а кучката го ритна по капачката на коляното и той усети, как пръстите му изпускат пистолета. Чу го да пада. Огънят в очите му бе неописуем. Удари я с всичка сила и тя се строполи на пода. Мороу обаче не можеше да види оръжието, а тя вероятно щеше да го вземе всеки момент. „Тази кучка ще ме убие със сигурност, ако го намери“ — помисли си той.

— Кейт! Кейт! Кейт! — крещеше тя, но детето не отговаряше.

По дяволите, всичко се бе объркало.

Мороу помнеше къде е вратата и отстъпи заднишком към нея. Болката в главата му бе толкова силна, че му се гадеше. Най-голямото му желание обаче беше да се измъкне оттук, преди да го е застреляла, преди да е направила във възбудата на момента онова, което той бе правил най-хладнокръвно в продължение на години...

Откри опипом вратата и я отвори. Мишената беше на телефона и хълцаше в слушалката.

— Простреляха я, тя е в безсъзнание, моля ви елате веднага!

Мороу тръгна, спъвайки се, по коридора. Не можеше да повярва, че това ставаше наистина. Детето в крайна сметка не си бе тръгнало, а

кучката го бе ослепила.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

— Ще се оправи — рече Блакторн. Затвори телефона и запозна Ейприл с последните новини от болницата. — Дежурната сестра казва, че електроенцефалограмата ѝ е напълно нормална, няма значително подуване на мозъка и всички жизненоважни функции са наред. Ще я поболи главата, известно време ще трябва да внимава, но всичко ще бъде наред.

— Слава Богу! — прошепна младата жена.

Бяха в града, в полицейския участък, за да отговорят на въпросите; ченгетата бяха започнали с питанията още от мига, в който бяха влезли в апартамента на Ейприл. Полицайката Джанис Флак бе отговорила на повикването; тя бе същата, която бе дошла с друг партньор две седмици по-рано, по повод нахлуването на апартамента. По настояване на Роб бяха извикали и двама детективи от градския отдел „Убийства“. Междувременно Марти Клементе беше също на път за към тях.

Блакторн прегърна Ейприл и усети, че тялото ѝ бе като вцепенено. Прокара длани през косите ѝ, прибра кичур от разстроеното ѝ лице. Тя поклати леко глава и той разбра, че не искаше да я докосва много-много. Въздъхна и се отдръпна.

О'Брайън, един от специалистите по убийствата, ги повика отново в стаята за разпити.

— Вижте, детето ще живее и това е страотно — рече той. — Но ние сме от отдел „Убийства“. Тя не е мъртва и следователно не е моя работа. — Той направи балон с дъвката си; беше едър мъж с голям корем. Неговият партньор, Мърфи, бе слаб, тих човек, който се задоволяваше да стои на заден план, докато О'Брайън обясняваше: — Дайте ни тяло, някой, убит тук, в големия град Ню Йорк, и ние ще започнем да издирваме убиеца. Да, затова оставя вашите приятели от Бюрото да ви помогнат. Те са добри в тази работа. „Шибаните федерални“, така ги наричаме тук, Блакторн. Не се ли радваш, че вече не си с тях? Ние, разбира се, не обичаме да работим и с частните

ченгета. Всеки си мисли, че той най-добре ще се справи, че неговият начин е най-правилният.

— Нека просто да вземем информацията, която можем — прекъсна го лейтенант Флак; опитваше да въдвори мир. — Ще можем да се обиждаме по-късно. — Обърна се към Ейприл. — Казахте, че сте видели добре лицето му? Мислите ли, че ще можете да го разпознаете сред снимките от нашите архиви?

— Да, така смятам.

— Сега ще ги донесем. Знам, че сте уморена, но предпочитам да свършим това сега, докато образът му е още пресен в съзнанието ви.

— Добре — съгласи се уморено младата жена.

— Този вероятно няма да го имате във вашата галерия от престъпници — обади се Блакторн. — Един Господ знае колко хора е убил, но вероятно никога не е бил арестуван.

— Човек никога не знае — отвърна спокойно Джанис Флак. — Той не прилича на типичен професионален убиец. За малко да го хванат.

— Защо не ме застреля? — попита Ейприл. — Имаше оръжие.

— Трябвало е да изглежда като злополука — обясни Роб. — Но след появата на Кейт това е станало невъзможно. Вероятно е имал нареждане да не прави нищо в случай, че нещата се провалят.

— Но всички щяха да разберат, че не е било злополука!

Блакторн изгледа кисело О'Брайън и неговия партньор.

— Ако не бъде доказано, че е убийство, тези момчета губят интерес.

— Хей, слушай, приятелче, и без това вече имаме повече случаи, отколкото можем да поемем, така че не ми говори тези глупости — рече О'Брайън. — Вие имате по едно малко проблемче за разрешаване и му се посвещавате по цял ден. Аз обаче съм затрупан до ушите с работа и непрекъснато се сипят нови случаи, а момчетата на компютрите горе държат сметка за това колко от тях разрешавам и с каква бързина. Нямам време за такива глупости.

— Ако онзи е бил умен, щеше да ви убие при всяко положение, независимо какви нареждания е имал — заяви Флак. Бръщолевенията на колегите й от отдел „Убийства“ очевидно нямаха ефект върху й и не й пречеха да се фокусира върху настоящата си задача. — Щеше да го осъзнае, ако го бе премислил по-добре. Ние ще предположим, че

причината да искат да ви убият, каквато и да е тя, все още съществува. Сега вече ще им бъде много по-трудно да го направят. Вие ще бъдете нащрек. Трябвало е да действа, докато има възможност да го направи, независимо дали е щяло да изглежда като злополука или не.

— Имаш право — заяви Блаторн. — Сега вече аз ще я пазя.

— Надявам се да се справиш по-добре, отколкото с дамата в Анахайм — обади се О'Брайън.

Кристиан дьо Севини крачеше из малката болнична стая, в която Кейт лежеше в безсъзнание. „Счупване на черепа — бе казал лекарят. — И, разбира се, сътресение на мозъка.“ Бяха го уверили обаче, че всичко ще се оправи. Положението не изглеждало чак толкова лошо; тя трябвало да се събуди.

Ами ако не се събудеше? О, Боже, ами ако...?

Главата ѝ бе омотана в бинт, а лицето ѝ изглеждало толкова измъчено, толкова дребно. Като че ли раняването бе намалило възрастта ѝ с няколко години и тя бе отново на осем или девет. Колко беше малка, колко деликатна... И лежеше абсолютно неподвижно и безмълвно.

Мониторите над леглото ѝ писукаха. На един от тях се появяваха вълните от електрическата активност на сърцето ѝ. Скачащите цифри регистрираха пулса ѝ — жизненоважните звуци на детското ѝ сърчице.

Куршумът бе издълбал плитка бразда в кожата и повърхността на черепа ѝ, но не бе достигнал до мозъка. Ако бе проникнал два-три сантиметра по-дълбоко, сега щеше да бъде мъртва.

Докато наблюдаваше монитора, изведнъж се отнесе години назад. Спомни си как бе седял до Миранда в кабинета на нейния гинеколог и бе слушал изумено предавания, посредством ултразвуковата апаратура, забързан пулс на още нероденото им дете. Тогава си бе помислил, че това биене щеше да продължи непрекъснато в продължение на още осемдесетина години — толкова силно бе звучал, толкова неразруσιμο.

Тялото, подслонило и изхранило това мъничко, биещо сърчице, лежеше студено в земята. А днес... звукът, който му се бе сторил толкова неуязвим и който бе мислил, че ще продължи да съществува

дълго след като той самият също си отидеше от този свят, за малко не бе замлъкнал завинаги.

„За всичко съм виновен аз.“

Все едно че някой повдигна тежка завеса и той отново можеше да вижда ясно за първи път от години. Очевидно това бе нужно, за да стигне до сегашното си прозрение. Погледна към дъщеря си и почувства, че очите му се пълнят със сълзи. Стига!

Никога повече. Никога повече.

Беше достатъчно.

Това бе краят.

— Между нас е свършено, Чарли — заяви Изобел.

Той премигна неразбиращо.

— Какво?

— Не искам да се виждаме повече. Ще измислим нещо за работата си в офиса. В началото ще ни бъде трудно, но постепенно нещата ще се уталожат, сигурна съм. Съжалявам, но това е неизбежно.

Беше го поканила вкъщи. Предпочиташе да приключи с него по телефона, но подобна постъпка ѝ се стори прекалено малодушна. Той бе приел с вълнение поканата, очевидно в очакване да прекарат заедно една много приятна вечер. Тя обаче не можеше да повярва, че Чарли е чак толкова безчувствен, като се има предвид случилото се с Ейприл и Кейт.

Той поклати глава, сякаш не можеше да повярва на думите ѝ.

— Изобел, нищо не разбирам. Какво искаш да кажеш с това „между нас е свършено“? Та аз съм влюбен в теб!

— Съжалявам. Предупредих те да не се влюбваш в мен. Никога не съм ти обещавала нищо, Чарли. Предупредих те да не ставаш прекалено зависим от мен.

— Ти си тази, която зависи от мен!

Боже милостиви, това ли си мислеше? Нищо чудно, че бе започнала да усеща толкова тревожни вибрации.

— Това са само твоите фантазии. Просто така ти се ще да бъде. Знам, че искаш да се грижиш за мен. Да ме защитаваш. — Стараеше се тонът ѝ да бъде нежен, но твърд. Не искаше да му дава дори най-малка надежда. — Аз обаче нямам нужда от това, нито от теб, нито от когото

и да било друго. За мен е от огромно значение да ме разбереш правилно. — Вложи цялото си убеждение в гласа. — Аз сама управлявам живота си и се справям със своите проблеми. Винаги съм го правила и ще продължавам да го правя. Не желая някой да се бърка в моите неща. Съжалявам, ако звучи грубо, но аз те предупредих.

— Слушай, знам, че си разстроена от злополуката, станала с племенницата ти — рече младият мъж. — Убиецът се е развихрил отново и това е наистина страшно. И именно затова имаш нужда от мен. Нужен съм ти, за да те защитавам. Боже мой, Изобел, следващата му цел ще бъдеш ти.

— Едното няма нищо общо с другото.

Усети, че гласът ѝ потрепва.

— Разбира се, че има. Нещата са страшно свързани.

Обърна му гръб. Стомахът ѝ се бе свил на топка. Как се бе объркал толкова животът ѝ? Докато Рина бе жива, наистина бе трудно — спорове, разногласия, съревнование, борба за власт. Работата с Рина никога не бе лесна, нито за нея самата, нито за Чарли, въпреки добродушната му натура. Но все пак тогава бе по-лесно, отколкото сега.

— Моля те, Чарли, върви си.

Настана продължителна тишина.

— Има някой друг — произнесе най-сетне сериозно той. — Имаш си нов любовник, нали?

Тя не мислеше за Джъстин по този начин. Той бе добър приятел. Беше ѝ дал нещо, от което се нуждаеше отчаяно и така ѝ бе помогнал да вземе решение. Но Джъстин — неговата тъмница, неговите инструменти, тялото му — бяха само средства, не причина.

— Това няма нищо общо с когото и да било друго, освен с нас двамата. Не мога да се виждам повече с теб. От връзката ни не се получава нищо. И за това сме отговорни ние двамата, така че, моля те, не търси причината другаде.

— Но защо? — гласът му бе станал умолителен, дори може би уплашен. — Аз те обичам, бих сторил всичко за теб. Моля те, Изобел, не ми причинявай това!

— Боже мой, не искам мъж, който би сторил всичко за мен — отвърна тя, започвайки да губи търпение. — Искам мъж, който уважава повече себе си. Не искам обсебен от собствената ми особа мъж, който

се опитва да чете мислите ми, който вярва, че знае какво желая и от какво имам нужда и действия според това. Нима не разбираш? Ти ме задушаваш.

Съжали за думите си в мига, в който ги произнесе. Дявол да го вземе, щеше ли да се научи някога да мисли, преди да бръщолеви?

Младият мъж клатеше глава с вид на човек, готов да заплаче всеки момент.

— Не мога да повярвам на ушите си. Просто не мога да повярвам, че имаш такова мнение за мен. Аз те обичам. Дявол да го вземе, нима това не означава нищо?

— Означава много. И ме изпълва с тъга и съжаление. Но това няма да промени решението ми. По-добре си върви.

Той протегна ръце към нея, като се опита да я прегърне. Изобел се отдръпна, но Рипли я последва, обхвана я около кръста, обви ръка около раменете ѝ. Тя изохка неволно — мястото, което бе докоснал, я болеше леко. Чарли я погледна право в очите, а след това, без предупреждение, дръпна надолу блузата ѝ.

— Не! — извика тя, вбесена от постъпката му.

Той обаче не се отказваше и смъкна надолу по раменете ѝ леката материя; там имаше леки белези. Трябваше да изчака няколко дена, преди да направи тази среща с него; дотогава следите от срещата ѝ с Джъстин щяха да изчезнат.

— Не мога да повярвам! — изкрещя той. — Позволила си на някого да ти причини това? Оставила си на някой да те доминира? Кой е той? Кой е той, по дяволите? Ще го убия!

— Махай се! — отвърна младата жена. — Върви си веднага, Чарли, или ще повикам полиция.

Той я зашлеви. През лицето. Тя се олюля и за малко не падна.

— Върви си! — повтори тя с леден тон, като едвам се контролираше. — Върви си и никога повече не се появявай. Между нас е свършено, кучи син такъв.

Чарли си тръгна, като проклинаше и удряше с юмрук по стената. Изобел заключи вратата след него и отиде в дневната. Измъкна цигара от пакета, който не бе отваряла от дни и, треперейки, я запали. Пое дълбоко дима и главата ѝ се изпълни с кошмарни образи. Беше я ударил. Ушите ѝ все още пищяха от силния му удар. Досега не бе и

предполагала, че Чарли Рипли е способен на насилие, колкото и да е изнервен.

Какво ѝ бе казал той само преди две-три седмици? „Ейприл Харингтън няма да издържи дълго, обещавам ти. Ще си отиде, преди да разберем какво става и «Перспективите на силата» ще бъдат наши.“

Какво ли щеше да каже полицията, ако предадеше думите му?

— Най-лошото от всичко е, че правех, каквото ми наредеше — обясни Ейприл. — Беше като насън. Не можех да повярвам, че става наистина. Знаех, че е дошъл да ме убие, но не можех да повярвам, че ще умра.

— Знам — отвърна Блакторн.

Специалистите все още работеха в апартамента ѝ, затова я бе завел в своя дом след няколкочасовия разговор с полицията, а после — и с Марти в щаба на ФБР. Не я беше виждал толкова изтощена и уплашена.

— А сега, след като свърши, виждам всичко като през мъгла. Като че ли някак си не мога да си го спомня добре. — Погледна го; сините ѝ очи бяха пълни със страх. — Спомнях си, когато говорих с полицията. Защо не мога да си спомня сега? Това да не би да е някаква реакция на стреса?

Роб кимна.

— Не се притеснявай за това. Нашите тела са по-разумни от мозъка в подобни случаи.

— Помня лицето му — промълви младата жена и потрепери.

— Ти си вероятно сред малцината, които са го виждали и са все още живи.

Погледна го отново озадачено.

— Пред очите ми са отделни картини, но линейната ми памет сякаш е разрушена. Разбираш ли? Помня някои от случилите се неща, но като че ли не мога да възстановя точния ред. Всичко е объркано.

Блакторн не отговори. Беше срещал достатъчно жертви, за да знае, че онова, което изпитваше тя, бе напълно нормално. Не можеше да я спре да мисли за случилото се. Беше настоял да вземе предписаното ѝ от лекаря успокоително, но тя бе отказала.

— Струва ми се, че в определен момент се възпротивих и той натисна главата ми във водата във ваната. Не можех да дишам и, точно както казват, почувствах невъобразима паника, тъй като единственото ми желание бе да си поема въздух, но знаех, че ако отворя уста всичката мръсна вода ще нахлуе в дробовете ми и ще умра. А след това вече като че ли нищо нямаше повече значение и бях готова да направя всичко, тъй като тялото ми крещеше за въздух... и той ме пусна. Струва ми се, че след това вече започнах да правя всичко, което ми нареди.

— Всеки би постъпил така.

Ейприл го погледна.

— Не и ти.

— Напротив, аз също.

— Не. Ти си силен. Ти щеше да се съпротивляваш през цялото време.

Блакторн си се представи пиан, с бутилка в ръка, и се засмя тихичко.

— Много неща не знаеш за мен. Не съм чак толкова силен. Както виждам, ти си проявила само няколкоминутна слабост, това е всичко. А после си го наредила добре, ти и Кейт.

— Кейт — прошепна младата жена.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Той я прегърна.

— Тя ще се оправи, скъпа. Ще се оправи.

— Помислих, че си е тръгнала. Бях сигурна, че си е тръгнала. Все още не разбирам защо го е направила, защо се е престорила, че си тръгва, а след това се е скрила в кухнята.

— За да те шпионира, вероятно. Знаеш какви са децата. Или пък е усетила, че нещо не е наред.

— Той я простреля. А тя е само едно дете. Той...

— Шшт! Престани да мислиш за това. И двете останахте живи. Всъщност, и двете сте свършили страхотна работа. Той е имал оръжие, но вие сте го изритали с голи ръце.

— Той се измъкна.

— Ще го хванем — увери я Блакторн. — Той се е провалил. Все едно че вече е мъртъв.

Ейприл го изгледа.

— Изглеждаш ожесточен.

— По-жесток съм, отколкото си мислиш.

Тя кимна, а след това погледът ѝ се зарея отново нанякъде.

— Имам нужда от един душ — заяви след малко тя. Но после, сякаш чу думите си, тя потрепери. — Не — промълви младата жена. — Не, не, не мога.

— Студена си. Ела, ще те отнеса в леглото.

— Чувствам се мръсна. Искам да се измия — но как, след случилото се... Никога вече не искам да влизам във вана.

Той я вдигна на ръце и я отнесе към малката си баня, онази с душа без вана. Постави я на пода и пусна водата. Специалистите вече я бяха огледали с най-големи подробности, бяха изстъргали доказателствен материал изпод ноктите ѝ и опипали цялото ѝ тяло с лазер. Роб не беше сигурен каква част от това си спомняше тя. Може би бе блокирала паметта си за тях, така както бе сторила с подробностите около нападението.

— Не, моля ти се — възкликна младата жена, когато я побутна към душа. — Не мога, не мога.

Той плъзна ръце по тялото ѝ и я целуна встрани по шията.

— Аз съм тук. Няма да се отделям от теб. Не е нужно да правиш нищо. Довери ми се, скъпа, довери ми се.

Тя притисна лице във врата му. А след това кимна бавно.

С предпазливи движения той съблече халата, който ѝ бе дал. Погали я и ѝ каза, че е красива. Парата от душа вече започваше да затопля банята. Блакторн съблече тениската и дънките си.

— Роб, не знам...

— Всичко е наред — рече той и, като я поддържаше здраво за талията, ѝ помогна да влезе в душ кабинката. Тя потрепери, когато топлата вода потече по тялото ѝ. Младият мъж взе сапуна и започна да масажира лекичко гърба ѝ. Ейприл се притисна в него и потрепери, а след това заплака. — Всичко е наред, скъпа моя, всичко е наред — мълвеше Блакторн.

Тялото ѝ се тресеше в ръцете му от силните ридания. Той я притискаше към себе си, като продължаваше леко да масажира с насапунисаните си длани врата ѝ, главата ѝ и мускулите на гърба.

Когато Ейприл се наплака на воля и се поотпусна, той я насапуниса добре с гъбата, без да пропусне нито сантиметър от тялото ѝ. Въпреки положените усилия, бе невъзможно да се пребори с

възбудата си. Запита се дали убиецът се бе възбудил при мисълта за предстоящото убийство и това накара Роб да се почувства също омърсен. Изтърка грижливо и своето тяло, сякаш така можеше да премахне злото, което ги бе връхлетяло.

— Татко?

Гласът бе слаб и безсилен, почти плачлив, неуверен, но Кристиан скочи на крака. Наведе се над нея. Едната ѝ длан помръдваше, а клепачите, почти напълно закрити от превръзките на главата, потрепваха леко.

— Всичко е наред, скъпа, аз съм тук, аз съм тук.

— Татко, къде съм? — гласът ѝ бе уплашен. Отвори очи, но ги затвори веднага заради ярката светлина. — Боли ме главата.

— Намираш се в болницата. Но ще се справиш, Кейт.

Младият мъж седна на ръба на леглото и взе малката ѝ ръчичка в своята. Тя го стисна конвулсивно.

— Какво правя в болницата?

Очевидно беше учудена.

— Няма значение, миличка, просто си почивай. Ще поговорим по-късно за това.

— Искам да знам още сега — настоя тя и Кристиан усети, че се усмихва с облекчение.

Слава Богу, това бе старата противоречива и нетърпелива Кейт. Мисълта ѝ очевидно бе съвсем бистра.

— Простреляха те, моето момиче — отвърна той. — Вероятно същият човек, който уби баба ти. За щастие, в твоя случай той се е прицелил по-високо. Куршумът те е ожулил по черепа и затова сега те боли главата. Но не е причинил сериозни поражения.

— Някой се е опитал да ме убие? — замисли се за момент. — Ауу!

— Спомняш ли си нещо, Кейт?

Учудването на лицето ѝ се смени от ужас.

— Ейприл. Какво стана с Ейприл? Добре ли е?

— Да, добре е. Като си отишла в нейния апартамент, ти си се изложила на опасност, но вероятно си спасила живота ѝ.

— Нали не е мъртва? Не ме лъжеш, нали, татко?

— Не, кълна ти се. Ейприл е съвсем добре.

— И аз съм ѝ спасила живота?

Младият мъж се усмихна и я целуна нежно по бузата.

— Точно така. Ти си истинска героиня.

— Така ли мислиш?

О, Боже! Нима се съмняваше, че се гордее с нея? Дочул неувереността в гласа ѝ, той си спомни колко пъти не бе до нея, когато бе имала нужда, колко пъти не бе оправдавал доверието и надеждите ѝ. Отсега нататък обаче нещата щяха да се променят.

— Много съм горд с теб, миличка — заяви той.

Кейт се усмихна.

— Обичам те, татко.

Той я прегърна толкова здраво, колкото позволяваха тръбичките и мониторите.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ейприл стоеше до прозореца в офиса си, загледана към града. Беше пуснала една от аудиокасетите на Рина. Чуваше бодрия ѝ глас да казва: „Каква грешка правим, като мислим, че съдбата е несправедлива към нас! Истината е, че нашата съдба се намира в собствените ни ръце. Ние се изграждаме такива, каквито сме, в резултат на направения от нас избор. Не става въпрос за важните, определящи неща, а за дребните, несъзнателни, обичайни действия, които извършваме непрекъснато всеки ден.

Вземаме тези решения в зависимост от мнението, което имаме за самите себе си и за другите. Ако например, поради една или друга причина смятаме, че сме мързеливи, неорганизирани и некомпетентни, ние действително ще се държим като мързеливи, неорганизирани и некомпетентни хора. Всеки от нас в момента създава онова, в което ще се превърне утре. Ролята, която изпълняваме, е същата, която сме си определили сами.

Мястото, на което сме се озовали в живота си, е напълно логично. Стъпваме на пътя, който води към него, много преди да го достигнем. Във финансовото ви състояние няма никаква мистика. Нито пък в професионалния ви напредък или в личните ви взаимоотношения. Сега се намирате там, където сте си наредили сами да отидете.

И ако не сте доволни — както се случва с повечето от нас в един или друг момент от живота ни — има само един човек, който може да стори нещо за вас. И този човек сте самият вие. Вие можете да промените живота си. Можете да преобразите своята съдба. Можете да поемете в свои ръце контрола на вашата сила и да познаете радостта и жизнеността на собственото си съществуване. Можете да промените всички свои отрицателни представи и вярвания за самите себе си. Вие не сте хванати в капан, вие не сте безпомощни! Докато дишате и сърцето ви е изпълнено с решимост, все още бихте могли да постигнете всичко, за което сте мечтали, и да се превърнете в това, което наистина искате да бъдете!“

Звучи толкова позитивно, помисли си младата жена. Вярвала е в онова, което е проповядвала. Говори така, сякаш е била там, направила го е. И сякаш знае много добре от собствен опит какво значи да бъдеш лишен от сила.

Как бе възможно това?

Ейприл протегна ръка и натисна стопа. След това подпря брадичка в дланите си и се загледа в избелялата фотография в тенекиена рамка, която ѝ бе оставила майка ѝ. Привързаността ѝ към тази снимка бе направо смешна. Сутрин я носеше със себе си на работа, а вечер я връщаше вкъщи и я поставяше грижливо върху нощната си масичка. Взираше се често в нея, сякаш това бе ключът за разкриване на мистерията за Рина дьо Севини.

Майка и дъщеря. Сервитьорка и палаво дете, облежнати на стената на разнебитената лятна къщурка. Дали Рина се бе чувствала лишена от сила и власт през онова лято, когато бе прелъстила президента на Съединените щати?

Беше ли се чувствала безпомощна тогава, когато бе убедила Арман дьо Севини, издънка на богато, снобско семейство, да я вземе за жена?

Кога ли Рина се бе чувствала безпомощна?

И защо изобщо бе създавала „Перспективите на силата“? Защо ѝ бяха нужни те?

Дявол да го вземе, трябваше да помисли върху това!

Ейприл се изправи, приближи се до дрешника и извади найлонова спортна чанта. Извади от нея тениска и маратонки и си ги сложи. После вдигна косите си и ги покри с шапка с козирка.

Излезе от офиса. Нарезданията на Блакторн бяха да не мърда оттам. След нападението в апартамента ѝ преди пет дена, той самият и неговият екип бяха непрестанно около нея.

Но навън бе чудесен летен ден, а тя бе безкрайно уморена да се страхува непрекъснато и да наднича през рамото си.

Карла я проследи с поглед, когато тя мина покрай мястото ѝ и се насочи към асансьора. В последния момент се изправи.

— Хей! Едвам те познах в тези дрехи. Къде отиваш? Не ми каза, че ще излизаш днес.

— Не знаех — отвърна младата жена и влезе в асансьора.

Карла я последва. Опипа се по джоба — вероятно търсеше пистолета си.

— И къде отиваме?

— В Сентръл Парк. Имам нужда да се пораздвижа.

— В никакъв случай — заяви охраната. — Прекалено е опасно.

— Не мога да остана затворена цял живот. Измина почти седмица и все още няма и следа от нашия човек.

— Той е някъде наоколо — отвърна Карла. — Чувствам го.

— Е, преди малко не успя да ме познаеш. Да се надяваме, че той също няма да ме познае.

— Щом ти е нужно движение, ще ти осигурим салон, за Бога.

— Отивам в Сентръл Парк.

Карла я последва, като си мърмореше под носа.

Както обикновено през топлите слънчеви дни на лятото, паркът бе пълен с народ. Ейприл се движеше бързо, остави далеч зад себе си Карла, а след това си сложи набързо ролерите; бе ги скрила изкусно при излизането си.

Когато вече бе готова да тръгне отново, забеляза своята телохранителка, която влезе в парка зад нея откъм Пето Авеню. Махна ѝ закачливо и тръгна напред. Карла извика нещо и се затича.

— Хвани ме! — отвърна през рамо мис Харингтън и се спусна напред.

Чувстваше се прекрасно, когато се промуши през група тийнейджъри и тръгна по алеята за велосипедисти и кънкъори. На широката поляна „Шийп Медоу“ гимназисти си подхвърляха „летяща чиния“. Други пък лежаха на тревата и поглъщаха лятното слънце.

Мина покрай естрадата, където самотен актьор рецитираше Шекспир пред безразлична тълпа, край фонтана и навеса за лодки при езерото и заизкачва склона, водещ към Рамбъл. Тук паркът бе по-див и изолиран. Почти като гора, с високи, кичести дървета. Ако някой искаше да я нападне, това щеше да бъде идеалното място. Тя обаче се движеше много бързо и нападателят нямаше шанс да я догони, освен ако той също не караше кънки. Карла отдавна се бе загубила в далечината.

Да върви по дяволите кучият му син! Няма да прекарам целия си живот в страх!

Ритмичното движение, усещането, че мускулите ѝ са живи и впрегнати в работа, ѝ действаше успокоително. Остави се на ритъма да я понесе. Той ѝ помагаше да се съвземе психически.

Вземи здраво в ръце собствената си сила! Освободи се от страха!

Дали Рина бе вярвала в онова, което бе проповядвала? По всичко личеше, че е било точно така. Всички, които се бяха свързали по един или друг повод с нея след създаването на „Перспективите на силата“, твърдяха, че е била напълно искрена. Трябва да беше истина. Защо иначе щеше да се интересува от хора като Кейт и Джеси Блакторн? Как така същата жена, която бе изоставила собствената си дъщеря, бе вдъхнала толкова много любов и вяра у другите?

Няма никаква мистика във вашия професионален успех или в личните взаимоотношения. Вие можете да преобразите съдбата си.

Ако казаното от нея беше вярно, то тогава нямаше никаква загадка защо хората бяха обичали Рина... нито пък защо някой я бе убил. Абсолютно никаква загадка.

Мястото, до което достигате в живота си, е напълно логично обосновано, тъй като вие сами отдавна сте тръгнали по пътя, който води дотам.

На какво се дължеше успехът на Рина? Защо бе убита? Дали отговорите на двата въпроса бяха свързани по някакъв начина?

От това можеше да разбере доста неща, трябваше само да ги огледа от вярната гледна точка.

Никой не я нападна в Рамбъл. Тя се движеше все така бързо, но не смееше да погледне през рамо. Когато излезе от другата страна на парка, недалеч от „Метрополитън Мюзийм ъв Арт“, Ейприл погледна назад, към своите въображаеми преследвачи, и се засмя на глас от радост, че бе рискувала и бе спечелила.

Седна на пейка, свали ролерите и ги сложи в спортната найлонова чанта. Тръгна безгрижно по Пето Авеню. Какво ли бе станало с Карла? Изпита моментно угризение като се сети за помощничката на Роб и усилията ѝ да върви в крак с побърканата си повереница, яхнала кънки.

Мина край музея и забеляза, че една от страничните му врати е отворена, а до нея бе спрял камион. От каросерията му изнасяха дървени сандъци — вероятно бе някоя пътуваща изложба. В единия от тях, скован от дъски, имаше само богато орнаментирани рамки за картини. Сети се за изложбата на рамки, която бяха видели с Кейт по време на следобедното си посещение в музея. Кейт, слава Богу, вече си бе вкъщи и се чувстваше много добре.

— Защо остана в кухнята ми, след като ти казах да си вървиш? — бе я попитала тя.

— Помислих, че си с някой любовник — бе отвърнало тихо момичето. — Искан да разбера кой е.

Самоличността на въпросния любовник бе за Кейт загадка, която все още не бе успяла да разреши.

— Дяволите да го вземат, как можа да направиш нещо толкова рисковано?

— Не ми викай, ако обичаш.

— Заслужаваш да ти викам — заяви същата нощ Блаторн, когато пристигна в офиса, за да смени все още кипящата от гняв Карла. — Избягала си умишлено от Карла и не си й позволила да си върши работата.

— Имах нужда да се разкърша. Аз ли съм виновна, че Карла не можеше да се движи в крак с мен?

— Държиш се като някоя глупачка!

— Нищо подобно, Роб. Дори убиецът да знае да кара кьнки, в което се съмнявам, сигурна съм, че не е взел чифт ролери със себе си за всеки случай. До гуша ми дойде да се крия из стаите, писна ми да се паникьосвам всеки път, когато си подам носа навън! Не мога да живея така. И няма да живея така. Време е да си изясним този въпрос. Освен това ми се струва, че ситуацията е не по-малко стресова за убиеца, отколкото за мен самата. Дори може би повече. А и започвам да мисля, че майка ми е била права за някои от нещата, които е проповядвала. *Взemi здраво в ръце своята сила. Поеми контрола на съдбата си.* По дяволите, Роб, ако ще продължавам да върша тази работа, трябва да разбера веднъж завинаги дали вярвам в нейните принципи.

— Вярата в собствените ѝ принципи закара Рина дъо Севини така рано в гроба.

— Възможно е. Но ако вярваш на онова, което твърди за претърпяната от нея трансформация, тя е щяла да умре много по-рано, ако не е била открила нещо, в което да вярва. Канела се е да се самоубие, спомняш ли си? И сега се сецам, че знаем само този факт, но не и породилата го причина. Имала е всичко. Но не е била щастлива. Трябвало е да преобрази живота си, за Бога. Защо?

Младият мъж сви рамене.

— Добър въпрос. Имаш право. Не знаем какъв е отговорът на това. Обзалагам се, че автобиографията ѝ щеше да ни разкрие причината.

— Точно така. И може би убиецът знае това. Може би ръкописът е важен за него не заради фактите, които Рина разкрива за своите клиенти, а заради онова, което споделя за самата себе си.

— Възможно е. Но в този случай има прекалено много „може би“. Прекалено много теория и недостатъчно факти. — Погледна часовника си. — Надявам се, че си приключила за днес, защото става късно. Гладен съм и искам да се прибирам.

Определено тази вечер Блакторн не беше в настроение. Ейприл обаче бе твърдо решена да не позволи да бъде сплашена. Все още бе в добро разположение на духа, тъй като днес следобед бе „стиснала здраво в ръце своята сила“.

Усмихна му се закачливо.

— Готова съм. У вас или у нас?

— Това е за теб — рече Роб.

Бяха решили да отидат в нейния апартамент и той бе настоял пътъом да се отбият в малък магазин за хранителни стоки, за да купят няколко пържоли и продукти за приготвяне на салата.

— Винаги ти готвиш за мен — заяви той. — Тази вечер искам аз да направя нещо за теб.

Беше приготвил вкусно ядене и сега, докато седяха на чаша кафе, той ѝ подаде плоска квадратна кутийка.

— Отвори я. Извинявай, че не е опакована.

— Боже, днес нямам рожден ден.

— Исках да ти го подаря.

В кутийката, върху мека подложка, лежеше колие от ковано сребро, в което бяха поставени няколко бели и черни камъка.

Ейприл го изгледа и се усмихна от удоволствие и изненада.

— Роб, много е красиво. Не знам какво да кажа.

Трябва да бе доста скъпо, реши тя.

— Харесваш ли го?

— Великолепно е!

Прокара пръст по среброто, като се възхищаваше на изработката му. Връзката им бе все още в своето начало и тя не бе сигурна как да тълкува подобен подарък.

— Може ли? — взе бижутото от ръцете ѝ. — Вдигни си косите.

Младата жена събра гъстите си коси в едната ръка и ги вдигна нагоре, докато той закопчаваше сребърното колие около врата ѝ. Прилепваше плътно около шията ѝ, но не беше неудобно.

— Малко се притеснявах, че няма да ти стане — призна Блакторн. — Изглеждаше толкова малко...

— Аз имам тънка шия — усмихна се Ейприл. — Пасва ми съвсем точно.

Той докосна среброто отпред, точно над пулсиращата ѝ вена, и се усмихна закачливо.

— Прилича малко на робски нашийник.

— Аха! Значи това била причината!

Той вдигна вежди.

— Някой ден.

— И заплашваш!

Обхвана главата ѝ между дланите си, придърпа я към себе си и нареди:

— Целуни ме.

Ейприл се подчини.

По-късно същата нощ, докато тя лежеше в обятията му, той се паникьоса. Беше полузаспал, отдаден на сънища или на мечти — не беше сигурен на кое точно. И изведнъж видя, как тя започна да се топи в ръцете му. Да намалява, да става прозрачна, да му се изплъзва. Скочи рязко с разтуптяно сърце; не беше сигурен, дали прегръща тялото на Ейприл или трупа на Джеси.

Ами ако я изгубеше? Той допускаше грешка след грешка. Едва не я бяха убили.

Трябваше да мине доста време, преди да успее да заспи отново.

— Слушай, Ейприл — заяви бавно на сутринта той. — Струва ми се, че ми е време да се отдръпна малко от този случай.

— Какво имаш предвид като казваш „да се отдръпна“?

— Мисля, че трябва да те пази някой друг. Имам предвид Джонас. Той е по-млад от мен, вероятно по-силен и със сигурност — по-бърз. Плюс това, за разлика от мен, може да съди обективно.

— Не мога да схвана накъде биеш, Роб.

— Казвам, че според мен известно време не би трябвало да се виждаме.

Ейприл го докосна неуверено по лицето.

— Защо?

— Защото с мен не си в безопасност. — Поклати глава, тъй като отново си припомни фрагменти от съня си. — Не мога да те запазя.

— Разбира се, че с теб съм в безопасност!

— Виж, това не подлежи на обсъждане. Рина умря, докато се грижех за нея. Ти самата едва не умря миналата седмица, защото не предвидих всички възможности. Очевидно губя тази битка и не мисля да излагам повече живота ти на риск. Нужна ти е защита и аз ще се погрижа да я получиш.

— Не съм чувала по-смешно нещо.

— Виж, аз не се меса в твоята работа и не искам и ти да се месиш в моята. Емоционално свързаният със своя клиент бодигард не би трябвало да се заема със защитата на живота му. Прекалено съм уязвим. Прекалено податлив на грешки. Не може да продължава така.

Младата жена седна в леглото. Все още носеше красивото колие.

— Това е само едно извинение, нали?

— За какво го...

— Чувстваш се уязвим, защото изпитваш нещо, което не желаш. Познатата история на бягство от сближаването. Мъжът започва да се чувства прекалено близко... изразява любов, прави благородни жестове, жената отговаря, и внезапно това се оказва прекалено много за него. Позволил си е да се обвърже прекалено в емоционално отношение. Ето защо отстъпва назад, на безопасно разстояние. Това ли става и сега?

Блакторн сви рамене.

— Не знам.

— Мисля, че няма нищо общо с проблема за моята защита. Струва ми се, че онова, за което всъщност става дума, е доколко добре можеш да защитиш самия себе си.

Той я изгледа, без да мигне.

— Може би имаш право. Фактът обаче си остава: каквато и да е причината, чувствам, че не мога да върша добре работата си. Трябва да намерим този убиец и да го спрем. Трябва да проникнем в сърцевината на загадката и да разберем кой го е наел, на първо място. Още по-лошо, трябва да приемем възможността убиецът вече да има лично отношение към въпроса и сега вече може да започне да работи за самия себе си.

— Искаш да кажеш, че ще опита да ме нападне отново, дори ако никой не му нареди да го направи?

— Страхувам се, че е точно така. Защо човек става убиец? Парите са добри, но и рискът е огромен. Той нарушава най-древния закон за това, как един човек би трябвало да се отнася към друг. Трябва да не си напълно нормален, за да направиш подобно нещо, а нашият човек очевидно е преминал границата. Розата е сигурен знак за това. Професионалистите, които вършат хладнокръвно и студено работата си, не изпращат рози на своите жертви.

— Не знаем със сигурност, че именно убиецът е изпращал розата.

Той я изгледа изненадано.

— Мисля, че можем да го предположим.

— Да не би да искаш да кажеш, че дори да открием кой го е наел и го изпратим в затвора, все още няма да бъде в безопасност?

— Да. И ти, и Кейт, която също е видяла лицето му, сте в опасност. Сега нашата работа е още по-трудна. От друга страна, вече разполагаме с малко повече информация. В крайна сметка ще го хванем. Но за това ще бъде необходимо пълно отдаване на време и енергия и, честно казано, според мен ще бъде по-добре да действам като детектив, отколкото като бодигард. Напоследък Джонас е бил охрана по-често от мен. Имам му пълно доверие, така че и ти можеш да му се довериш.

— Не ми харесва това, Роб. Не ми се струва правилно.

— Довери ми се, Ейприл. Моля ти се.

— Вярвам ти — отвърна тя.

Но дълбоко в себе си не бе съвсем убедена в това. Вярваше ли истински на някого? Беше ли го правила изобщо, откакто я бе напуснала Рина?

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Когато вратата към офиса ѝ се отвори неочаквано и вътре влезе някакъв човек, сърцето ѝ спря да бие за момент.

Очевидно беше по-нервна, отколкото си мислеше.

— Добре ли си? — попита Кристиан дьо Севини. — Не исках да те стряскам. Не ме ли чу като почуках?

— Тъъ, не — отвърна Ейприл. Беше потънала в размисли. Но и той сигурно бе почукал доста тихо. — Обикновено секретарката ми позвънява и ме предупреждава, когато някой се готви да влезе при мен. Хубаво е да имаш секретарка — успя дори да се усмихне. — Досега не съм имала секретарка. Вършех сама цялата работа в книжарницата си.

Младият мъж погледна тънкия като хартия златен часовник на слабата си китка.

— Часът е дванайсет и половина. Сигурно е отишла да обядва.

Ейприл кимна. Къде ли беше Карла?

Все пак Кристиан бе един от заподозрените.

Точно в този момент Карла подаде глава през вратата, за да провери какво става. Младата жена ѝ кимна. Засега всичко беше наред.

— Как е Кейт? — попита тя.

— Много по-добре. Всъщност, почти в нормалното си състояние — поклати глава. — Сега, след като вече всичко се размина, тя като че ли се гордее извънредно, задето е била простреляна и оцеляла, така че да може да разказва за случилото се. Непрекъснато говори по телефона с приятели и ги запознава с кървавите детайли.

— Само дето не е свършило — заяви Ейприл.

— Не — съгласи се той. — Не е свършило.

Беше изминала почти една седмица и не се бе случило кой знае какво, освен, че Изобел и Чарли изведнъж сякаш се бяха хванали за гушите. Носеше се слух, че любовната история помежду им бе приключила, но нито единият, нито другият не го бе потвърдил, а Ейприл не бе чак толкова близка с тях, за да ги пита.

Колкото до нейната собствена любовна история, тя изглежда също бе приключила безславно. Блакторн наистина се бе отдръпнал.

Сега нощем я пазеше Джонас, а денем — Карла. С Роб почти не се виждаше.

Опитваше се да не мисли колко много ѝ липсва. Ако се съсредоточеше прекалено много върху това, щеше да усети да се надигат старите емоции — чувстваше се изоставена. Повтаряше си отново и отново, че това е глупава, неразумна реакция. Роб беше професионалист и смяташе, че именно така трябва да върши работата си. Беше ѝ подарил колието и това все трябваше да означава нещо. Мъжете винаги се клатушкаха назад-напред по този начин и ако почакаше, той щеше да се върне и двамата да станат дори още по-близки, отколкото досега.

Освен това, точно сега имаше по-сериозни причини за тревога.

— Виж, има нещо, за което искам да поговоря с теб — обяви Кристиан. — Става дума за разследването.

— Окей. Давай.

— Всъщност, става дума за Робърт Блакторн — леденостудените му сини очи я пронизваха. — След като той дойде у нас и започна да ме обвинява най-необосновано в какво ли не, двамата с баща ми направихме някои справки за неговото минало. Открихме нещо, което може да не е кой знае какво, но все пак е странно. Реших, че трябва да ти го кажа, тъй като те пазят той и неговите хора.

— За какво става дума?

— Всъщност е по-лесно да ти го покажа.

Подаде ѝ разпечатан плик. В него имаше нещо, което приличаше на ксерокопие от статия във вестник.

— Нямам представа доколко добре познаваш Блакторн — продължи младият мъж, като извади листа и го разгъна. По тона му обаче ставаше ясно, че има много добра представа за това доколко добре го познава. — Тази информация обаче ми се струва доста важна. В крайна сметка, както вече стана въпрос, има много причини да желаяш смъртта някому. Отмъщението е един от най-древните мотиви.

В плика имаше изрезка от местния вестник на градчето на Лонг Айлънд, където Роб бе живял със своята съпруга до нейната смърт. Това бе писмо до главния редактор, очевидно в отговор на някаква статия, посветена на алтернативната медицина. Тонът бе унищожителен.

„Пробуждането на вяра и оптимизъм у сериозно болни пациенти е добро, стига само тези т.нар. «алтернативни лечители» да не се месят в традиционните терапии, които все пак имат някакъв шанс за успех.

Но да се промиват мозъците на болни от рак хора с истории за ужасите на химио- и радиотерапията, за да бъдат накарани да напуснат болничните заведения и да дадат на други парите си, е акт на изключителна липса на съвест.

Една много близка на сърцето ми жена умря, защото обръщаше много по-голямо внимание на утешителните — но безполезни в медицинско отношение — баналности на организацията «Перспективите на силата», която ни учи как «да си помагаме сами». Ако тя бе отделяла по-малко време на «намирането на собствената си сила» и повече — на доказалото ефективността си съвременно лечение, днес можеше да бъде все още жива.

«Перспективите на силата» и подобни на нея организации, които трупат феноменални суми, като предлагат безполезни панацеи за всички несгоди на живота, са колективно отговорни всяка година за смъртта на хиляди доверчиви клиенти.

Те трябва да бъдат спрени, с всички възможни средства.“

Писмото до редактора носеше подпис Робърт Блаторн.

Ейприл поклати глава и го прочете отново. Датата на изрезката беше отпреди малко повече от година и половина, очевидно скоро след смъртта на Джеси.

Вдигна поглед към Кристиан. Усещаше учестените удари на сърцето си.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Само това, че на твое място бих искал да науча доста повече неща за човека, на когото поверявам живота си.

След излизането на Кристиан, младата жена дълго стоя неподвижно пред бюрото си. Плашеше я скоростта, с която въображението ѝ бе изградило невероятна история, изпълнена с подозрения и предателство. Без да е убедена си каза, че бе прекарала прекалено много време в книжарница, специализирала се в продажбата на криминални романи.

А ето и какво нашепваше въображението ѝ. Блаторн бе таен враг на Рина. Бе се престорил, че ѝ е приятел и, след като тя го бе наела за свой телохранител, бе наел убиеца, свършил така добре работата си в конгресния център в Анахайм. Беше го допуснал в заседателната зала и, тъй като знаеше прекрасно кой е истинският убиец, се бе нахвърлил върху Ейприл и така бе отвлякъл вниманието на хората, за да му даде възможност да се измъкне.

Причината за подобна постъпка? Отмъщение. Обвиняваше Рина дьо Севини — и „Перспективите на силата“ — за смъртта на любимата си съпруга.

„Те трябва да бъдат спрени, с всички възможни средства.“

Беше смятал, че смъртта на Рина ще осакати организацията. И че е изпълнил мисията си.

Но тогава се бе появила Ейприл. И макар да не споделяше тези убеждения така въодушевено, както майка си, тя се справяше добре с управлението както на хората, така и на финансите и засега вършеше доста добре работата си. „Перспективите на силата“ продължаваха да функционират, а управляването на собствената сила все още бе доста актуално, въпреки смъртта на своята създателка. И така, беше решил да убие и нея.

В крайна сметка тя представляваше опасност за него. Ровеше се настоятелно в загадката около смъртта на майка си. Дори бе изказала предположението, че трябваше да огледат отношенията на Рина с клиентите ѝ, а една от нейните клиентки бе Джеси Блаторн.

Престани, Ейприл.

Потърка с длани по ръцете си, като се мъчеше да сложи край на необуздания ход на мислите си. „Не си причинявай това. Не подозирай всеки, с когото се сближиш!“

Не, ако трябваше да подозира непременно някого, по-добре беше това да е Кристиан. Вероятно той ѝ бе показал този материал, за да предизвика още по-голямо объркване, по-голям хаос и да отдалечи подозренията от самия себе си.

Младата жена си пое дълбоко въздух. Разбира се онова, което трябваше да направи, бе да предаде веднага материала на Роб, за да се оправя той с така създалата се ситуация.

Думите, които бе написал, привличаха неустойимо погледа ѝ: „Една, много скъпа на сърцето ми жена, е мъртва... колективно

отговорни всяка година за убийството на хиляди доверчиви клиенти... с всички възможни средства... трябва да бъдат спрени.“

В състояние на такава скръб човек е способен да направи доста невероятни обвинения.

Но тези чувства бяха изразени прекалено силно.

Роб, Роб. Спомни си как я бе обичал, как я бе притискал в обятията си. А прекрасното сребърно колие, което ѝ бе подарил, носеше често на шията си. Той беше чудесен любовник. Но колко добре го познаваше наистина?

Какви са предпоставките за доверието?

— Може ли да те питам нещо? — каза малко по-късно по телефона тя.

Беше се обадила в дома на Кристиан, за да поговори с Кейт. Телефонът бе вдигнал Арман. Каза, че дошъл за няколко дена при сина си и внучката си. „След всичко случило се, трябва да бъда по-близко до тях“ — бе обяснил той.

— Разбира се — отвърна Кейт.

— Веднъж ми каза, че Роб Блаторн не ти харесва и според теб нищо чудно убиецът да е той. Искам да знам защо го каза. Какво те накара да го мислиш? Да не би да знаеш нещо за мистър Блаторн, което не си казала на полицията?

— Не съвсем — заяви момичето.

— Но...

— Веднъж дойде в апартамента, когато бях там. За да види баба. Не знаеше, че съм отишла да прекарам вечерта при нея. Двамата се скараха. Чух го да ѝ крещи. Беше ужасно.

— Кога беше това, Кейт?

— Не помня точно. Преди известно време.

— Чу ли за какво се караха?

— Не обърнах особено внимание. Възрастните все спорят за нещо. Помня го само защото викаха много силно и аз се уплаших някой да не пострада.

— И това стана в апартамента? В апартамента, в който сега живея аз? Сигурна ли си?

— Абсолютно.

„Хубаво местенце.“

„Не си ли идвал досега?“

„Не. Наеха компанията ми да пази Рина по време на пътуването ѝ до Западното крайбрежие, не преди това.“

Защо я бе излъгал?

— Мистър Клементе, обажда се Ейприл Харингтън. Предполагам, че знаете коя съм.

— Да, разбира се, мис Харингтън — отвърна агентът във ФБР.

— Трябва да ви задам един въпрос. Става дума за разследването. Всъщност, става дума за мистър Блакторн.

— Блакторн вече не е свързан с нашия отдел.

— Но някога е бил свързан, нали? Бил е агент на ФБР.

— Защо се интересувате? — попита с типичен за държавния служител тон той — дистанциран и неотзивчив.

Защото спя с него и ми е необходимо да разбера дали не е убиец!

— От думите му останах с впечатлението, че е бивш служител на Федералното бюро.

— Това е така. Беше. Напусна преди две години.

— Защо?

— Защо не попитате него самия, мис Харингтън?

Нещо в тона му ѝ даде да разбере, че знаеше за връзката ѝ с Роб.

— Доколкото разбирам, това има нещо общо със заболяването и смъртта на съпругата му?

— Да, той понесе трудно това. И то се отрази върху ефективността на работата му.

— Той ли напусна или бе помолен да го направи?

От другата страна настъпи пауза. Най-после Клементе повтори:

— Мисля, че този въпрос е най-добре да му зададете сама.

Колебанието и неотзивчивостта му обаче ѝ бяха казали достатъчно. Затвори телефона, като се питаше дали Роб наистина е бил принуден да напусне ФБР.

Тази вечер Ейприл не можа да хапне. Стомахът ѝ се бе свил на топка. Повтаряше си отново и отново, че се държи глупаво... че поради преживяния стрес бе изгубила вяра в собствената си преценка.

Как можеше да вярва на човек, когото не можеше да види, не можеше да чуе, не можеше да докосне?

Роб не трябваше да я оставя сама!

Джералд Мороу не се бе предал, въпреки, че имаше нареждания да се оттегли. И напук на опасността да бъде видян от полицията, продължаваше да наблюдава апартамента на Мишената.

Клиентът обаче не бе останал доволен от провала. Нещо повече, бе побеснял.

Нищо чудно. Трябваше да се очаква. Беше се провалил напълно, бе изгубил оръжието си, за малко да остане и без очи, за Бога. В продължение на цяла седмица ги бе промивал по няколко пъти на ден, ужасен, че това може да се е отразило завинаги на зрението му. Дори не можеше да отиде на лекар. Ченгетата щяха да издирват всеки с нараняване на очите.

За щастие през последните два дена зрението му се бе прояснило.

Кучката не бе достатъчно силна, за да му причини трайна вреда. Беше добра, но не достатъчно.

Сега вече всичко се бе променило. Клиентът вече нямаше значение; сега ставаше дума за уреждане на сметки между него и Мишената. Сега вече той определяше действията си. Не му пукаше дали клиентът щеше да го потърси отново някога. Сега работеше за самия себе си.

Беше подписал договор за убийство със самия себе си.

И задачата му щеше да приключи едва тогава, когато прекрасното тяло на Ейприл Харингтън се превърнеше в безжизнена маса.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Джонас пристигаше обикновено към осем вечерта, за да смени Карла и Ейприл реши да го поразпита, разбира се, колкото се може по-деликатно. И Джонас, и Карла познаваха Роб от доста по-отдавна; беше сигурна, че нямаше да работят за него, ако му нямаха доверие. Реши да не споменава за съмненията си пред Карла, тъй като двамата с Роб ѝ се струваха много близки, но Джонас беше млад и може би щеше да изкопчи нещо от него, без да предизвика подозренията му.

Когато Джонас почука, тя отвори нетърпеливо вратата с надеждата, че разговорът с него щеше да я успокои.

Но когато видя кой стои на прага, отстъпи автоматично крачка назад.

— Роб!

— Хей, колко пъти съм ти казвал да не отваряш, преди да си проверила кой е навън?

— Но това си ти!

— Точно така, но можеше спокойно да бъде и убиецът, дошъл да направи нов опит.

Влезе в апартамента и затвори и заключи грижливо след себе си.

— Къде е Джонас?

— Освободих го за тази нощ.

Двамата се изгледаха. Младата жена преглътна с усилие. Имаше чувство, че дъвче собственото си сърце.

— Мислех, че ще се зарадваш — промълви след малко той.

Тя се усмихна неуверено.

— И наистина се зарадвах. Просто съм изненадана. Ти ми каза...

Блакторн пристъпи към нея и я прегърна.

— Знам какво ти казах. Опитах да стоя настрана, но се оказа много трудно.

В мига, в който я докосна, Ейприл усети реакцията на тялото си. Устните му я докоснаха, в началото леко, след това по-настойчиво. Напрежението в нея сякаш започна да се топи.

„Това е смешно — помисли си тя. — Всички тези подозрения са смешни. Със сигурност щях да усетя, ако този човек е опасен за мен. Щях да усетя, нали? А Рина дали е усетила? Някой е наредил да бъде премахната. Някой, когото е познавала. Беше взела предпазни мерки, но те се оказаха недостатъчни.“

Той докосна гърлото ѝ.

— Виждам, че си сложила колието. — Гласът му беше дрезгав.
— Прилича ти.

— Много ми харесва — промълви тя, но не издържа погледа му.
— Научи ли нещо ново? — попита тя и тръгна към кухнята, за да направи кафе.

Роб я последва.

— Да, няколко неща. Открихме жената, с която Кристиан твърди, че е прекарал нощта, когато е загинала съпругата му. Според него се е запознал с Огъста — името ѝ е действително необичайно — в съда. Както се оказа, не бе чак толкова трудно да я намерим.

— Значи все пак тя съществува наистина?

— Да, точно така. Чиновничка е в същото съдилище, където са били решени разводът и настояничеството. Помнеше Кристиан дъб Севини и потвърди думите му. Казва, че бил с нея през цялата нощ. Бил пил доста и заспал, но не и преди да я впечатли с еротичните си способности достатъчно, за да се сети веднага за него. Попита ме дали имам телефонния му номер, тъй като искала да се срещне отново с него.

— Значи подозренията относно Кристиан отпадат?

— Според мен — да, във връзка със смъртта на бившата му съпруга. Няма причини Огъста да лъже — тя твърди, че не се е виждала с Кристиан след онази нощ. А и идеята, че онова може да не е било злополука, беше само предположение.

Ейприл поклати глава. Заради Кейт не искаше да се окаже, че Кристиан е убиец. Но в момента желаше да бъде, който и да било, само не и Блаторн...

— От друга страна Чарли Рипли зае едно от първите места в списъка — продължи младият мъж. — Разговарях дълго с Изобел. Тя скъсала с него изглежда, защото се изпълнила с подозрения след нападението върху вас с Кейт. Той непрекъснато твърдял, че е готов да стори всичко за нея и като че ли проявявал доста собственическо

отношение към „Перспективите на силата“. Дори започнала да се пита дали вече не е поел някои неща в свои ръце.

— Искаш да кажеш, дали не е убил Рина заради Изобел? А след това, тъй като Изобел пак не наследила компанията, решил да премахне и мен от пътя ѝ?

— Нещо подобно. Тя няма доказателства и ми се струва, че чувства известна вина заради тези подозрения към бившия си приятел — сви рамене. — Чарли обаче изглежда е излъгал, че уж издателите на Рина са се обадили във връзка с липсващия ръкопис. Той продължава да твърди това, но аз разговарях с нейните издатели и с агента ѝ и никой от тях дори не е чувал за подобен проект. А ако не се е обаждал никой това означава, че Рипли е лично заинтересован да намери ръкописа.

— Предполагам не ти е чужда мисълта, че по някое време Чарли може би е бил любовник на майка ми?

Роб кимна.

— Да, напълно е възможно. Възможно е също така убиецът да е Изобел и сега да опитва да насочи вниманието ни в друга посока. И няма да е първият подобен случай в разследването.

Това като че ли беше идеалният момент да спомене за своите собствени подозрения и да му покаже бележката и изрезката, които бе получила. Но докато се колебаеше, Блакторн продължи да говори:

— ФБР е направило подробен анализ на финансовото състояние на империята „Дьо Севини“. Клементе ме информира по този въпрос, след което се наложи да поговоря с Арман. Финансовото положение не е никак розово. През последните няколко години корпорацията е изгубила доста пари. В момента двамата със сина му обсъждат различни идеи за намаляване на разходите. От друга страна „Перспективите на силата“ е изключително печеливша. Тя обаче е съвсем отделна структура и няма начин средства от компанията на Рина да се влеят в корпорацията „Дьо Севини“.

— Следователно не е имало смисъл Арман да убива съпругата си, за да ѝ вземе парите?

— Не. Проучваме тази възможност още от самото начало, разбира се. Смайващо е колко често мотивът за тайнствената смърт на богатите е свързан с тяхното богатство. Клементе доста упорито поддържаше тезата за вероятността извършителят да е съпругът ѝ, но

вече почти се отказа от нея. Компанията на Рина е грижливо организирана така, че да бъде съвсем самостоятелна по отношение на другите семейни източници на доходи и Арман просто няма как да спечели от смъртта ѝ във финансово отношение.

— Това не е ли малко странно, само по себе си? Искам да кажа, че когато умре единият от съпрузите, това се отразява по един или друг начин финансово върху другия.

— Рина беше независима жена — произнесе бавно той.

— Точно това казвам и аз. Всеки е водел свой собствен, отделен бизнес, живеели са в отделни апартаменти... Защо изобщо не са се разделили?

— Защо не се разделят другите? Просто свикват едни с други, или пък са прекалено мързеливи или уплашени да променят живота си. Не знам. Както ти казах, проверихме и дали не става дума за изневяра. Така и не открихме нищо от страна нито на единия, нито на другия.

— Не мога да си представя той да я е убил — промълви младата жена.

— Това е проблемът. Като че ли не можем да си представим, че някой я е убил.

Трябва да имам прекалено силно въображение — помисли си Ейприл. В един или друг момент бе успяла да си представи всеки от въпросните хора като инициатор на убийството, в това число дори и Роб.

Поднесе му чаша кафе.

— Ще останеш ли? — попита тя.

Той се усмихна.

— Убиецът все още се разхожда на свобода — докосна леко с пръсти гърдите ѝ. — Струва ми се, че тялото ти все още изисква сериозно пазене.

— Сега вече разбирам защо си обичаш толкова много работата — има немалко предимства, нали?

— Предимствата са страхотни.

Тази нощ за първи път ѝ беше малко страшничко да се люби с него. Той изглеждаше в особено настроение, а нейните нерви бяха изопнати до крайност. По някое време го попита, като се стараше да изглежда колкото се може по-безразлична, защо я бе излъгал, че не е

идвал никога в този апартамент. Той отвърна смутено, че, доколкото си спомняше ситуацията, някой току-що бе влязъл с взлом в апартамента ѝ. Тъй като си представял как се чувства, не искал да увеличава още повече неразположението ѝ и за да не остане с впечатлението, че вече всички са минавали през новия ѝ дом.

Ейприл не беше сигурна доколко му вярва. Но така, както лежеше открита и уязвима в обятията му, не смееше да предполага други неща.

Ейприл и Роб спяха, когато телефонът иззвъня в пет и половина сутринта. Младата жена затършува сънено по нощната масичка и грабна слушалката. При това движение събори нещо и то се удари в пода. Сърцето ѝ биеше неравно и учестено. Никак не обичаше да я буди телефонът.

Доближи слушалката до ухото си.

— Ало?

— Извинете ме, че се обаждам в такъв час — заяви познат глас с френски акцент. — Спяхте ли?

— Арман?

— Oui, c'est moi^[1]. Трябва да поговоря с вас.

Арман май никога досега не ѝ се бе обаждал. И със сигурност не по това време на денонощието.

— Да не би да е станало нещо с Кейт? Как е тя?

— Не, не, Кейт е съвсем добре. Всъщност става дума за Робърт Блаторн. Кристиан ми показва онези изрезки от вестника. Той ли ви охранява все още?

— Мм, да.

— Там ли е в момента?

— Точно така — отвърна тя с възможно най-неутрален тон.

Е, може би беше полузаспал. Беше отворил за момент очи по време на героичните ѝ опити да се добере до телефона, а сега имаше вид на човек, който се мъчи да се разбуди.

— Можете ли да отидете в друга стая? Да измислите някакво извинение? Много е важно.

Ейприл закри с длан слушалката.

— Обажда се приятелката ми Маги, от Бостън. Изпаднала е в депресия. Трябва да поговоря малко с нея.

Роб изръмжа нещо и се обърна на другата страна.

— Не се притеснявай. Ще взема телефона в другата стая.

Слава Богу, че има портативни телефони — помисли си тя, като излезе от спалнята. Роб не помръдваше. Надяваше се, че бе заспал отново.

— Окей — рече на Арман тя. — Разполагам с няколко минути. Казвайте за какво става дума.

— Съжалявам, че ви събудих, но се притесних. Той бе натоварен с охраната на Рина в Анахайм. Никога не ми беше минало през ума, че може би той е уредил убийството на моята съпруга.

— Не го вярвам — отвърна тихо младата жена.

— Разбира се, че не вярвате. Той ви е любовник. Не може да мислите лоши неща за него — тонът на дъо Севини бе мил, философски. — Много е трудно да си представим, че човекът, когото обичаме, е способен да ни измами и предаде. Но такива неща стават. Дори много често биваме наранявани от онези, които обичаме.

Ейприл не отговори. Все още усещаше топлите, умели ръце на Роб по тялото си.

— Ейприл, открих нещо. Затова и се обаждам. Намерих дискета, която съпругата ми трябва да е използвала непосредствено преди смъртта си.

Кръвта нахлу в главата ѝ. Той я бе намерил? Значи въпросната дискета все пак съществуваше?

— Двамата с Кейт си поговорихме малко — продължи възрастният мъж. — След инцидента тя ми призна, че през нощта, преди да налети на убиеца, когато остана да спи при мен, търсила дискетата в дома ми. Не я намерила. Аз обаче се сетих за някои скришни места, за които тя нямаше как да знае. И така, само преди час намерих дискетата и я пуснах на компютъра в кабинета си.

— Липсващата автобиография на Рина ли е това?

Стараше се да сдържи гласа си. Да не би да е разбрал кой е убиецът? Това ли се опитваше да ѝ каже? Дали в дискетата нямаше нещо, което намесваше и Роб?

— Възможно е. В нея има няколко дълги файла. Имах време да хвърля поглед само на част от кореспонденцията ѝ. Намерих няколко

писма, разменени между Робърт и Рина. Те са доста гневни и недоволни, особено от негова страна. Освен това открих бележка, направена непосредствено преди пътуването до Анахайм, в което Сабрина излага намерението си да се откаже от услугите на Блаторн и неговата фирма веднага след завръщането си в Ню Йорк.

Ейприл докосна сребърното колие около шията си.

— Чувате ли ме? — попита след малко Арман.

— Да.

— Мисля, че трябва да напуснете апартамента, заради собствената си безопасност. Той спи ли?

— Така мисля.

— Cherie, умолявам ви, оставете го. Веднага.

Върна се на пръсти в спалнята. Роб хъркаше, обърнат на една страна, с гръб към нея. Възможно най-тихо грабна дрехите си от пода, където ги бе захвърлил той, когато я разсъбличаше снощи. Картините на онова, което бяха правили заедно, заплашваха да я залоят. Прогони ги. Щеше да помисли по-късно за това. Щеше да помисли за всичко по-късно. В момента обаче трябваше да се махне оттук, за да реши какво да прави.

Постави внимателно портативния телефон на мястото му. Показа се, че онова, което бе съборила, когато бе търсила опипом телефона, бе оставеният ѝ от Рина спомен — снимката в ожулена тенекиена рамка. Когато я вдигна, забеляза, че стъклото се бе счупило при падането. Сега през центъра ѝ преминаваше неравна линия, която я разделяше от майка ѝ.

Кой знае защо, но това се оказа последната капка. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Нищо не беше както трябва. Майка ѝ бе убита, убиецът може би беше нейният любим, а сега и проклетата фотография бе съсипана...

Притисна я към гърдите си и побърза да излезе от стаята.

Слезе по стълбите. Провери, за да се увери, че във фойето няма друг, освен сънени пазач. Мина бързо покрай него и щом излезе, огледа улицата в двете посоки. Никой не се нахвърли отгоре ѝ от мрака.

Беше почти шест сутринта и градът се пробуждаше бавно. Все още нямаше кой знае какво движение, но само след два часа щеше да настъпи истински ужас.

Заобиколи бързо покрай ъгъла, стиснала голямата дамска чанта, в която бе пъхнала чифт бельо и — сама не знаеше защо — счупената снимка на Рина. Беше рано, но това бе Ню Йорк. Докато чакаше на светофара на следващата пресечка, приближиха две таксита. Махна на едното, то спря и тя се качи.

— Ела у нас — бе казал Арман. — Заедно ще известим полицията.

Предложението бе примамливо. Но така, както се чувстваше в момента, нямаше доверие на никого. Ако не можеше да се довери на Блаторн, когото бе прегръщала и любила, тогава със сигурност нямаше как да се довери на Арман, Кристиан или който и да било друг от семейство дьо Севини.

Трябваше да се довери единствено на себе си.

— Закарайте ме до автогарата край Порт Оторити — обърна се към таксиметраджията тя.

Мороу беше от другата страна на улицата, паркирал в нарушение срещу гаражния комплекс на „Линкълн Сентър“, когато видя жертвата си да излиза от сградата и да хваща такси. Така. Ето, че нещата се нареждаха, както желаше. Тя сама му даваше възможност да я проследи.

Излезе на „Кълъмбъс Авеню“. Нямаше много коли. Можеше да я следва без проблеми, ако правеше онова, което се очакваше от нея. Опитът му обаче показваше, че на това не можеше да се разчита.

Разбира се, тя излезе от таксито. По дяволите. Единствено предвидимо при Мишената беше, че е бърза и винаги вършеше неочаквани неща.

Тя като че ли напускаше града.

Мороу паркира колата си и я последва на автогарата. Забеляза я веднага — червеникавите ѝ коси бяха чудесен ориентир. Чакаше пред едно от гишетата, след някаква дебела жена с вид на търговски пътник.

Приближи се. Не мислеше, че Ейприл ще го познае, дори да го погледнеше право в лицето. Сега беше с къса брада, бе подстригал

ниско косите си и ги бе боядисал руси.

Когато дойде редът на Мишената, тя внезапно поклати глава и промени решението си. Тръгна рязко към изхода на отсрещната страна на сградата.

Той я последва, като ругаеше наум. Сега пък какво бе намислила?

Тя се огледа нервно през рамо, когато излезе, но Мороу бе все още зад стъклената врата и знаеше, че не може да го види. Измъкна се едва когато се бе отдалечила на петдесетина метра и я последва. Очакваше да спре друго такси, но тя вървеше бързо нанякъде, сякаш знаеше точно къде отива. Надяваше се, че не е решила да отседне у някой приятел. Огледа обстановката. Това бе сравнително мрачна и западнала част на града, но, както навсякъде другаде, улицата бе пълна с автомобили и пешеходци. Можеше да свърши с нея още сега, но щеше да има свидетели. Наистина предпочиташе да остане насаме с нея.

Тя се запъти пъргаво към Медисън Скуеър Гардън. И към гара „Пен“.

Къде отива обикновено човек, когато е уплашен и не знае на кого да вярва?

Той се втурва към мястото, където се е чувствал най-сигурен. И за Ейприл това очевидно нямаше да бъде Ню Йорк, а Бостън.

Точно така. От гара „Пен“ можеше да хване влак за Бостън. Поудобно от автобуса. Май че точно сега натам тръгваше един влак. Беше проверил това в началото на проучванията си, за да знае къде би отишла Мишената, ако реши да бяга.

Тя се огледа още веднъж през рамо, а след това влезе в гарата откъм Осмо Авеню, там, където тръгваха влаковете за Бостън.

Беше отгатнал правилно. Ейприл Харингтън си бе тръгнала за вкъщи.

— Хей, шефе, какво става?

— Карла? — болеше го главата. Потърка с длан тила си, като опитваше да събере мислите си. — Колко е часът, по дяволите?

— Шест сутринта. Къде е Ейприл?

— Не...

— Ей, добре ли си? Да не би да си ранен?

— Просто спях.

— Е, докато ти си спиш там, охраняваната от теб особа очевидно осъществи поредното си изчезване.

Роб грабна телефона и огледа апартамента, докато говореше. Но и без да проверява бе разбрал, че Ейприл отново бе сложила прът в колелата на работата им. Беше сам.

— Следваш ли я? — излая в слушалката той.

— С колието си ли е?

— Беше, когато си легна.

— Боже, какво правиш с нея, шефе? Да не би да си я уплашил с нещо? Ето я на Осма и Трийсет и първа улица — на гара „Пен“. Струва ми се, че мис Харингтън бяга.

— Дяволите да го вземат! — избуча Роб.

[1] Да, аз съм (фр.) — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Книжарница „Отровната писалка“ тънеше в тъмнина и мълчание, когато Ейприл влезе в нея около обяд. Беше неделя и тя бе затворена.

Изпита незабавно облекчение. Заобиколена от стигащите до тавана полици с книги на това сравнително малко пространство, младата жена се чувстваше в безопасност. Странни, страшни и фантастични неща ставаха между кориците на тези книги. Във въздуха около нея се въртяха хиляди истории. Тя и другите любители на жанра можеха да ги четат, да се идентифицират с героите, да споделят техните вълнения, страхове и щастие. И винаги се чувстваша в безопасност, тъй като знаеха, че в крайна сметка доброто и справедливостта ще възтържествуват.

Искаше ѝ се да остане. Книжарницата обаче бе първото място, където щяха да я потърсят.

В книгите винаги изглеждаше лесно да изчезнеш. В реалния живот обаче се бе оказало, че възможностите ѝ са доста ограничени. Не бе наела кола в Ню Йорк, тъй като нямаше как да го направи, без да даде истинското си име на компанията. Не можеше да вземе самолет поради същата причина. Никой обаче не искаше имената на пътниците в автобусите и влаковете, стига да плащаха в брой. Слава Богу, на гара „Пен“ имаше банкова машина.

Тук обаче можеше да си позволи да наеме кола. Или да вземе назаем.

На бензиностанцията по-нататък по улицата имаше телефонна кабина. Погледна часовника си, докато набираше номера. Маги живееше в Съмървил, само на няколко пресечки оттук. Не беше проблем да стигне пеша дотам.

Надяваше се, че приятелката ѝ си е у дома.

Маги вдигна слушалката; гласът ѝ беше бодър и жизнерадостен.

— Маги, слава Богу — възкликна Ейприл.

— Ейприл? Какво има? Звучиш ужасно. Да не би отново да имаш някакви неприятности?

— Маги, нужна ми е помощта ти.

— Разбира се. Какво мога да направя?

Два часа по-късно младата жена бе отново на път, но този път беше заела мястото зад волана. Знаеше, че не разполага с кой знае колко време — Блакторн щеше да я открие. Тя обаче се нуждаеше само от два дена, за да обмисли нещата и, най-важното, да реши дали изобщо можеше да вярва на някого и ако можеше — на кого.

Пресече моста, водещ към Кейп Код и се насочи към Брустър, щата Масачузетс, където бе прекарала с Рина лятото на 1963.

Никога оттогава не се бе връщала там. Това бе малко странно, като се има предвид, че бе прекарала по-голямата част от живота си в Бостън. Макар Кейп да бе много посещавано от курортисти място, тя прекарваше ваканциите си в Мейн, Ню Хампшир, или Върмонт.

Сега обаче Кейп Код я привличаше. Тук беше началото на странния и лъкатушещ път, когато майка ѝ бе изоставила професията си на сервитьорка и бе влязла в средите на богати и известни мъже. Всичко започваше от лятото, в което се бе запознала и свързала с президента.

Не ѝ се вярваше, че вилчките за обслужващия персонал си стояха все още тук, точно както си ги спомняше, от едната страна на изровения незастилан път, който водеше надолу към морето. Бяха много стари и имаха крещяща нужда от боядисване. Избеляла, килната табела с надпис „Дават се под наем“, висеше над алеята на входа. И тъй като наоколо бе невероятно тихо и се виждаха само няколко коли, човек можеше да предположи, че имаше предостатъчно свободни къщички.

Почука на крайната вилчка, на която имаше надпис „Офис“, чието „Ф“ липсваше, и на прага ѝ се появи възрастен мъж. Огледа я и премигна невярващо, когато тя обяви, че иска да наеме една от вилчките за през нощта.

— Да не би да сте някой от държавните инспектори, а? — попита той, като я оглеждаше през присвитите си очи. — Само преди няколко седмици виках специалистите за борба с вредителите, точно както бях обещал.

Страхотно — помисли си тя; надяваше се, че са идвали да унищожават хлеббарки, а не плъхове.

— Аз съм просто туристка.

— Нямаме много от тях — обяви той. — Поне не толкова рано през лятото. През юли и август може би, когато всички други места са заети, ние поемаме онези, които не са успели да си намерят нещо друго. От другата страна на пътя има истински мотел.

— Харесвам виличките — отвърна Ейприл. — Освен това съм била тук през 1963 година. Да не би случайно тогава пак вие да сте били собственик?

Събеседникът ѝ поклати глава.

— Сега собственикът не съм аз, а синът ми. Но той не си помръдва и малкия пръст. Реши, че е по-добре да ме остави да работя тук, отколкото да ме тикне в някой старчески дом. Струва ми се странно, че това място би могло да предизвика у някого желанието да се върне отново в него. Бараките са истински съборетини, а мебелите — от стари по-стари. Никой не може да ме накара да отседна в някоя от тях.

— Номер седем свободна ли е?

Той погледна към стара дъска, на която бяха окачени няколко редици ръждясали ключове.

— Да, разбира се, че е свободна — отговори той и взе ключа.

— Ще платя в брой — заяви младата жена и извади портфейла си.

— Чудесно, подпишете се в дневника — рече старецът, подаде ѝ химикалка и побутна към нея проядена от молци тетрадка с дебели корици.

Ейприл хвърли поглед на първата страница, но тя започваше чак от 1978 година.

Написа „Джудит Екснър“, усмихна се и му върна химикалката.

Мороу едва не я изгуби в Кеймбридж.

Както бе очаквал, тя отиде в книжарницата. Нямаше как да наблюдава едновременно двата входа и тя очевидно бе излязла от задния, тъй като само късметът му помогна да я зърне, когато се насочи към една бензиностанция на ъгъла, за да телефонира.

Очевидно се страхуваше да не я проследят. Но явно не бе разбрала, че влачеше след себе си опашка още от Ню Йорк.

Излезе от бензиностанцията от противоположната страна на тази, от която бе влязла, но вместо да тръгне обратно към книжарницата, както бе очаквал, тя изчезна някъде зад нея. Даде ѝ няколко минути в случай, че това бе просто проява на предпазливост от нейна страна, преди да се върне в книжарницата. Когато заобиколи зад бензиностанцията, от нея нямаше и следа.

Върна се към наетата кола, воден отчасти от инстинкта си и отчасти — от късмета. Тя можеше да е тръгнала по две улици и той успя да ги огледа много бързо, защото се движеше с кола, а не вървеше пеш.

Откри я едва след няколко преки, точно преди да влезе в някаква триетажна къща.

Разбира се. Приятелката ѝ Маги. Жената, която я бе придружавала на конгреса в Анахайм. Беше забравил, че тя живее съвсем близко.

Обиколи около сградата и откри място за паркиране след следващата пресечка. Чака в продължение на почти цял час с надеждата, че Мишената не се е измъкнала отново през някакъв заден изход.

Оказа се, че бе направил много добре, като бе наел колата. Когато излезе от къщата, тя се настани в една зелена „Тойота“ и, без да губи време, потегли.

Той я последва.

През целия път до Кейп.

Къщичката ѝ се стори много по-малка, отколкото си я спомняше. Беше забелязала и преди тази особеност на детството — на децата всичко им изглеждаше по-голямо, отколкото е в действителност.

Мястото изглеждаше наистина много тъжно и този факт бе подсилен още повече от трийсетгодишното естествено износване и почти никакви грижи. От вратата човек се озоваваше в малък кът, изпълняващ ролята на дневна — забеляза, че нямаше телевизор — с ниша с мивка, древна газова печка с две горелки и малък хладилник. Спалнята бе разделена от дневната посредством парцалива завеска.

Там имаше продънено двойно легло; Ейприл бе готова да се закълне, че бе същото, което бяха използвали преди трийсет години. Помнеше много добре таблата от борово дърво в единия му край. Дали матракът бе сменян някога? Седна отгоре му и въздъхна. Вероятно не!

Всичко тънеше в прах, между дъските на пода се бе набила мръсотия. Това поне бе по-различно. По времето, когато двете с Рина бяха обитавали виличката, тя бе безупречно чиста.

А на малките, мрачни прозорчета грееха нови перденца...

Защо съм тук?

Отпусна се върху един продънен стол в дневната, внезапно обхваната от депресия. И умора. Не бе спирала от разсъмване, а и снощи бе спала доста малко. Не знаеше точно от какво бяга и сега идването ѝ тук ѝ се струваше напълно излишно. Спомените нямаха да ѝ помогнат да разбере майка си. Всичко, станало причина за промяната в Рина, се бе случило след прекараните тук, в тази миниатюрна къщурка седмици.

Взе снимката със спуканото стъкло. Вгледа се в нея, във виличката, която се виждаше на заден план с изписана на вратата голяма бяла цифра седем. Тя все още си стоеше тук, но боята бе избеляла. Всичко бе избеляло, дори спомените ѝ.

Трябваше да смени стъклото. Може би дори да я даде да ѝ сложат нова рамка, след като така и така щеше да се захваща с тази работа. Една прилична рамка. Тази беше хлабава, вероятно от тазсутрешното падане. Винаги я бе смущавал фактът, че онова, което майка ѝ ѝ бе оставила за спомен, беше с такава евтина, тенекиена рамка.

Вгледа се в рамката и, кой знае защо, се сети за деня, в който бе отишла да кара кънки в Сентръл Парк. Как бе минала покрай музея и бе видяла пълния с рамки сандък, който се готвеха да натоварят на камиона. Как преди това бе ходила в музея с Кейт, бе слушала лекцията ѝ за рамките. „Значението на рамката за едно произведение на изкуството не може да бъде омаловажавано...“

Боже мили!

Обърна снимката и се вгледа в тежкия ѝ картонен гръб. Тя би трябвало да се плъзне в процепа на рамката, но беше прекалено твърда. Спуканото стъкло запротестира и се разцепи още малко, когато Ейприл започна да отделя нетърпеливо частите...

Картоненият гръб се отдели. Излязоха стъклото и снимката, а между нея и картона имаше компютърна дискета 1.44 МБ.

На етикетчето ѝ пишеше: „Рина дьо Севини — Автобиография.“

— Не мога да повярвам — прошепна младата жена.

Липсващата дискета през цялото време е била у нея.

А ето, че сега се намираще на края на света, далеч от Кейт, без компютър. Липсващият документ бе в ръцете ѝ, но без лаптопа той бе абсолютно безполезен.

„О, Кейт, Кейт, къде си сега, когато имам нужда от теб?“

За момент си помисли дали да не се качи в колата и да потегли обратно към Бостън. Можеше да използва компютъра на Маги или дори да вземе автобуса обратно за Ню Ъорк.

Но сега бе тук и бе уморена. Реши да тръгне утре сутринта. Любопитството ѝ, колкото и голямо да беше, можеше да потърпи още една нощ.

Беше по-рано от времето, в което си лягаше обикновено, но малко повече сън нямаше да ѝ се отрази зле. А и така можеше да стане по-рано. Колкото по-скоро заспеше, толкова по-скоро щеше да настъпи утрото и загадката най-после щеше да бъде разрешена.

Облече нощницата и се приготви за лягане.

Мястото беше прекрасно.

Малко. Изолирано. Наоколо нямаше почти никакви хора, ако се изключи онзи образ в офиса. Толкова за силата на ума на Мишената. Беше доста глупаво от нейна страна да избере точно това изоставено местенце.

Беше сама и скоро той щеше да направи така, че да няма как да избяга.

Все едно че вече беше в миналото.

Изчака, докато се стъмни напълно. Щом заспеше дълбоко, щеше да влезе и да се справи с нея.

Тя го беше наранила — беше наранила очите му. Беше го унизила. Бе го накарала да изостави работата си и бе опетнила репутацията му. И сега щеше да си плати за това. Щеше да умре бавно. Нямаше защо да се притеснява за глупавите инструкции на клиента. Нямаше защо да прави нищо друго... освен да се наслаждава.

Толкова пъти през изминалите няколко дена си бе представял какво щеше да направи с това стройно женско тяло. Беше видял в съзнанието си всеки детайл. Този път нямаше защо да се старее да прилича на злополука. Щеше да бъде изпълнено изкусно и елегантно. Да, и бавно.

Беше донесъл нужните инструменти, в това число въже, лейкопласт и още няколко типични за професията сечива.

Щеше да ѝ завърже здраво ръцете и краката.

Друго въже — сравнително късо — щеше да преметне във вид на примка около врата ѝ и да го прикрепи за таблата на леглото. Когато започнеше да я измъчва, болката щеше да я накара да се съпротивлява. Това щеше да бъде напълно неконтролируема от нейна страна реакция. И при тези движения примката около врата ѝ щеше да се затяга малко по малко, докато в крайна сметка я удуши.

Щеше да знае какво става. Щеше да разбере. Щеше да види, че оцеляването зависи от това да не реагира на мъченията и за известно време щеше да ѝ позволи да си мисли, че може да контролира реакциите си... че може би има шанс да остане жива. След това бавно, неотстъпно щеше да ѝ демонстрира, че болката бе неин господар. Щеше да наблюдава как надеждата ѝ преминава в паника, а паниката — в отчаяние. А най-накрая щеше да посрещне с благодарност смъртта.

Мисълта, че беше сама и уязвима в мрака, беше непоносимо възбуждаща. Искаше му се да влезе веднага, за да започне. Да се наслади. Да удължи удоволствието си.

Търпение — рече си той.

Както всяко нещо, убийството също си имаше своето време.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Въпреки умората ѝ беше трудно да заспи. Лежа будна в мрака в продължение на повече от час, като се въртеше и се мятеше на продънения матрак. Чу слаби скърцащи звуци отвън, които можеха да се дължат както на потъркващите се в стената на виличката клони, така и на гадинките, станали повод да прибегнат до услугите на специалистите по тяхното изстребване.

В крайна сметка потъна в неспокоен сън.

И се събуди рязко, когато една длан покри плавно устата ѝ, за да не ѝ даде възможност да извика, а силна ръка я притисна към леглото.

— Шшт! Аз съм — промълви познат глас.

Блакторн!

За момент изпита неопишуема паника.

Кой знае как, той бе успял да я проследи. Беше дошъл да я убие и този път нямаше да може да му се изплъзне.

— Ейприл, знам, че нещо те е уплашило, но ще трябва да ми се довериш. — В гласа му не долови нито нежност, нито симпатия. Той беше в леглото ѝ и я държеше здраво. Беше я яхнал през бедрата и единственото, което ги делеше, беше тънкият чаршаф. — Нямаш избор. Убиецът е навън.

Тя се вгледа в него в мрака. Успя да различи само неясните очертания на лицето му, но не успя да види неговото изражение. Продължаваше да затиска с длан устата ѝ; не искаше да рискува и да я остави да извика.

— Промъкнах се през един от задните прозорци. Почти съм сигурен, че не ме забеляза, но това беше чист късмет. Едва след като дойдох тук разбрах, че те е следил.

Младата жена поклати глава. *Не ти вярвам* — мислеше си тя. — *Навън няма никой. Не е възможно. Твоето присъствие тук също не е възможно.* Как я беше открил?

— Ти имаш в себе си радио предавателче — обясни Блакторн, сякаш прочел мислите ѝ. — Не знаеш, но след бягството ти с кънките в Сентръл Парк, те следяхме по електронен път. Засега това свърши

чудесна работа. — Докосна сребърното колие на врата й. — Тук, в колието ти, има вградено устройство за следене от разстояние. Другото се намира в дипломатическото куфарче, което носиш всеки ден на работа със себе си. Тук ме доведе първото от тях. Слава Богу, че не го махна, когато реши да избягаш от мен.

Да — помисли си Ейприл, — не го магнах. Това означава нещо, нали така?

— Когато отиде да хванеш влака, аз се насочих към летището и пристигнах в Бостън преди тебе. Наех кола и просто те последвах, като карах на петнайсетина минути разстояние. Освен ако убиецът не е поставил също електронно устройство за преследване, в което се съмнявам, значи се е движил съвсем близо.

Тя поклати отново глава. Размърда се под ръцете му, не силно, а колкото да му даде да разбере, че не й е приятно да я ограничава по този начин.

— Ейприл, защо си тръгна така? Какво те уплаши? Снощи ми се стори доста напрегната и неуверена. Да не би да ме подозираш?

Младата жена кимна.

— Мислиш, че съм отговорен по някакъв начин? Че имам нещо общо със смъртта на Рина?

Стори й се напълно изумен от подобна идея.

Само ако бях успяла да прочета дискетата — помисли си тя. — Тогаваш щях да разбера. И сега нямаше да се измъчвам от такива съмнения.

— Е, каквото и да мислиш, сега ще трябва да ми се довериш, поне за малко. Той ми се стори готов да действа... така че не разполагаме с кой знае колко време.

Очите й бяха привикнали с мрака и вече го виждаше по-добре. Защо щеше да я лъже на този етап от играта? Беше му в ръцете, напълно беззащитна. Можеше да прави с нея каквото си иска и след това да се измъкне безнаказано.

Той вдигна колебливо длан от устата й.

— Само пази тишина, окей?

— Дай ми поне една причина да ти вярвам, Роб — прошепна тя.

Той се замисли.

— Защото ме обичаш?

— Доста е неоснователна!

— А защото аз те обичам? Какво ще кажеш за това?

Младата жена преглътна с усилие. Нещо в стомаха ѝ сякаш се скъса. Затвори очи.

— Ако ще ме убиваш, действай и да свършваме веднъж завинаги с това.

— Онова, което ми се иска да направя, е да ти вкарам малко разум в главата — заяви развълнувано Блаторн. — По-добре поне да имаш някаква основателна причина... само това мога да ти кажа. В противен случай, когато се върнем в Ню Йорк, ще те заведа у Изобел и ще взема назаем един от нейните камшици. Не мога да повярвам, че ти...

Не довърши мисълта си. Откъм вратата се чу тих звук.

Блаторн я издърпа пъргаво от леглото и я смъкна на пода. След това измъкна оръжието си — пистолет с къса цев.

— Скрий се под леглото. Легни по корем и си закрий с ръце главата.

Тя се подчини, отпусна се по корем и постави ръцете си така, че да скрият голяма част от главата ѝ. Това обаче не ѝ пречеше да вижда. Единият край на леглото, този за краката, бе обърнат към предната част на виличката и от мястото си в мръсотията (и несъмнено — сред хлебарките), виждаше долния край на вратата.

Роб пренареди завивките и възглавниците, след това се отдалечи безмълвно от нея към кухненския кът, на около метър и осемдесет. Проследи краката му, които се скриха зад хладилника. Пистолетът му бе насочен към входната врата. Ключалката ѝ бе доста паянтова.

Чу се съвсем леко скърцане, след което вратата се отвори безшумно. Беше ѝ трудно да вижда, тъй като беше доста тъмно, а и нападателят се движеше като котка. Ейприл си помисли, че сега можеше да спи в леглото, без да вижда и чува, за да се събуди и да преживее отново същия ужас, който едва не ѝ бе коствал живота само преди две седмици.

Беше мокра от пот, а сърцето ѝ се блъскаше в пода. Виждаше единствено краката му, които се приближаваха към нея. Носеше дънки и маратонки, подобни на онези, с които бе дошъл да я убие първия път.

Сега вече беше съвсем близо. Дали виждаше леглото в мрака? Дали виждаше, че макар завивките да бяха разбъркани, в леглото нямаше никой?

Искаше й се Роб да не беше толкова далеч. Надяваше се, Боже, как само се надяваше, че ще бъде достатъчно бърз и точен, ако се наложеше да стреля...

— Това е достатъчно — чу гласа на Блаторн тя. Той запали лампите и стаята се обля в светлина. — Пусни ножа и легни на пода!

Мороу се извъртя по посока на звука, вдигна ножа, напрегна рамо и ръка, готов за удар. Действаше бързо с ножа, но куршумът бе по-бърз. Чу пукането, преди да усети болката. Всъщност болка изобщо нямаше, просто удар в гърдите, който го блъсна назад, към леглото; опитваше конвулсивно да се хване за нещо и виждаше как подът се издига към лицето му.

Когато се търкулна на една страна, забеляза лицето й. На пода, до него. Тя се взираше в очите му, но не в агония или умоляващо. Без да признава силата му и да се подчинява на неговата воля. Не виждаше в очите й нито страх, нито дори гняв. Не, тя го наблюдаваше с тревога... или съчувствие.

Когато затвори очи, чу гласа й:

— Не умирай, дяволите да те вземат!

Защо? — запита се той. — Защо точно тя пък не искаше той да умре? Трябваше да триумфира. Беше го победила за втори път, вече окончателно.

— Кой те нае? — попита Ейприл. Усети неясно как разтърси тялото му, което ставаше все по-безчувствено. — Кой ти плати да убиеш майка ми? Кой те изпраща така упорито след мен?

Беше готов да й каже. И защо да не го стори? Изобщо не смяташе, че трябва да бъде лоялен. Тя се бе оказала достоен съперник. Нека й даде възможност да си отмъсти.

Щеше да й каже, ако бе успял да проговори, преди мракът да го обгърне напълно...

— Ти го уби — рече Ейприл.

Блаторн обърна убиеца, огледа раната, опипа врата му, за да види дали има някакъв пулс.

— Жив е. Високо в гърдите, вдясно — има шанс. Дишането е равномерно. Тук няма телефон, нали? Тичай в офиса и събуди стареца. Счупи стъклото, ако не ти отговори и набери 911.

— Ако умре няма да имам свидетел срещу човека, който го е наел.

— Копелето заслужава да умре — изръмжа Роб. — Но все пак си права. Побързай. В това време аз ще му дам първа помощ.

Усети бързата ѝ целувка по темето си.

— Не искам да критикувам. Той се готвеше да хвърли ножа. Ти спаси живота ни.

Да, но на каква цена?

— Никога не е лесно да застреляш човек — промълви Блакторн.

Ейприл излезе, а той притисна раната на негодяя, за да спре кървенето. Мороу не изглеждаше чак толкова зле. Вероятно бе изгубил съзнание от шока. Можеше да дойде на себе си всеки момент.

Дръпна одеялото от леглото и го зави, но не преди да претърси набързо джобовете му. Пристигнаха ли веднъж ченгетата, щяха да отстранят всички от сцената на местопрестъплението, а те двамата щяха да отговарят цяла нощ на въпросите им.

Не намери пистолет. Затова пък престъпникът носеше странен пакет, в който имаше няколко въжета с различна дължина, тесни и гадни. Имаше запалка, но нямаше цигари. Втори нож, три шевни игли с индустриални размери, шило, клещи с тъпи върхове, ролка лейкопласт, добре сгънат дъждобран от прозрачен найлон и чифт хирургически ръкавици.

Обикновено здравият стомах на младия мъж се надигна при мисълта какво бе възнамерявал да прави с тези неща убиецът. Дъждобранът и ръкавиците несъмнено трябваше да го пазят от кръвта.

Сети се за Ейприл и начина, по който я бе намерил — кротко заспала в леглото. Смъртта на Джеси бе лека в сравнение с онова, което този гад бе замислил да причини на Ейприл.

Излезе, залитайки, и повърна в храстите, току край вратата.

Опита се да мисли за Джеси и за това, как бе умряла... какво бе казала... как бе изглеждала, но съзнанието му бе завладяно от Ейприл, с червените ѝ коси, с усмихнатите ѝ очи, с усмихнатото ѝ лице. Можеше да я загуби. По дяволите, нямаше намерение да я губи.

— Обичам те, Ейприл — промълви той.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Може да съдържа някаква информация — заяви Ейприл, — но след всички тези неприятности нямам намерение да предавам дискетата на полицията, без да видя какво съдържа.

— Не мога да те обвинявам — отвърна Блаторн.

— Ако сега имахме компютър...

— Няма проблеми. В колата си имам лаптоп.

Тя праметна ръце около раменете му и го прегърна.

Няколко минути по-късно, когато се оттеглиха в хотелската стая след дълъг разговор с представителите на местната полиция, младият мъж включи компютъра, но се поколеба, преди да пъкне дискетата.

— Сигурна ли си, че искаш да чета заедно с теб?

Тя кимна.

— Помисли си пак — настоя Роб. — Все още не знаеш кой е наел Мороу. Представи си, че все пак съм аз. Може да съм го застрелял, за да не успее да ме издаде.

Младата жена направи физиономия.

— Виж, извинявам се. Просто... не знаех на кого да вярвам.

Беше му казала за изрезките от вестника, които ѝ бе донесъл Кристиан, и как това бе разколебало вярата ѝ. Блаторн се бе помъчил да ѝ обясни колко ядосан и неутешим е бил след кончината на Джеси. Това бе особено тежък период за него и той наистина бе написал писмото, опитвайки да намери някого, който и да е той, когото да обвини. Но по-късно двамата с Рина се бяха сприятелили.

— А на теб ти е трудно да се доверяваш — допълни той.

— Да, беше. — Направи пауза. — Но понякога човек трябва да се довери. — Протегна ръка и го хвана за ръката. — Вярвам ти, Роб.

Той я целуна нежно по устата.

— Откакто съм с теб, се върнах отново към живота. А Джеси... мисля, че най-сетне приех смъртта ѝ и ѝ позволих да си отиде. Обичам те.

Ейприл усети, че сърцето ѝ се разтвори.

— Аз също те обичам.

Файловете бяха тук. Бяха подредени на глави „Моят живот 1“, „Моят живот 2“ и т.н. Първият файл на дискетата обаче носеше име „Ейприл. пис.“.

Повика го на екрана с помощта на Роб и двамата започнаха да го четат.

„До дъщеря ми.

Ейприл, пиша това по-скоро като упражнение, отколкото като истинско писмо. Надявам се, че ще се видим отново и че ще мога да поговоря лично с теб. Надявам се, че никога няма да се наложи да прочетеш това писмо или ако го направиш, вече ще си разбрала... и ще си ми простила голямото зло, което ти причиних.

Страшно ми е трудно да преценя какво да ти кажа след толкова много години. И колкото повече време минава, толкова по-трудно става това. Толкова пъти исках да се свържа с теб. И в същото време се страхувах, защото ти можеше да ми отговориш по единствения начин, който заслужавам.

Знам, че не може да има извинение за начина, по който се отнесох към теб. Но се чувствам задължена да обясня.

Може би това извинение е предназначено по-скоро за мен, отколкото за теб. Може би никога няма да мога да го споделя с теб. Може би аз съм тази, която би трябвало да се научи да разбира.

И да прощава.

Винаги най-трудно е да простиш на самия себе си.

Започнах да вярвам, че всеки сам гради съдбата си. Ние сме свободни човешки духове, които правят своя избор и той ги отвежда до успех или провал. Или, както е в моя случай, и до двете.

Онова, което научих, е да бъда безмилостно честна със самата себе си. Признавам, че никога не съм била

добра майка. И, още по-лошо — много ми е трудно да напиша тези думи — че никога не съм те обичала достатъчно. Вината не е твоя. Не мога да си представя по-достойно за обич дете от теб в годините, през които бяхме заедно. Аз обаче не бях възпитавана с любов и през онези дни определено не изпитвах нито любов, нито уважение към самата себе си. Там, където има страх, няма място за обич, а моето сърце и съзнание бяха затъмнени от страх през по-голямата част от живота ми.

Ейприл, никога не съм ти разказвала за нашия произход, за моето семейство. Никога не съм искала да си спомням за това — груб, вечно пиян баща, който ме биеше по повод и без повод, майка с тъжен поглед, която никога не ме защитаваше. Избягах от дома си — порутена ферма в Канзас — когато бях на седемнайсет години. Предполагам, че последвах съвета на майка си. Тя избяга с друг, когато бях на петнайсет години. Все още помня думите ѝ: «Това е мъжки свят, скъпа, и единственото, което може да направи една жена, е да си намери добър мъж. Ако онзи, който си избрала, не се окаже добър, тогава използвай хитростта си и си намери някой по-добър.»

Тя си намери по-добър мъж, но баща ми се закле да я хване. И точно така и направи. Мъжете се сбили и тогава, случайно, както твърдяха и двамата, майка ми била убита.

След като баща ми я изгуби, всичките му гняв и мъка се стовариха върху моите рамене. Побоите и обидите ставаха все по-големи и по-големи и съществуването ми стана непоносимо. Често си мислех, че ще бъде най-добре да се обеса на някоя греда в хамбара.

Не ти разказвам всичко това, за да се опитам да оправдая собственото си поведение, а по-скоро, за да подчертая нещо, което според мен ти така и не разбра. Ти искаше семейство, по-точно — копнееше за семейство. А аз не знаех как да ти обясня, че понякога семейството представлява възможно най-порочната близост. В кръвните връзки в семейството няма нищо свещено. Нашето

истинско семейство е онова, което създаваме сами, с любов и загриженост едни към други.

Съзнавам също така, че не съм ти казвала кой знае какво за твоя баща. Нека го направя сега. Той беше мил човек, пълна противоположност на моя баща. Обикнах го, но той беше женен. Двамата със съпругата му ме бяха прибрали, когато пристигнах съвсем сама и без приятели в Сейнт Луис, след като напуснах дома си. Тя беше инвалид и не се гордеа, че се опитах да ѝ го отнема. Заболя ме много, когато той каза, че е дал дума да бъде с нея в добро и зло, в здраве и болест.

Избягах отново и той така и не разбра за теб, Ейприл. Ако беше разбрал, със сигурност щеше да поиска да те види, особено като се има предвид, че двамата със съпругата му нямаха деца. Страхувах се, че ако те види, може да се опита да те вземе, а тази мисъл не можех да понеса.

Аз, разбира се, бях прекалено млада, за да бъда майка.

Не знаех нито какво да правя, нито как.

Когато плачеше — а ти като че ли правеше само това през първите три месеца — аз се ужасявах. Подобно на всички много млади майки, аз мислех, че да имаш бебе е равносилно на това да имаш безупречна, прекрасна кукла. Не бях подготвена за кърменето, коликите, треските, безсънните нощи.

А през първите години непрекъснато треперех от страх да не ме намери баща ми. Той ме преследваше непрекъснато в сънищата ми, така че вечно сменях местоживеенето си.

Страхувах се, че ако ме открие, аз също щях да умра.“

Ейприл отмести поглед от компютърния екран. Когато посегна към чашата вода върху нощната масичка, усети, че ръцете ѝ треперят.

Не бе очаквала подобен разказ, изпълнен с поредица от неприятни факти.

— Добре ли си? — попита загрижено Роб.

— Никога не съм имала представа за тези неща.

Той я стисна за ръката.

— Наистина е много силно.

Младата жена кимна.

— Рина никога не ми е разказвала своята история. Най-ранните ми спомени са свързани с непрестанното местене от място на място и все новите любовни връзки на майка ми, най-често с някоя от важните клечки в района — кмета, полицейския началник, пастора. Така и не разбрах каква бе причината за това вечно движение. Нови перденца в къщата... нов любовник в леглото на Рина.

Докато говореше, взе снимката, на която бяха двете с майка ѝ. Опита се да я погледне с обективно око — естествено русите коси, безупречните, класически черти на лицето, тънката талия, пълната гръд. Физическите качества на Рина бяха създадени сякаш специално, за да привличат топлокръвните представители на противоположния пол и тя ги бе експлоатирала през целия си живот.

А сега вече бе станало ясно защо бе постъпвала по този начин. Беше отгледана от вечно пиян баща с диктаторски характер, а майка ѝ бе допринесла допълнително за оформянето в нея на идеята, че една жена не може да оцелее без мъж. Ако той обаче се окажеше не достатъчно добър — „намери си друг“. Ако пък имаше труден, насилнически характер — избягай.

Ейприл насочи отново поглед към екрана.

„Колкото до случилото се през следващите години, сигурна съм, че си спомняш. Ние се местехме непрестанно. Страхувах се да се установя на едно място и освен това непрекъснато мислех колко лошо живеехме. Искях нещо по-добро — за себе си, за нас двете. Аз като че ли вечно се страхувах от нещо — че нямам достатъчно пари, че не съм способна да се грижа за теб, от баща си, дори от твоя баща — да не би да ни открият.

Спомняш ли си епизода с Кенеди? Сигурна съм, че го помниш. Това бе най-прекрасното нещо, което ми се бе случвало. Той олицетворяваше всичко, за което бях мечтала у един мъж. Не можах да повярвам, когато отвърна на флирта ми. Помислих, че си въобразявам, докато той не даде да се разбере ясно, че наистина ме желае в леглото си.

Аз обаче се правех на тежкарка. Винаги, винаги постъпвах така. Бях се научила на това още съвсем млада. Никога не позволявай мъжът да разбере какво мислиш и чувстваш в действителност.

Джак бе първия мъж, когото срещях, който знаеше повече от мен за борбата между половете. И, разбира се, когато си тръгна от Кейп през онова лято, той нямаше намерение да се вижда повече с мен. Ние обаче се преместихме във Вашингтон, защото не мислех да оставя някой да си тръгне и да ме изостави, пък дори бил той и президентът на Съединените щати.

Нямах кой знае каква полза от тази стъпка, поне що се отнася до него — още преди онзи съдбовен ден в Далас, той вече бе изгубил интерес към мен. Връзката с него обаче издигна въображението и амбициите ми до нови висоти. Вече бях подразбрала какво може да постигне една жена, ако се чифтоса с водача на глутницата. А аз исках още повече.

Фактът, че съм била любовница на президента, дори за толкова кратко, увеличаваше шансовете ми сред другите мъже. Божичко, те бяха като омагьосани. А той беше достатъчно великодушен, за да ми помогне да се възползвам от ситуацията, като ме запознае с други величия. И така, разбира се, се запознах със своя съпруг. Арман се познаваше със семейство Кенеди — сигурно си спомняш, че Жаклин проявяваше неизменно особено благоволение към всеки, в чиито вени течеше френска кръв.

Арман беше самият отговор на всичките ми молитви. Беше красив, чаровен и изискан. Беше внимателен и грижовен. И невероятен романтик. Караше ме да се

чувствам като принцеса, родена в красив замък по поречието на Лоара.

И аз, естествено, се влюбих в него.

И, естествено, му повярвах.

И, естествено, се съгласих да сторя всичко, което поиска от мен.

Беше ми необходимо доста време, за да прозра какво се крие зад тази фасада.

В действителност, Ейприл, моят съпруг е най-големият диктатор, който съм срещала. Ненадминат е в изкуството да преценява слабостите на другите и да ги експлоатира. Винаги знае точно кои бутони да натисне.

Никога не съм предполагала, че точно аз ще бъда манипулирана и управлявана от някой мъж. А след като избягах от дома на баща си, се бях заклела, че няма да позволя никога повече някой мъж да притежава подобна власт над мен.

Аз обаче научих, че ние биваме контролирани и от дълбоко залегналите в нас представи за самите себе си, за границите на нашите способности. А част от мен очевидно вярваше, че щом веднъж откриеш водача на глутницата и се чифтосаш с него, трябва да се опиташ да го направиш щастлив, поне дотогава, докато се окаже, че вече не е толкова силен, а по-скоро е безполезен. Тогава разбираш, че е време да се преместиш при някой друг. Това поне направи моята майка.“

Ейприл отново спря да чете. В съзнанието ѝ отекваше особено ясно една фраза. „Ненадминат е в изкуството да преценява слабостите на другите и да ги експлоатира. Винаги знае точно кои бутони да натисне.“

Погледна към Блакторн. Той я наблюдаваше.

— Арман — промълви той.

— Именно той се обади и ме изплаши така, че да избягам от теб. Той ми каза, че намерил дискета със записки на Рина, според които тя се готвела да се откаже от твоите услуги, защото с теб не се чувствала

в безопасност. Той настояваше да те напусна, да отида в неговия дом. Боже мой, предполагаш ли само...?

Блакторн кимна мрачно.

— Слава Богу, че не отиде.

— Наистина ли мислиш, че зад всичко стои Арман?

— Нещата съвпадат. Майка ти си е имала собствен апартамент. Създаде е свой собствен бизнес. В лекциите си наблюдаваше особено на личната решимост и независимост. Трябва да е опитвала да се освободи.

— И той не е можел да я остави да си върви?

— Нещо такова, предполагам.

Зачетоха се отново и младата жена научи, че бракът на майка ѝ съвсем не беше идилия, както бе предполагала. Арман бил очарователен през първите няколко месеца, но постепенно се променил. Или по-скоро, не толкова се променил, колкото разкрил истинската си същност.

„Непрекъснато ми обещаваше, че ще изпрати да те вземат, за да заживееш при нас. И аз му вярвах. Пансионът с училището, където бе уредил да те приемат, бе един от най-хубавите в страната и той винаги плащаше без колебание таксите — нещо, което аз не бих могла да си позволя.

Но всеки път, когато повдигнех въпроса, че трябва да те вземем при нас, той измисляше някакво извинение. И най-после започнах да разбирам, че онова, което всъщност искаше от мен, бе да се посветя на неговите деца и да им стана майка. Той се гордееше много с Кристиан и Изобел, въпреки, че никога не бе успявал да се разбере с тях. Те бяха издънки на известен, стар род и постепенно осъзнах, че не искаше да накърни по някакъв начин тях или семейството, като ги събере с незаконната дъщеря на една обикновена сервитьорка.

Моят съпруг е сложна личност. Приятният му характер и щедростта му са съвсем истински. Има много приятели, защото знае как да се отнася с хората, как да

спечели тяхното възхищение и уважение. Неговата цел обаче е властта. Господстването. Той действа опитно, като добронамерен диктатор, но добронамереността му изчезва в мига, в който господството му е поставено под въпрос. А дълготрайните му приятелства в крайна сметка се провалят, тъй като дълбоко в себе си той е всъщност един слаб човек, който се чувства заплашен от най-слабото предизвикателство към своя авторитет.

Колкото до това, какво беше отражението върху нашите взаимоотношения, отговорът е прост: аз не съм от жените, които могат да бъдат дълго покорни на друг и опитите ми да се съпротивлявам срещу живота, който той желаше да ми наложи, бързо доведоха нещата дотам, че да се хванем за гушите.

С брака ни е свършено от почти двацет години. Сигурно ще се запиташ защо в такъв случай сме останали женени през всичките тези години.

Защото аз склучих сделка със самия дявол.

Залогът не беше моята душа, а ти, моята дъщеря.

Ейприл, тази част от разказа ми е най-трудната, отчасти защото все още не мога да приема, че това е наистина вярно.

Фактът, че днес си жива, е истинско чудо.

Моят съпруг — мъжът, за когото се ожених и вярвах, че обичам — замисли твоето убийство и се зае с неговото осъществяване. Но се провали, защото стана така, че ти уби убиеца. За което опитаха да те вкарат в затвора.“

— О, Боже! — изохка младата жена.

Роб я придърпа към себе си.

„Сега вече смятам, че човекът — нелегално пребиваващият в Щатите мексиканец — който се опита да те удуши, когато ти бе само на шестнайсет години, е бил нает от Арман. Мотивът му бе напълно егоистичен — не искаше нищо повече да разсейва концентрирането ми

върху неговото семейство и най-вече — върху неговия син. Желаше да ме освободи от всякакви връзки, за да нямам повече никакво извинение.

След провала на пъкления му замисъл аз научих за това и се спречках с него. За моя изненада, той си призна. Заплаших, че ще отида в полицията. Той отбеляза, че не разполагам с никакви доказателства и че никой няма да ми повярва. Събрах си вещите и обявих, че го напускам. Моят съпруг ми даде да разбере, че ако сега си отидех, щеше да убие и двете ни.

Именно тогава сключихме нещастната си сделка. Аз щях да остана при него и да продължавам маскарада, в който играех ролята на негова щастлива съпруга. В замяна на това ти щеше да бъдеш в безопасност. Аз обаче нямах право да се видя никога с теб.

Ейприл, може би като четеш тези редове се питаш дали казвам истината. Ще се учудиш, че една силна, независима и свикнала да разчита на себе си жена, каквато сигурно си ме спомняш, зависи до такава степен от благоволенieto на своя съпруг. Защо не отидох просто в полицията ли? Как бях затънала дотолкова в блатото, че да не мога да се измъкна от него? Защо сега, след като успях със собствени усилия, не изобличих Арман, защо не показах какво чудовище е в действителност?

Единственото, което мога да отговоря на това е, че само една потискана и контролирана от един мъж жена може да разбере колко съсипващо действа това. Чувстваш се така, сякаш нямаш никакъв избор — уплашена, безпомощна, объркана. Губиш волята и увереността, които оформят събитията в собствения ти живот. Превръщаш се в човек, когото сама не можеш да разпознаеш.

Ако си чула за «Перспективите на силата», ще разбереш какво се е случило с мен (въпреки, че така и никой не разбра защо). Изпаднах в жестока депресия. Напълнях много. Изгубих всякакъв интерес към външността си и понякога с дни наред не миех нито

лицето, нито косите си. Злоупотребявах с успокоителни и с алкохол и копнеех ежечасно за смъртта.

В крайна сметка замислих план за самоубийство, като планирах с обич всяка подробност. И вече бях на път да го осъществя, когато някакъв вътрешен глас ми напомни, че моята смърт щеше да означава победа за Арман, т.е., че ме е довел до състояние на такова подчинение, че в мен да не остане дори искрица живот, казано буквално.

Моят живот си беше мой живот. Това бе всичко, което имах, всичко, което притежавах. И някак си успях да убедя сама себе си, че някаква малка част от мен самата оставаше под мой контрол.

Така се роди «Перспективите на силата» и заедно с тях, моето собствено повторно раждане.

Сега «Перспективите на силата» са силни. Аз също. Сега най-сетне съм готова да застана лице в лице с моя съпруг и да го разоблича. Най-после съм готова да сложа край на този брак и бъда това, което съм в действителност.

Освен това съм готова да обявя любовта си към особата, която бе до мен по време на толкова преживени през последните години болки. Когато започна отново живота си, надявам се, че това ще стане до истинския партньор на моето сърце.

Надявам се също, че когато това стане най-после, аз и ти, моята отдавна изгубена дъщеря, която ми липсва толкова много, най-сетне ще се съберем отново.“

Писмото свършваше тук, подписано не от Рина дьо Севини, а от Рина Флеърти.

Блакторн се върна в началото на документа, за да види датата.

— Написала го е няколко седмици преди да ми се обади, за да я пазя. Вероятно се е спречкала с него. И е разбрала, че той все още държи печелившите карти.

— Значи той е наредил да я убият, за да не й даде възможност да го разобличи?

— Така изглежда. Тя се е изплъзнала изпод неговия контрол. Тя очевидно отдавна е започнала да се отдалечава от него, но сега вече трансформацията ѝ е била пълна. И това щяло да сложи край на брака му, на неговата репутация, на всичко.

— Значи тя все пак е имала любовник — промълви Ейприл, загледана в последните изречения. „Истинският партньор на моето сърце.“ — Интересно кой е бил той?

Роб сви рамене, а след това се наложи да потисне широката си прозявка.

— Тази вечер няма да чета останалите файлове. Слънцето ще изгрее скоро. Нека си позволим малко почивка. Ти трябва да си поизморена и от мен.

Младата жена кимна с известна неохота.

— Дали убиецът... как му беше името, Мороу? Дали ще издаде Арман, когато започнат да го разпитват, как мислиш?

— Ще го издаде, разбира се, просто няма друг избор. Или ще каже кой го е изпратил, или ще му прережа гърлото.

Ейприл потрепери. Той изглежда говореше сериозно и тя се радваше, че е така! Отмести компютъра на една страна и легна.

— Има нещо, което не мога да разбера. Ясно ми е защо Арман е решил да убие Рина. Но защо и мен? Защо е наел онзи ужасен убиец? — поклати глава. — С Арман се разбирахме добре. Искам да кажа, повярвах, че наистина ме е харесал. С какво го заплашвах аз?

— Не мисля, че днешните действия на Мороу имат нещо общо с Арман. Въпросът бе личен. Кой знае как, но от мишена за професионален убиец ти си се превърнала в обект на манията му. Той просто е преминал границата.

Тя се притисна още по-силно в него — имаше нужда от неговата топлина, за да се успокои.

— Колкото до първоначалната причина за твоето убийство, Арман вероятно е искал да постигне две неща — първо да унищожи веднъж завинаги „Перспективите на силата“, и второ, да прехвърли окончателно подозренията в друга посока. Към Изобел например. Или Чарли, нейния любовник. Тя като че ли би имала най-голяма полза от смъртта на Рина, а след твоето премахване, нещата щяха да вземат съвсем лош обрат за нея.

— Значи според теб планът му да ме убие, е бил съвсем студен и аналитичен. За него аз не съм била реално човешко същество, не съм била личност, а пионка в една смъртоносна игра.

— Да, нещо, което можеш да движиш по свое желание и да контролираш. Ето как се отнася към хората той. Подозирам, че единственото същество, което съществува реално за Арман, това е самият той.

— Спомням си деня, когато изпрацах на пристанището майка си. Бях само едно дете — объркано и уплашено. А той не изпитваше нищо към мен. Не му пукаше какво щеше да стане с мен. За него няха абсолютно никакво значение. Намразих го заради това.

— Умно дете. Видяла си истинския Арман.

Младата жена потръпна.

— Повдига ми се.

Той я прегърна силно.

— И сега какво? — прошепна тя.

— Сега вече той е в ръцете ни — отвърна Блакторн.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Когато на вратата се позвъни, Кейт работеше върху най-новия си разказ, „Убийците от банята“. Неговата главна героиня бе една тийнейджърка, която, в ролята си на любител-детектив, разкрива убиеца. Отиде да отвори и се озова пред Ейприл, мистър Блакторн и агента от ФБР, който я бе разпитвал в болницата. Те влязоха, последвани от две нюйоркски ченгета. Всички имаха доста мрачен вид и внезапно я обхвана страх. Да не би да бяха дошли да арестуват баща й?

Ейприл я дръпна на една страна.

— Всичко е наред, Кейт — рече успокоително тя. — Дядо ти тук ли е?

— Да, тук е от няколко дена. Добре ли си? Казаха, че липсваш!

— Добре съм. Къде е баща ти?

— В кабинета си, мисля. — Всъщност той беше с Дейзи, която се бе появила неочаквано. Не изглеждаше обаче, че там става нещо особено отвратително. Всъщност — бе подслушвала пред вратата — Дейзи плачеше. Може би бяха скъсали. Ако това бе така... е, Кейт се чувстваше малко виновна. Може би не трябваше да изпраца онова анонимно писмо на Дейзи... — Дядо е горе. — Погледна смутено към Блакторн и ченгетата. — Какво правят тук те?

— Трябва да поговорят с дядо ти.

— Защо?

Роб се приближи до Ейприл. *Двамата май са наистина близки* — помисли си момичето. — *Виж как я гледа.* Божичко, точно се бе избавила от Дейзи, сега пък Блакторн бе заел Ейприл.

— Онзи, който те простреля — обясни той. — Хванахме го.

Кейт поклати глава. *Хванали ли го?*

— Какво означава това? Мъртъв ли е?

— Не. Но е в болницата. Заобиколен от охрана. Убил е много хора. ФБР претърсили апартамента му и открили албум с изрезки, пълен с доказателствен материал. Ще лежи в затвора до края на живота си.

— Оу! — възкликна детето. — Радвам се. Искаш да кажеш, че случаят е решен?

Блакторн кимна.

— Да, той ни каза, кой го е наел.

Кейт се вдърви.

— Не е баща ми, нали?

Ейприл я прегърна силно.

— Не, Кейт. Арман.

Дядо й? Усети, че я пролазват ледени тръпки. Да, помнеше добре нощта, когато бе останала да спи при него и той я бе хванал, когато претърсваше книгите в библиотеката му.

— Какво става тук? — попита глас зад гърба й.

Баща й. Тя се обърна.

Агентът от ФБР вече се изкачваше по стълбите. Дали имаха нужда от заповед за претърсване или нещо такова? Или бяха като вампирите — влезеха ли веднъж, можеха да правят каквото си щат?

Дейзи беше до Кристиан, но двамата не се докосваха. Гримът й бе размазан от сълзите.

Божичко — помисли си Кейт. — *Като че ли всички тук са се побъркали.*

Ейприл остави момичето на грижите на баща му и на полицаия, който му обясняваше положението. Тя и Блакторн се приближиха до подножието на стълбището, за да посрещнат Арман.

Беше облечен елегантно както винаги, а лицето му беше бледо, но безизразно. Обърна се към Ейприл и зениците му се разшириха, сякаш бе изненадан, че я вижда тук, жива и здрава.

В този момент младата жена се убеди, че това бе истина.

Но когато слезе и последното стъпало и се изравни с нея, възрастният мъж я погледна право в очите и заяви:

— Тези обвинения ме нараниха много. Как можяхте да повярвате такова нещо за мен, Ейприл? — звучеше искрено обиден. — Тези хора ме обвиняват, че съм планирал смъртта на скъпата си съпруга.

— Както и моята — додаде тя.

— Няма никакво основание за подобни обвинения — отвърна Арман.

Звучеше така убедително, че сега вече разбра как бе успял да заблуждава толкова много хора толкова дълго. Или беше прекрасен актьор, или вярваше на собствените си лъжи.

— Наетият от вас професионален убиец си призна — заяви гневно Блакторн.

— И вие сте готови да повярвате на думата на един главорез, на един убиец, а не на мен?

— Аз лично вярвам на думите на майка си — отговори тихо Ейприл. Извади компютърната дискета, която бе открила зад снимката. — В крайна сметка се оказа, че тя не е във вас, а в мен. Тя ми я остави и тук има описание на първия път, когато сте се опитали да ме убие, когато бях на шестнайсет години.

Дьо Севини пребледня. За първи път придоби несигурен, състарен вид. Обърна се към сина си.

— А ти нищо ли няма да кажеш? — попита той. — Това е твоят дом. Как можеш да позволиш на тези хора да влизат, като се оправдават с такива врели-некипели?

Кристиан поклати глава. Хвана ръката на Дейзи, която стоеше до него.

— Ти си ми баща и аз щях да те защитя, ако можех. Но, колкото и да ми е мъчно, трябва да кажа, че вярвам на тези обвинения. — Погледна към Дейзи. — Те имат смисъл, сега, след като Дейзи ми призна истината за връзката си с Рина.

Ейприл погледна към Дейзи Тюлейн, чието обляно в сълзи лице свидетелстваше за дълбока лична травма и последната част от мозайката си отиде на мястото.

Освен това съм готова да обявя любовта си към особата, която бе до мен по време на толкова преживени през последните години болки. Когато започна отново живота си, надявам се, че това ще стане до истинския партньор на моето сърце.

Дейзи пристъпи напред. Ръцете ѝ трепереха, но гласът ѝ прозвуча гордо, когато каза:

— Не мога да крия повече това. Реших да оттегля кандидатурата си за Сената. Не мисля, че щатът Тексас е готов да избере бисексуален политик, имал някога сериозна любовна връзка с друга жена. — Замълча и се обърна към Арман. — Рина ми беше любовница. И, както знаеш, се готвеше да те напусне. Онова, което не предполагаше и което

се опитвахме да скрием отчаяно поради хиляди причини, беше, че щеше да те изостави заради мен.

— Това е невъзможно! — отвърна дьо Севини. Направи рязко движение към Дейзи, но едно от ченгетата го сграбчи за ръката. — C'est incroyable^[1]! Това е лъжа! Сабрина никога не ми е била невярна. Никога не би се осмелила!

— Напълно е вероятно, тъй като тя го направи наистина — заяви Дейзи. — Аз съм онази, която прояви малодушие... Аз съм онази, която не можеше да приеме истината за собствената си природа. — Погледна към Блакторн. — Аз знаех, разбира се, за автобиографията на Рина. Мислех, че ако я намерят, тя щеше да помогне за разкриването на истината за нейния брак. Не знаех, че той я е убил, но знаех, че се готвеше да го изостави.

— Защо не дойде по-рано? — попита Ейприл.

— Страхувах се. Знаех, че ако истината излезе наяве, щеше да разруши шансовете ми да вляза в Сената. Предпочитах да отричам онова, което знаех в сърцето си, че е вярно — за това, за много други неща. — Хвърли поглед към Кристиан. — Опитвах да убедя самата себе си, че Рина е била убита от някой от своите клиенти. Или от когото и да било друго, но не и от Арман. Мъчех се да се убедя, че не съм замесена по никакъв начин в това. Но направих опит да помогна на разследването. Обадих се в офиса ѝ, като се престорих за нейната издателка. Попитах за автобиографията ѝ. Надявах се, че това щеше да бъде достатъчно да предизвика разследване, в резултат на което тя щеше да бъде намерена, ако вече не е била унищожена.

— А — възкликна Ейприл. — Значи загадъчната издателка си била ти? Значи все пак Чарли не си го е измислил.

Дейзи я погледна озадачено. Очевидно не ѝ бе дошло наум, че някой можеше да заподозре Чарли в измисляне на подобни неща.

— Да, аз бях. Знаем, че не сторих кой знае колко. Но това бе всичко, на което бях способна тогава.

— Това са глупости — обади се Арман. — Наистина не разбирам за какво говорите. — Измърмори нещо на френски, което Ейприл не разбра, след което додаде с достойнство: — Нямам какво повече да кажа. Искам да говоря с адвоката си.

— Ще можеш да си поговориш с него в пандиза — заяви Роб и едно от ченгетата започна да чете правата на мистър дьо Севини.

[1] Това е невероятно! (фр.) — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Ейприл свика събрание в офиса на „Перспективите на силата“ точно две седмици след арестуването на Арман дьо Севини за убийството на съпругата му.

Изобел, както и Чарли, разбира се, бяха там. Кристиан слезе от своите офиси, където се опитваше да спаси компанията, доведена от баща му на ръба на фалита. Роб Блаторн също се навърташе отзад в залата заедно с Кейт, дошли по специална покана на Ейприл.

— Напоследък размишлявах много — започна младата жена. — Особено размишлявах върху придобиването на контрол над собствената ми сила и последствията от това за мен. — Спря за момент и изгледа един по един всички присъстващи. — Работата тук бе прекрасно преживяване за мен. Открих нови таланти и способности у себе си, които не съм предполагала, че притежавам. Но в крайна сметка се оказа, че „Перспективите на силата“ не е за мен. Това бе животът на майка ми... но нейният живот не е и мой. Реших да се откажа от мястото си тук. Надявам се, че Изобел ще ме замести. Искрено вярвам, че тя би се справила много по-добре от мен с ръководството на компанията.

Изобел се усмихна. Видът ѝ, както винаги, бе скандален. Носеше къса кожена пола и пестелива бяла блуза, но в поведението ѝ се усещаше някаква особена топлина и увереност — нещо, което Ейприл забелязваше отскоро у нея. До ушите ѝ бе достигнал слухът, че си имала нов любовник, този път — доминиращ. Очевидно размяната на ролите ѝ се бе отразила добре.

— Чарли ме увери, че би искал да остане — продължи мис Харингтън, — но в крайна сметка това зависи от Изобел като главна ръководна фигура. Тъй като двамата имате огромен опит в компанията, аз се надявам, че ще намерите начин да се разберете.

— Не мисля, че това ще бъде проблем — обади се Изобел.

Ейприл погледна към Рипли; той бе придърпал стола си прекалено близко до Делорес, секретарката. Двамата с нея като че ли се спогледаха многозначително, преди той да кимне и да каже:

— Абсолютно никакъв проблем.

Чарли и Делорес? — учуди се Ейприл. Този човек бе наистина непоправим.

— Колкото до мен самата — продължи тя, — аз ще продължа да върша онова, което правя най-добре — да продавам книги. Но тъй като започнах да се чувствам като у дома си в Ню Йорк... — Спря и се усмихна на Роб. — Реших да остана и да ги продавам тук. В Гринич Вилидж се дава под наем книжарница, която е създадена сякаш за продажбата на криминалета. Идната седмица подписвам договор и с това ще поставя началото на *Отровната химикалка номер две* — усмихна се отново. — А след това, кой знае? Може би ще послушам съвета на майка си и ще започна да мечтая за по-големи неща. Представям си верига от книжарници за криминалета, пръснати из цялата североизточна част на страната — усмихна се и добави тихо: — Всички ние сме задължени на живота си. Можем да превърнем в истина своите фантазии, ако повярваме в себе си.

— Е, един ден аз ще стана прочута писателка — обади се Кейт. — И ти ще продаваш книгите ми в твоята книжарница!

— Хей, а аз може ли да бъда известния детектив, чиито авантюри ще описваш в книгите си? — усмихна се Роб.

— Не — отвърна момичето. — Той ще бъде жена. Никой вече не иска да чете за мъже-детективи. — Вдигна юмрука си във въздуха. — Светът се управлява от жените!

— Правилно си разбрала, малката — обади се Изобел.

— Абсолютно — съгласи се Ейприл.

— Значи така? — прошепна Блаторн. Бяха заедно в апартамента му същата вечер. — Да не би да преживяваше отново дните, прекарани с хипитата?

— Ммм, може би.

Лежаха в леглото. Тя бе гола, с изключение на сребърното колие, обвило плътно шията ѝ.

— Значи светът се управлява от жените, а?

Докосна я по начин, който показваше, че поне в момента, той контролираше положението.

— Е, може би не през цялото време — отстъпи тя.

— Сега, след като с Изобел изведнъж станяхте големи приятелки, мисля да те заведа на някое от нейните партита.

— Това би било... интересно — засмя се младата жена.

— Ще вдъхне живот на сексуалния ни живот.

— Сякаш има нужда от вдъхване на живот!

Роб се усмихна и я целуна нежно.

— Обичам те — прошепна той.

— Аз също те обичам, Роб. И ти вярвам напълно. С цената на живота си.

— Значи няма да имаш нищо против да имаш един двайсет и четиричасов бодигард в дома си?

Ейприл се усмихна дяволито.

— Тялото ми се нуждае от голямо пазене.

— Забелязах!

Целунаха се отново. Тя се притисна плътно в него, като се наслаждаваше на топлината му, на ударите на сърцето, на равномерното му дишане.

— Ами Джеси? — попита предпазливо тя.

— Снощи я сънувах. В съня ми тя стоеше край леглото ни.

— Хмм, не съм сигурна, че...

— Не, слушай. Усмихваше се и гледаше така, сякаш... не знам, сякаш одобряваше. Изпрати ми въздушна целувка, а след това се обърна и си тръгна — направи пауза. — Много съм я сънувал. Но този път имах чувството, че тя се сбoguва с мен... сякаш ме освобождаваше.

— И сякаш ти я освобождаваше.

— Точно така. Преди да умре, тя ме накара да обещаая, че няма да тъгувам вечно. Че ще намеря жена, която да обичам и с която да споделя живота си. Работата е там, че подобна перспектива не ме интересуваше ни най-малко, докато не срещнах теб.

Ейприл кимна.

— Разбирам те много добре. Същото стана и с мен относно Рина. Сега, след като вече познавам живота ѝ, с неговите борби, мечти и много от чувствата му, като че ли най-после се отървах от непреодолимото желание да разбера защо нещата протекоха именно по този начин. Сега най-сетне мога да я видя като реална личност. И разбрах, че е била човешко същество със своите слабости и недостатъци, като всички останали. Намирала се е в невъзможно

положение. Но се е постарала да направи най-доброто, което е можела. Повече от това не можем да очакваме от никого.

— Значи си й простила, така ли?

— Да — отвърна бавно младата жена. — Струва ми се, че й простих.

И тази нощ я споходи сън. Рина, млада, руса и красива, се качваше в хеликоптер, за да отлети с един известен мъж. Когато летателният апарат се издигна над земята, тя погледна през прозорчето; очите ѝ бяха изпълнени с паника и страх, който десетгодишната Ейприл не бе успяла да забележи, тъй като бе прекалено малка.

И тогава, в съня си, Ейприл погледна в някакво огледало и видя, че в нейните собствени очи вече нямаше страх, гняв, объркване, недоверие и съмнение в собствените си сили.

Сгушена до своя любим, тя потъна в спокоен сън.

Издание:

Линда Барлоу. Нежна разплата

ИК „Ера“, София, 1998

Редактор: Олга Тунчева

ISBN: 954-11-0302-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.